

ХЕРМЕС

Били Грийн
**ЛЮБОВНА
ВОЙНА**

Нови
любовни романи

БИЛИ ГРИЙН ЛЮБОВНА ВОЙНА

Превод: Иванка Филчева

chitanka.info

Сара Лав от романа „Любовна война“ е жена, отдала цялата си енергия на своя бизнес — търговията с недвижими имоти. Съдружникът ѝ Чарли Сандърсън — очарователен умник със странно чувство за хумор, я предизвиква открито. Немирните му пръсти и уж случайните докосвания едва прикриват истинските му чувства. От страх да не усложни живота си Сара отстъпва пред изкусителните ласки на Чарли само във въображението си... До нощта, в която добрият стар Чарли ѝ обявява любовна война — без нито миг покой за жената, чието сърце мечтае да покори завинаги.

ПЪРВА ГЛАВА

— Да... Аха... Не, не мисля.

Сара Лав притискаше с рамо слушалката до ухото си и почти не слушаше гласа отсреща, докато моливът ѝ проследяваше дълга колона цифри. От време на време, в някоя пауза, отговаряше уклончиво. Крадешком погледна часовника си — това продължаваше вече петнадесет минути.

— Не можем ли да поговорим по-късно за това, Тед? — гласът ѝ прозвуча някак извинително. — Затънала съм до гуша в работа. Господин Брейди се обади, че със съпругата си искат отново да огледат къщата на Евъргрийн Съркъл. — Сара млъкна за миг. — Да, знам, но пак искат да я видят. — Тя се засмя. — Така е в бизнеса с недвижими имоти. Добре... Да, до довечера, Тед.

Постави слушалката обратно и се облегна назад във въртящия се стол, като разсеяно отметна дълъг тъмнокестеняв кичур от лицето си. Мислите ѝ бяха вече твърде далеч от Тед Олстън — мъжа, с когото ходеше почти половин година. Сега цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху работата ѝ. Малкият офис, който заемаше, единият от двата на гърба на къщата ѝ, някога беше служил за спалня на прислугата. От всичките стаи на голямата викторианска сграда най-много ѝ харесваше именно тази. Огромните прозорци отразяваха слънцето над Монтана още с първите му лъчи и цялата стая се изпълваше със светлина. Освен бюрото ѝ и картотеките, цялото останало пространство бе заето от зеленината и слънцето. Щом усетеше, че трескавото темпо на ежедневието започва да я поглъща, Сара можеше да зарее поглед над простиращите се в далечината гори и да се остави на безметежността на природата да я успокои. Нощем, когато мракът скриваше горите от погледа ѝ, тя се нуждаеше от други неща, от които да черпи сили. Трудно ги откриваше в себе си, но ѝ бяха нужни. Никой не знаеше колко много работи. Нито един от близките ѝ не подозираше за нощите, в които оставаше до късно в офиса си, за дългите часове, които бе прекарала там, за да затвърди успеха си в

недвижимите имоти. Сега, докато прелистваше книгата върху бюрото си, Сара внезапно изпита някакво странно усещане върху тила си и се вцепени на стола. После рязко го завъртя и се озова пред едни невероятно чисти сини очи, които гледаха право в кафявите ѝ ириса.

— Нямах ли си друга работа, та подслушваш частни разговори? — запита тя, като гледаше нетърпеливо добре сложения рус мъж, който се беше облегал нехайно в рамката на вратата.

— Нямам — отвърна Чарли, а усмивката му извиняваше саркастичния ѝ тон. Той се отлепи от рамката и с уверена стъпка влезе в офиса ѝ.

Имаше дни, в които Чарли Сандърсън изглеждаше като напълно нормално човешко същество. Този ден обаче не беше от тях. Тесните му избелели джинси бяха увенчани с бонбоненорозова раирана риза и яркожълти тиранти. Бронзово жълта хризантема надничаше от джоба на ризата. Този тип дрехи, с които се докарваше Чарли, обикновено се носеха от крехки, слабовати мъже, за да подчертават вялата им природа. Върху мускулестото тяло на Чарли същите дрехи претърпяваха някаква странна метаморфоза и сякаш по чудо изглеждаха неустойимо мъжествени. Той самият представляваше типичен пример на контрасти — дрехи на хермафродит върху яко, стегнато тяло, къдрава руса коса обрамчваше изсеченото му лице. С характерната си изсечена челюст и голям агресивен нос лицето му не можеше лесно да бъде забравено. Всичко у Чарли беше извънредно забележително, но двете неща, които най-вече привличаха вниманието на наблюдателя, бяха чистите сини очи и ръцете му. Чарли имаше ръце на скулптор.

— Какво има? — попита той, присядайки на края на разхвърляното ѝ бюро. — Не ми приличаше на човек, който поглъща всяка дума на адвоката. Не ми казвай, че са се появили облаци на райския хоризонт.

— Не е твоя работа! — отвърна тя враждебно.

— Изобщо не ме учудва — продължи той, сякаш нищо не беше чул. — Знаех си, че рано или късно ще си имаш проблеми с ф. Лий.

— Рано или късно? — Повдигна тънката си вежда Сара. — Та аз ходя с Тед вече повече от пет месеца. Това съвсем не е малко време.

Чарли сви рамене:

— Е, значи късно. Какво има? Да не е започнал да се държи извратно с теб? — Той се наведе към нея, а гласът му се снижи до шепот: — Да не те кара да тикаш с нос фъстък по голото му тяло?

— Ти си ненормален! — отвърна тя, като се мъчеше да не се разсмее, отдръпвайки се леко от него. — Разбира се, че не ме е карал да правя такива неща.

— Много се бави. — Чарли взе един проект за обява във вестник, хвърли му бегъл поглед, после го остави обратно върху бюрото ѝ, като през цялото време усещаше погледа ѝ върху себе си. — Това е едно от първите неща, които карам жените да правят.

Сара ядно завъртя очи:

— Винаги ли мислиш само за секс?

— Не... — проточи той колебливо, лицето му стана замислено. След малко добави учудено: — Да, за бога, винаги!

Сара се засмя:

— Невъзможен си!

— Не невъзможен — рече той скромно, — а просто крайно неправдоподобен.

— Окей, ето, разсмая ме. И за пореден път разстрои работата ми. А сега защо не се върнеш обратно в офиса си и не ме оставиш на мира?

— Не още. Трябва да говорим.

— По работа? — попита тя недоверчиво.

— Разбира се... — започна той, но внезапно млъкна. Тя го погледна и забеляза как малки сапфирени пламъчета проблясват в очите му, а на лицето му се изписва израз на блаженство, докато се взира в косата ѝ. — Знаеш ли, че имаш най-дяволски прекрасната коса, която съм виждал? Винаги ме изненадва. Когато слънцето я освети, блести като кожа от норка. — Той внимателно махна кичур от лицето ѝ, като го приглади с пръст зад ухото ѝ.

Този път Сара не се отдръпна. Просто гледаше мъжа, който се бе приближил толкова много до нея, а резкият отговор замръзна на върха на езика ѝ, докато той внимателно изучаваше лицето ѝ. Подобна небрежна ласка не би трябвало да я впечатлява, каза си тя. Чарли си беше такъв — обичаше да докосва хората, харесваше физическия контакт. Виждаше го беше да прегръща старци на улицата. Сякаш докосването беше някаква особена форма на общуване за него. Дали

само си въобразяваше, че напоследък това се случваше все по-често и по-често. Чарли я докосваше, а тя замръзваше под пръстите му. За секунда, между два удара на сърцето ѝ, някаква вълна от „чувственост“ — беше твърде слабо и обикновено определение за това усещане — я връхлетя и помете самоконтрола ѝ. Всичко наоколо се завъртя и тя не знаеше дали усещането идва от нея самата или от мъжа до нея. „Това е само Чарли — каза си тя, опитвайки се да възвърне равновесието си. — Просто Чарли.“ И когато вече нервите ѝ бяха опънати до краен предел, напрежението внезапно изчезна. Сякаш нищо не се бе случило, той каза:

— Разбира се, че трябва да говоря с теб по работа, Сара Лав. Бих ли влязъл тук за нещо друго? Не ми отговаряй — добави ухилено и се премести на стола срещу бюрото ѝ.

С ловкостта на хамелеон Чарли сега се бе превърнал в самата деловитост. Сара с облекчение усети как страхотната напрегнатост се оттежда от нея и бавно си пое дъх.

— Наистина ми харесва идеята за тази хижа — каза Чарли. — Финдли мина за малко и аз взех ключовете от него. Реших да отида дотам с колата довечера и да я огледам. Ако е толкова страхотна, колкото описанието, ще трябва да сме луди да не я купим.

— Това ме плаши малко, Чарли. Сигурен ли си, че сме готови да направим толкова голяма инвестиция?

Имотът, за който ставаше дума, дори още не беше обявен за продан. Чарли беше чул за него от един от своите съмнителни, но винаги надеждни познати и незабавно бе решил, че точно това им е нужно. Беше хижа в планината на около сто и тридесет километра от Билингз. Сара вече бе направила калкулация и знаеше, че цената ѝ няма да ги разори, но щеше да блокира значителна част от оборотния им капитал.

— Къщите, които досега сме купували, са ни донесли добри пари — отбеляза тя, като се облегна назад в стола си. — Но тази е нещо съвсем различно.

Чарли тръсна един тъмнорус кичур от веждите си и се наклони напред в момчешкото си желание да бъде убедителен:

— Слушай, Сара, най-прославена от всички, миналата година печалбата ни се удвои. Най-сетне сме стабилни, но ако не направим

нещо с парите, правителството със сигурност ще направи. А ти знаеш колко са изобретателни в това отношение.

— Знам, знам. — Сара кимна и се усмихна. — Толкова често сме говорили. Но винаги всичко си остава само на думи. А сега, когато наистина възнамеряваме да го направим, е много по-различно.

— Защо не се качиш горе с мен? Ще имаме на разположение цели два почивни дни да я огледаме — каза той нетърпеливо. — Първо иди и проучи на място. Сега виждаш единствено парите, които ще отделим за това. Но ако се окаже един чудесен имот, тогава и ти ще си толкова въодушевена, колкото съм и аз.

Предложението беше изкушаващо. Но пък, помисли си тя, защо и да не бъде изкушена. Едно от нещата, които бяха донесли толкова бърз успех на малката им кантора за недвижими имоти, беше ентузиазмът, чарът и умението на Чарли да убеждава. Само с една усмивка или намигване той успяваше да внуши на хората, че мисли единствено за тяхното благополучие. И което беше още по-странно — това наистина беше така. След минутно колебание тя поклати глава:

— Не мога. Тед и аз си имаме други планове. Ако проваля още една среща — особено тази, — ще има да се мръщи цяла седмица.

В очите на Чарли отново просветна напрежение, докато се взираше внимателно в очите ѝ за един дълъг миг.

— Знаеш ли, бих искал да можеш да се чуеш как говориш за този мухльо. Ще ти бъде поука.

— Тед не е мухльо — автоматично го защити Сара. — Ти почти не го познаваш.

Той сви рамене:

— Ами тогава дай ми възможност да го опозная по-отблизо. Защо не доведеш и него за почивните дни горе?

Това е идея, помисли си тя, потупвайки с молив брадичката си. Двамата с Тед трябваше да ходят на делова вечеря същия ден, но биха могли да тръгнат рано на другата сутрин. Тя наистина искаше да огледа хижата.

— Цялата хижа ще е на наше разположение — продължи Чарли. В гласа му зазвучаха ниски и мамещи нотки. — Кристален въздух, а наоколо гори. Горещ пунш с уиски пред огъня на открито. Ще имаш рядката възможност да се наслаждаваш на искрящото ми слово.

Тя внезапно се разсмя и поклати глава. Току-що си беше представила с невероятна яснота картинката: Тед и Чарли под един покрив за цели две денонощия! Това би било абсолютна катастрофа. Тед винаги се държеше така, сякаш Чарли може да го зарази със странностите си, ако се приближи прекалено близко до него. Сара беше разбрала, че крайната увереност на Чарли в собствената му мъжественост — същата тази самоувереност, която му позволяваше да се облича екстравагантно и да дава израз на открита привързаност към представители на собствения си пол — се струваше заплашителна на хора като Тед.

— Няма да мога да дойда, Чарли — изрече тя с искрено съжаление. — Но се постарай да направиш много снимки. Ако след този уикенд все още смяташ, че това би било добра покупка, ще опитам да се кача дотам другата седмица поне за няколко часа.

С естествено грациозни движения той стана от стола.

— Както искаш, но ако промениш намеренията си, просто ми се обади.

После, вместо да излезе от стаята, той заобиколи бюрото ѝ и натисна назад облегалката на стола ѝ, като я приклеци с ръце от двете ѝ страни, докато тя зае почти хоризонтално положение.

— Забрави за хижата! — прошепна той драматично. — Забрави работата! Ела с мен в Мексико, Сара, Лава за сърцето ми! Нощи на страст и текила! Дни на... като размислим — страстта и текилата стават и за дните.

Действието му я завари неподготвена и въпреки че беше свикнала с безобразното му държане, от устните ѝ внезапно бликна смях. Отблъсквайки упоителното усещане, което близостта му пораждаше, тя каза:

— Това е огромно изкушение за мен, Чарли, но няма да мога. Днес е денят ми за изхвърляне на боклука.

Той сви рамене:

— Е, щом имаш такава важна причина.

Поотдръпна се, после спря и улови втренчения ѝ поглед:

— Знаеш, че някой ден ще трябва да си поговорим за това.

Тя се опита да не гледа тези блеснали сини очи, но не беше по силите ѝ. Нещо пристегна сърцето ѝ, по дланите ѝ изби пот, сякаш бе попаднала в някакъв кошмар на живо.

— За какво да говорим? — думите ѝ излязоха като дрезгав шепот.

Усмивката му беше лукава.

— Бягай, Сара, бягай! — промърмори той пресипнало. После рязко пусна стола ѝ и тръгна към вратата. — Ще ти донеса данните по сделката „Малкълм“ по-късно следобед.

Главата ѝ се люлееше, докато гледаше подире му. Защо след две години Чарли все още успяваше да я обърква? Въпреки че беше невъзможно да се свикне с Чарли, със сигурност досега трябваше да се е научила да очаква и най-неочакваното от него. Чарли беше за нея повече от бизнес партньор, беше най-близкият приятел, който някога бе имала. На него дължеше вярата в себе си, която сега имаше като член на деловите среди. Той постоянно изваждаше на показ всичките ѝ слабости, докато те почти напълно изчезнаха. Чарли беше този, който подкрепяше в несгодите и който превръщаше радостите в истински тържества. Тя отдавна беше стигнала до заключението, че Чарли е роден, за да се радва на живота. Притежаваше благословения дар да се смее и да сее усмивки около себе си с широк и щедър размах. Но понякога Сара улавяше беглото отражение на нещо в израза му, на някакво дълбоко, неясно чувство, което я озадачаваше и я разстройваше. А понякога, когато си мислеше за всичките жени, които идваха и си отиваха от живота му, за тайните, само загатнати в сините му очи, тя усещаше, че изобщо не го познава. Поклати глава и погледна часовника си. Къщата, в която трябваше да води хората за оглед, беше в другия край на Билингз. Ако искаше да се срещне със семейство Брейди там преди обед, би било добре вече да тръгва. Грабна куфарчето и чантичката си и излезе от офиса. В коридора забави крачка, докато тършуваше в чантичката си за ключовете от колата и проверяваше дали ключовете от къщата за оглед са там.

— Щом като ще вечеряте навън, ще си тръгна по-рано, за да намина към племенницата си.

Сара вдигна глава. Икономката ѝ Ърма стоеше пред нея с обичайното си свирепо изражение. Възрастната жена беше леко закръглена, а бялата ѝ коса образуваше светъл ореол около гладкото ѝ розово лице. Приличаше на жена, която разпръсква топлина и добро настроение около себе си. Но очевидно тя беше наясно с впечатлението, което произвеждаше външността ѝ и някаква

перверзност на характера ѝ я беше накарала да реши никой да не може да я приема за добрата стара дама.

— Добре, Ърма — каза Сара. — Мерилин по-зле ли се чувства?

Преди няколко месеца, когато племенницата на Ърма, Мерилин, заедно със семейството си дойде да живее в Билингз, Ърма беше обещала на сестра си Вонсил, че ще наглежда младата двойка и детето. От няколко месеца обаче Мерилин имаше някаква тайнствена треска, която ту идваше, ту си отиваше, което объркваше лекарите и семейството ѝ.

— Миналата седмица само два дни имаше температура — каза Ърма, — после внезапно спадна, както винаги. Днес трябва да ѝ направят нови изследвания.

— Може би новите изследвания ще дадат някакъв резултат — в гласа на Сара прозвуча съчувствие.

— Може би... — отвърна Ърма, но не изглеждаше убедена. — Опекох хляб за почивните дни. Погрижете се господин Хюбърт да донесе дърва за камината, както му казах.

Сара беше наследила услугите на господин Хюбърт заедно с къщата. Слабичкият старец беше работил за предишните собственици. Ърма го търпеше само защото речникът му се състоеше от едносрични думи, които той обикновено с неохота споделяше.

— Добре, Ърма — каза Сара.

Като облече пухкав розов пуловер, възрастната жена се отправи към задната врата. Като минаваше край стаята на Чарли, той изникна в рамката на вратата.

— Здравсти — каза провлачено еротично той, докато вдигаше едната си ръка, за да покаже бицепса си. — Казвам се Чарли и съм в бизнеса с недвижими имоти.

— Аз пък се казвам Ърма — икономката беше категорична — и съм напълно безразлична.

Чарли я проследи с поглед до входа, после смигна на Сара:

— Съпротивата ѝ отслабва все повече.

— Да, личи си — отвърна Сара, тържествуваща, че е открила втората връзка ключове.

— Знаех си, че не би могла дълго да устои на чара ми.

Сара вдигна очи:

— Две години?

— Жена като Ърма си струва чакането. — Той кимна към куфарчето ѝ. — Пак ли ще водиш на оглед семейство Брейди?

— Пак, и пак, и пак, ако трябва — отвърна Сара с мрачна решителност.

Той се ухили.

— Ще си счупиш краката! — провикна се, докато тя излизаше.

Много часове бяха минали, когато Сара зави с колата си към алеята пред къщи. Целия ранен следобед беше показвала на семейство Брейди всички важни предимства на къщата на Евъргрийн Съркъл, предимства, които им беше показвала поне десетина пъти по-рано. И въпреки че Сара им беше представила всичко с най-добрия си, най-ентузиасиран тон, за пореден път семейство Брейди поискаха още време да размислят. Бяха възрастна двойка, крайно предпазливи относно покупката на това, което се надяваха да им бъде последен дом. Несъмнено къщата беше страхотна инвестиция. Сара и Чарли търгуваха само с най-отбрани имоти. Остатъкът от деня беше отделен за двама адвокати, които се опитваха да блокират продажбата на едно определено имущество поради оспорвано завещание. По принцип адвокатите бяха мъчение за нея. В личния си живот можеше да се справи с тях — в края на краищата Тед принадлежеше към тази професия. Но не обичаше да има делови отношения с адвокати. Пет дълги години беше работила като юридическа секретарка. В резултат понякога се улавяше, че трябва да се бори със себе си, за да не проявява прекалена почтителност в присъствието на адвокати. Посрещна я настойчивият телефонен звън още докато влизаше през задната врата. Хвърли куфарчето и купчината папки, която стискаше под мишница, върху масата и грабна слушалката.

— Ало — простена. Бе останала без дъх от бързане.

— За бога, Сара, отдавна трябваше да си у нас!

Тед беше сърдит. Гласът му винаги придобиваше леко носов тембър, когато го раздразнеше с нещо и това винаги я караше да скърца със зъби. Може би Чарли е прав, помисли си Сара и сбърчи вежди. Може би трябваше да обмисли по-внимателно чувствата си към Тед. Вече повече от пет месеца те се сближаваха и отблъскваха в една полуинтимна връзка. Може би бе дошло време да поговорят за конкретните си цели и или да се разделят окончателно или да планират съвместното си бъдеще. Може би...

— Казах ти, че ще водя хора на оглед — отвърна тя внимателно и търпеливо.

— Не си споменала, че ще ти отнеме цял ден — въздъхна той тежко. — Ще ти стигне ли времето да се приготвиш?

— Ами... — повлече тя. — Мисля, че да. Вчера ме почистиха с пясък, сега само ми остава да загладя ръбовете и сигурно ще придобия почти човешки вид.

— Знаеш, че нямам предвид това — каза по-меко той. — Винаги изглеждаш прекрасно. Само че тази вечер е много важна за мен и искам всичко да е както трябва.

Сара веднага се почувства виновна. Толкова беше затънала в собствената си работа, че бе забравила, че тази вечер Тед трябва да направи решителна крачка напред в кариерата си.

Той се стремеше към съдружие в „Бигз, Хайленд, Хайленд и Паркс“, престижната юридическа кантора, в която работеше вече шест години. Днес беше вечерята със съдружниците и ако Тед успееше да се покаже убедителен, юридическата кантора скоро би могла да се казва „Бигз, Хайленд, Хайленд, Паркс и Олстън“.

— Извинявай, Тед. Обещавам, че ще се гордееш с мен.

— Няма да ти бъде трудно. — Комплиментът беше очакван, но не и последвалата пауза. — Само още едно нещо, Сара. Господин Хайленд старши е малко ексцентричен. Той вероятно ще каже някои неща, които няма да ти харесат. Ще ти бъда благодарен, ако просто не им обръщаш внимание.

— Мисля, че ще съумея да проявя малко дипломатичност и такт — отвърна тя сухо. — Ако не съм съгласна с него, просто ще си замълча.

Последва още една дълга пауза, после Тед пак въздъхна:

— Не само няма да си съгласна. Познавам те, Сара има известни въпроси, политически въпроси, при които ставаш... Е, малко войнствена — каза го така, сякаш това беше липса на добър вкус от нейна страна. — Заради мен не би ли се престорила, че си съгласна с него... само този път?

— Зависи, Тед — отвърна тя предпазливо. — Повечето теми предполагат различни гледни точки. Ако той смята, че правителството отделя прекалено много средства за образование, мога и да се съглася, че понякога фондовете не се разходват разумно в училищата. Но ако

смята да отрича конституцията, предполагам, че ще трябва да му опонирам.

— Ето от това се страхувах!

— Той иска да отрече конституцията? — Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Не, не. Всъщност става дума за екология — добави Тед предпазливо.

— Считааш това за политически въпрос? Според мен е по-скоро въпрос на оцеляване, а не на някаква политическа стратегия.

— Точно това имах предвид — гласът му издаваше безсилие. — Само ти споменах темата и ти вече ораторстваш.

Тя прехапа устни.

— Прав си — неохотно призна тя истината в упрека му. — Съжалявам! Сега, когато вече съм предупредена, бих могла изобщо да избегна въпроса. Ако той го повдигне, просто ще сменя темата.

— Може да не е толкова просто. Той е замесен в една твърде сериозна битка с природозащитниците заради някаква земя, която се опитва да даде под наем за съхраняване на токсични отпадъци.

Тя рязко си пое дъх:

— Шегуваш се! Наистина ли смяташ, че ще се съглася с него?

— Какво ще ти стане, само този път, а? — Тед сега беше в по-слаба позиция и се отбраняваше, което я накара да се замисли дали не беше усетил някакъв намек за обвинение в тона ѝ. — За бога, Сара! Никой не ти държи сметка за изявленията. Светът няма да се свърши, ако измениш малко на убежденията си — гласът му стана мек и ласкав. — Сара, скъпа, трябва да направя добро впечатление на господин Хайленд. Ако ти и аз се представим добре като двойка, съдружието ми е в кърпа вързано.

Сара дишаше дълбоко и се опитваше да запази спокойствие. Напълно естествено беше Тед да желае да впечатли шефовете си. Не би могла да го вини за амбицията му. Освен това, успокояваше се тя, малките измами бяха нещо нормално в бизнеса. Вероятно никога повече нямаше да види тези хора след вечерята, освен ако не беше с Тед. Никой не би разбрал, че е направила компромис с принципите си. С изключение на самата нея. Какво мислеха за нея, нямаше никакво значение. Безпокоеше се какво тя би помислила за себе си. Компромисите бяха неразделна част от бизнеса — това бе разбрала

още от самото начало. Но беше работила твърде упорито, за да стигне до положение, в което не бе длъжна да прави лични компромиси.

— Съжалявам — рече глухо тя. — Но не мога да направя това. Дори и за теб, Тед.

Той млъкна за момент, после бавно каза:

— Предполагам, че и двамата знаем какво означавам за теб.

— Не е честно! — Гърлото ѝ се сви. — Защо не се опиташ да видиш нещата от моя гледна точка? Ако аз наистина значех нещо за теб, не би поискал от мен да нарушавам принципите си.

— Аз бих го направил заради теб.

Тихите му думи бяха посрещнати с мълчание. Сигурно би го направил, помисли си тъжно Сара. Но този факт не я радваше, напротив, дори го принижаваше в очите ѝ.

— Поставяш ме в много затруднено положение — каза той. — Не мога да рискувам да обидиш господин Хайленд.

— Тогава предполагам, че ще е по-добре да си намериш друга дама за вечерята — каза меко тя.

— И аз така предполагам — беше отговорът. Слушалката отсреща се затвори.

Сара зарея поглед през прозореца. Чувстваше се предадена. Знаеше, че този спор беше просто един от симптомите на това, което ставаше напоследък между нея и Тед. С всяка измината среща те се отдалечаваха все повече един от друг. Това беше началото на края на връзката им и тя съвсем не беше щастлива от този факт. Тед беше добър човек, нежен и внимателен. Но подобно на нея самата, беше изцяло погълнат от кариерата си. Чак сега тя осъзна, че твърде дълго бяха избягвали да говорят за основните си принципи. От известно време знаеше, че не е влюбена в Тед. Дори не поддържаше връзка само с него. Както и той. Тъй като и двамата бяха предпазливи, от време на време всеки от тях се срещаше и с други. Но с Тед ѝ беше удобно и може би си бе мислила, че в този пробен период поставят началото на нещо дълготрайно. Замислено потърка брадичката си. Наистина ли бе вярвала в това? Тед сякаш бе подходящият мъж за нея, но мисълта за него не я караше да се усмихва. Поклати глава и се запита какво, по дяволите, ѝ ставаше напоследък. Не търсеше някой, който да кара сърцето ѝ да забие по-силно. Искаше сигурно бъдеще, мъж на когото да може да разчита, някой като Тед, който няма да иска от нея да ражда

деца. Някой, който да не я смята за непълноценна жена само защото не става за майка.

— И как стигнах от провалена уговорка за вечеря до майчинството? — промърмори си тя. Сара твърдо си каза, че трябва да е доволна, че разрывът бе настъпил сега, а не по-късно, когато вероятно щеше да е по-привързана към Тед. Но първата ѝ реакция беше да изживее края на връзката им като личен провал. И далеч не първият, призна си тя кисело. Досега опитът ѝ с мъжете не беше от тези, за които пишат в писмата до вкъщи. Като се мръщеше, тя се запита за Н-ти път дали не ѝ е писано да си остане цял живот сама. Не се и съмняваше, че вината за неуспешните връзки е единствено в нея. Или не им даваше достатъчно от себе си или избираше неподходящи мъже.

„Ох, моля те — помисли си тя, — стига самоанализи за тази вечер. Не се получи с Тед и толкова. Няма смисъл от мрачни предчувствия.“ Дълбоко в душата си през цялото време бе сигурна, че няма да се задържат. Приятелството им бе твърде повърхностно. Нито веднъж не бяха успели да докоснат най-дълбоката си същност. Като отхвърли меланхоличното си настроение, тя се пресегна към телефона и бързо набра един познат номер.

— Чарли? — изрече въпросително тя, щом отсреща вдигнаха слушалката.

— Здравей, Сара Лав. Какво има?

— Внезапно се оказвам свободна през почивните дни — каза тя самоиронично. — Мисля, че ще дойда с теб да огледам хижата.

— Страхотно! — искреното удоволствие в гласа му веднага оправи настроението ѝ. — Ще бъде чудесно да можем да обсъдим на място плюсовете и минусите на имота.

— Ще можем ли да пътуваме заедно?

— Разбира се. Само една малка подробност...

— И тя е?

— Ще трябва да пътуваме в твоята кола — каза той весело. — Моята претърпя инфаркт на магистралата и сега е в реанимацията.

— За бога, Чарли! — възкликна тя с весело раздражение. — Защо не си купиш истинска кола? Можеш да си го позволиш.

— Ти не смяташ „Шевролет 55“ кабриолет за истинска кола? — попита той невярващо. — Та това е класика!

— Колата ти е трошка. Трябваше да я зарежеш още преди години.

— Ще дойдеш ли да ме вземеш или какво? — прозвуча така, сякаш бе готов да спори с нея цяла нощ, в случай че тя беше решила обратното.

— Нямам голям избор, нали? Ами храна?

— А, да. Това беше второто нещо, за което исках да поговорим.

Тя си представи кривата му усмивка и се разсмя. Да останеш в лошо настроение с Чарли беше наистина абсурд.

— Какво щеше да правиш, ако не бях решила да дойда?

— Щях да наема кола и да купя малко салам и хляб. Но след като ти ще идваш, би могла да свършиш малките женски процедури и да донесеш истинска храна. — Опитваше се да я подмами в клопка, но Сара го познаваше твърде добре, за да се хване на въдицата.

— Толкова си мил с мен! — отвърна тя нежно.

Все още усмихната, Сара затвори телефона. Уикенд с Чарли, помисли си тя и поклати глава. Явно не бе с всички си.

ВТОРА ГЛАВА

Още щом Сара спря мерцедеса си на паркинга пред блока на Чарли, той изникна от мрака и отвори предната врата на колата от другата ѝ страна. Метна една мазна на вид платнена чанта на задната седалка и седна отпред до Сара.

— Надявам се, че си донесла много храна — изтърси той вместо поздрав. — Умирам от глад.

— Ти вечно си гладен. Този път просто ще трябва да изтърпиш, защото ако пътят до това място прилича на повечето планински пътища, ще ни трябва доста време, докато стигнем догоре.

— Винаги мога да си отгризна от шията ти — предложи той със сериозен вид, въпреки че очите му се смееха.

— Само ако не държиш на зъбите си — отвърна тя иронично, докато потегляше.

Сара го погледна с крайчеца на очите си и погледът ѝ се задържа върху окъсаното розово горнище на анцуг, което едва-едва покриваше горната половина на тялото му.

— Не беше ли това странно подобие на анцуг сиво, когато го видях за последен път? Знам, че не е ново, защото най-голямата му дупка е точно над белега на рамото ти.

— Много си наблюдателна! — Докосна рамото си. — Това ми е стара рана от войната.

— Я стига! Ти никога не си участвал във война.

Той се засмя:

— Би ли повярвала, че точно там се заби една горяща стрела при нападение на апахите?

— Ако въобще се размисля по въпроса, по-скоро бих повярвала, че някоя от жените ти е била прекалено игрива — каза тя, без да откъсва очи от пътя, защото при мисълта за Чарли с друга жена усети познатата нежелана остра болка. — Но аз крайно внимателно се опитвам да не мисля за това и не за него питах. Просто споменах, че сивото ти горнище на анцуга сега е отвратително розово.

— Лидия си замина — каза той тъжно и ѝ отправи умолителния си беззащитен поглед номер три.

Тя го погледна бегло.

— Лидия със стоманената усмивка?

— Същата. Тя си стегна багажа — все партакеша, ведно с блясъка за зъби — и отлетя за Карибските острови с нощния управител на един магазин за полуфабрикати.

— Мисля, че съм била несправедлива към бедната Лидия — каза след малко Сара. — Не знаех, че проявява такъв изтънчен вкус.

Тя го погледна пак и се намръщи:

— Стига си се опитвал да изглеждаш изоставен. Изобщо не личи да си с разбито сърце.

— Не съм — съгласи се той, после замълча, като я гледаше внимателно, и добави: — Но сякаш ти си. Е, може би не чак с разбито, но със сигурност с малко поодраскано. Да не би нещата между теб и ф. Лий да не са наред?

— Бих искала да не го наричаш тъй — сръза го тя раздражено. — Звучи така, сякаш се подиграваш на това, че е адвокат. Аз присмивах ли ти се за Джинджър?

— Джинджър ли?

— Бръснарката по монокини.

— Ах, да, Джинджър. — Той се усмихна носталгично. — Червена коса и огромни... възможности. Нямахте нищо, на което да се присмиваш. Жената си беше гений в областта. Правеше страхотни бакенбарди.

— Между другите неща, които също е правила — промърмори сухо Сара. — Както и да е, остави Тед на мира.

Чарли се намръщи.

— Наистина си разстроена — каза меко той. В сините му очи се четеше загриженост. — Какво се е случило, Сара Лав?

Тя рязко поклати глава:

— Не, наистина... Не съм разстроена. — Усмихна се. — Само малко се скарахме, но съм сигурна, че другата седмица пак ще се сдобрим. В момента искам да се отпусна и да се забавлявам през почивните дни.

Чарли я погледна изпитателно, после се засмя:

— Браво на теб!

Движението по магистралата I-90, която минаваше успоредно на широката река Йелоустоун, беше средно натоварено, но щом се отбиха от него, колите и цивилизацията останаха зад гърба им. Почти веднага пътят стана стръмен. Дърветата отстрани ставаха все по-високи — борове, смърчове, ели — и протягаха клони към планините над тях, където не вирееше никакво по-високо растение. Гората ставаше все по-гъста и по-дива. В светлината на фаровете изникваха места, които слънчевите лъчи рядко достигаха. Тихи, потайни места. Това беше свят, различен от този, в който живееха всеки ден. Град Билингз, щата Монтана се превърна просто в нещо нереално, щом подминаха и последните остатъци от Големите равнини. Тъй като на двамата с Чарли никога не им липсваха теми за разговор, пътуването по тесния, криволичещ планински път мина бързо и неусетно. Сякаш мигновено се измъкнаха от гората и фаровете осветиха една обширна двуетажна сграда. Изглеждаше малко зловеща на фона на тъмната планина зад нея.

Сара леко натисна спирачките, намалявайки скоростта, за да може да огледа по-добре хижата, предната част, на която беше А-образна, а зад нея, от източната и западната ѝ страна, се простираха двете крила.

— Изглежда някак... мъртва — каза Сара, несъзнателно снижавайки гласа си до шепот.

— Да не си очаквала петромаксово осветление? — запита Чарли насмешливо. — Та къщата е била затворена цели три години. Спри пред задния вход. Финдли каза, че предната врата е малко упорита.

Докато Сара смъкваше чантата си от задната седалка, Чарли вече бе успял да отвори задната врата на хижата. Тя пристъпи предпазливо в миришещата на мухъл тъмнина.

— Не бих платила, за да видя такова място, Чарли — каза тя с нисък, почти заговорнически глас.

Силната светлина на фенерче освети лицето ѝ и тя чу неговия смях.

— Остани тук за момент, а аз ще включа тока — каза и ѝ подаде фенерчето.

Преди тя да успее да възрази, той вече беше изчезнал. Сара местеше самотния лъч светлина из стаята, осветявайки неопределени предмети и неопределени сенки.

— Ако мръдне нещо в този кошмар, ала Чарлз Адамс, веднага изчезвам — промълви тя. Внезапно стаята се освети.

— Така е по-добре. — Чарли изникна откъм гърба ѝ.

Тя се огледа и сега забеляза паяжините и праха, които покриваха всичко в обширната стая.

— Не много по-добре. — Направи няколко крачки и прокара пръст по една черна повърхност. — Но това е печка! — възкликна тя. — Кога каза, че е строена хижата? Прапрабаба ми е имала по-модерна печка от тази.

— Финдли твърди, че е строена петдесет и седма година — отвърна Чарли през рамо, докато изучаваше нещо, което би могло да мине за хладилник.

— Сигурен ли си, че е имал предвид 1957-а?

— Къде ти е вкусът към приключенията? Мястото е фантастично! Гледай тук — мивката е с плочи!

— А дали в нея тече вода? — попита Сара и запретна ръкави. — Или трябва да я носим от помпата в задния двор?

— Като бях отвън да включа тока, пуснах и водата. — Той хвана малката дръжка на старомодния ръждясал водопроводен кран. — Ей, я виж това! — провикна се през рамо. — Водата е оранжева!

— Трябва ли да си толкова въодушевен от този факт? — възропта Сара. — Ако искаме да вечеряме тази вечер, ще трябва да използваме известно количество от тази чудесна оранжева вода, за да почистим малко тук.

— Аз ще отида да огледам спалните, докато ти свършиш тази работа — каза той с невинна усмивка.

— Защо ли очаквах да кажеш нещо подобно? — промърмори тя, докато го гледаше как излиза от стаята.

Следващия час Сара беше до лакти в сапунена пяна. При всяко движение си представяше, че натрива лицето на Чарли. Някак си той вечно успяваше да я вкара в подобни ситуации. Все пак постепенно започна да се отпуска. Цяла вечност бе минала, откак бе чистила за последен път. Беше забравила колко успокояваща е домакинската работа. В нея има нещо наистина изцеляващо, помисли си с кисела гримаса. Сигурно затова караха хората в различните учреждения да размахват парцали и кофи. Когато Чарли се върна в кухнята, по-голямата част от нея вече беше почти годна за ползване. Подът беше

все още покрит с дебел слой мръсотия, но Сара категорично не желаше да го мие. Беше почистила част от масивния плот, повърхността на една малка дървена маса, печката и достатъчно чинии, за да им стигнат за престоя им.

— Някой ден... — каза тя и го погледна предупредително. — Водя си точна сметка колко пъти си ме използвал и някой ден ще ти го върна!

— Бедничката! Толкова си уморена. Ето, седни тук. — Той я бутна в един стол и вдигна краката ѝ върху съседния. — Вечерята е от мен!

— Ако си мислиш, че ще споря, много се лъжеш — въздъхна тя облекчено. — Искam лучена супа по френски и препечен сандвич със сирене.

Той се разсмя:

— Ходом марш!

Откачи една измита тенджерa от куката над печката и отвори консервата със супа.

— Знаеш ли, има нещо в това място, заради което вече мисля, че го обичам.

— Наистина има нещо — отвърна сухо Сара. — Като десет години прах и мръсотия!

— Поправимо, Сара Лав, поправимо. — Той се движеше с учудваща увереност, докато приготвяше спартанската им вечеря. — Работна ръка поне не липсва. Но те предупреждавам, че ще трябва да използваш въображението си, като разглеждаш хижата.

— Не ми звучи много обещаващо. Тази част, която вече познавам, е доста потискаща. А как изглежда останалата?

— Всъщност не е зле, с изключение на...

— На?

— Какво мислиш за испанския декоративен стил? — Той я погледна през рамо.

— Шегуваш се! В планинска хижа в Монтана?

Очите му се смееха.

— Честна дума, истински испански стил! Купища тъмно дърво и черно ковано желязо. Ако търсим нещо наистина превзето, то не трябва да пипаме нищо тук. Горя от нетърпение да ти го покажа.

Тя се прозя:

— Утре ще ми го покажеш — тогава главата ми ще е по-бистра.

— Гарантирам, че ще ти хареса.

Тя се загледа в гърба му за момент.

— Колко ли пъти съм те чувала да го казваш на клиенти?

Когато той се разсмя в отговор, тя добави:

— Сега вече знам как се чувства човек, който е налапал въдицата.

Но забележките ѝ не бяха в състояние да охладят ентусиазма му и докато вечеряха, той изложи пред нея плановете си за хижата. В случай, разбира се, че решеха да я купят. След вечеря тя изми съдовете, които бяха използвали, докато в същото време Чарли проверяваше парното. Беше минал около четвърт час, откакто бе излязъл, когато тя замислено огледа трите врати на кухнята и отвори тази, която водеше към предната част на сградата. Озова се в обширен салон с куполообразен таван, висок два етажа. На трите стени на салона имаше високи прозорци, закрити от тежки и прашни кадифени завеси. Част от помещението тънеше в мрак и това го правеше още по-голямо и по-празно. Но тази част, която се виждаше, поне беше в по-добро състояние от кухнята. От двете страни в дъното на салона имаше стълби, които стигаха до вътрешен балкон с парапет. По коридора на горния етаж се виждаха пет врати, които тя предположи, че водят към стаи над кухнята. На двата края на балкона различа две арки, които би трябвало да водят към двете крила на сградата. Като се приближи до камината, забеляза до едната стена дървен бар, а пред него — малка танцова площадка. Тук имаше всичко необходимо за една хижа. Нито прекалено претрупано, нито твърде скромно. Чу стъпки зад гърба си и се обърна.

— Като изключим мебелировката, стаята съвсем не е лоша — каза тя.

Чарли внезапно я сграбчи и я наведе назад. Очите му бяха широко разтворени, изразът му беше театрален. Сара бе шокирана от спонтанното си желание да го притисне към себе си.

— Тук сме сами — прошепна дълбоко той. Тя не можа да определи точно акцента, с който говореше — нещо средно между този на унгарски циганин и на Шарл Боайе. — Викай, ако искаш! Наоколо няма жива душа! — Той се изсмя като манияк. — Ти си напълно беззащитна, прекрасна мис Лав! Изцяло в моя власт!

Тя го гледаше с равнодушно мълчание, после спокойно каза:

— Виждаш ли коляното ми, Чарли?

Той погледна надолу и кимна.

— Пусни ме или никога няма да станеш баща!

Той се захили и я сложи да легне върху един масивен диван.

— Стар купонджийски номер. Не беше зле, нали? — каза и огледа стаята.

Приседна на един стол до нея и размаха ръка, за да отпъди праха, който се вдигна при сядането.

— Не мога да повярвам, че са сметнали, че тази стая плаче за испанска мебелировка. Пък и стените... Какъв цвят са според теб? Жълто-зелени?

— Почти — съгласи се той през смях. — Тези огромни прозорци и високият таван ще изглеждат много по-ефектно, когато им махнем кадифените завеси.

— Когато?

— Добре де, ако! — Той плъзна поглед по лицето ѝ. — Радвам се, че дойде с мен. Имаше нужда от малко почивка по-далеч от работата. Прекалено си затънала в нея.

— Мислех, че сме тук по работа.

— Така е. Но можем да огледаме мястото без никакво бързане. Никакво оставане до късно или ранно ставане.

Сара се направи, че не е чула последната забележка, но се запита дали това бе случайно попадение от негова страна или той наистина знаеше, че тя започва работа в ранни зори и остава да работи до малките часове. Нито едно негово предположение не би я учудило — Чарли беше проникателен.

— Обичам работата си — в тона ѝ се долавяше нотка на отбрана. — Малко хора могат да го кажат.

— Напълно съм съгласен. Но ти си се вкопчила в нея с нокти и зъби, сякаш двайсет и четири часа в денонощието водиш битка за оцеляване.

Така си е, каза си тя наум. Но нямаше никакво намерение да го признава пред Чарли. В работата си той бе гений. Просто и леко беше грабнал успеха, докато тя беше допълзяла до него на лакти и колене.

— Сигурно не ти е хрумвало, че може и да се забавлявам от работата си — отбеляза тя, като опря лакти на коленете си. — Когато

Чарли Сандърсън се забавлява — а това значи постоянно — цял свят го научава. Аз просто се забавлявам не толкова шумно — докато работя.

— Ах, Сара... — Той взе ръката ѝ и я погледна внимателно в очите. В неговите се четеше тъга. — През целия си живот ти нито веднъж не си се отпуснала дотолкова, че да се забавляваш истински. Страх те е да поохлабиш малко желязната самодисциплина, която си наложила над чувствата си, така, че да се разтовариш.

Тя се прозя широко:

— Забранено ти е да правиш психоанализи през тези два дни, Чарли. Нарушаваш професионалния лекарски кодекс — не се разрешава провеждането на психоанализа в присъствието на повече от пет сантиметра мръсотия. Освен това някак си не върви да лежа върху испански мебели. Пълна взаимна несъвместимост!

Той се облегна назад с тих смях.

— Продължаваш да бягаш. — И преди тя да успее да каже нещо, той добави: — С малко усилие това място може да стане наистина прилично.

Тя се огледа.

— Да, тук има потенциал. Опитвам се да си го представя пълно с хора, но засега виждам само паяжини и прах.

— Аз пък виждам хората. Зад бара е достолепният възрастен барман, раздаващ питиета и съвети на тълпата. А ей там едно трио свири лек джаз. Три двойки танцуват на дансинга. Все още са облечени с екипите за ски, а един човек си е счупил крака.

— При препъване в тези грозни мебели.

— Не, при спускане по пистата — поправи я Чарли. — А пред горящата камина, седнали в нашите удобни, но елегантни мебели, отпиващи от нашите превъзходни питиета, няколко души разговарят и се смеят.

— „Ей, гаджета, коя зодия сте?“ — предположи тя.

Той подръпна косата ѝ за наказание:

— Разговарят за големи и важни неща.

Тя погледна отвисоко един въображаем гост:

— Кого подкрепяте по въпроса за атомната зима? И ако съществува подобна възможност, означава ли това, че можем цяла година да караме ски?

Чарли я изгледа гневно с присвити очи:

— Как ще ти се хареса отказът ми? Такива хора няма да са добре дошли в моята хижа.

— Няма да има никакви ски мацки, никакви обгорели богове?

— Никакви! — беше категоричният му отговор. — Да ходят на Вейл.

— Искаш да кажеш, че не се налага да инсталираме сауни и вани с минерална вода? — Поклати глава тя. — Колко жалко!

— Опитваш се да превърнеш моята хижа в клуб за запознанства. Уверявам те, че само най-достойни хора ще могат да идват тук.

— Окей, значи трябва само да ги накараме да попълнят формуляри-молби. Ако отговарят на изискванията, ще им разрешим да дойдат тук.

Той се изправи и ѝ подаде ръка да стане:

— Мисля, че е време за сън. Започвам да те разбирам.

Качиха се заедно на горния етаж.

— Това са зали за срещи — посочи той петте врати до балкона.

Тръгнаха по коридора, водещ към лявото крило и той я заведе до спалнята, която бе избрал за нея. Щом влезе в средно голямата стая, тя се огледа. Всичките ѝ опасения се сбъдваха — той не преувеличаваше. Тук испанският стил се чувстваше още по-осезателно, беше просто ужасно. Усъмни се, че част от резбованите мебели всъщност са пластмасови, а освен това никога не бе харесвала стенните свещници от ковано желязо.

Чарли проследи погледа ѝ.

— Мисля, че декораторът сега сигурно се е посветил на автобусните спирки — каза той, вдигна една крещяща керамична ваза и издуха праха от нея.

Тя се засмя:

— Леглото изглежда относително чисто. Надявам се само да няма евтини испански буболечки в тон с евтиния испански декор.

Той беше струпал завивки и възглавници в единия край на леглото, а на един стол Сара забеляза чантата си.

— Сега ще разбера. Колкото съм уморена, сигурно няма да усетя ухапването на нещо по-дребно от вълк.

— Ако видя някой, ще му кажа. — Протегна се той неприлично. — Ще те събудя утре сутринта, Сара.

Още щом Чарли затвори вратата след себе си, тя измъкна от чантата си една червена памучна пижама и я постави върху леглото. От умора движенията ѝ бяха бавни и несръчни, докато оправяше чаршафите и одеялата.

Вече беше облякла пижамата и разресваше косата си, когато чу почукване. Като отвори вратата, се озова лице в лице с Чарли, който огледа практичната ѝ памучна пижама, после силно ухапа гърба на китката си и изпъшка.

— Сара, Сара. — Поклати глава той. — В тези одежди можеш да подлудиш всеки мъж.

— Престани да се правиш на глупак! — срязва го тя.

Беше облякъл все още сивото долнище на същия анцуг. Огромна дупка разкриваше почти цялото му коляно. От кръста нагоре беше съвсем гол. Твърдите косъмчета по добре изразените му мускулисти гърди бяха меденоруси. Те се спускаха като изкушаващо ручейче право надолу и се губеха зад прошнурования ръб на анцуга му, който се беше свлякъл неприлично ниско върху стегнатите му хълбоци. Тя бързо го погледна в лицето.

— Какво искаш, Чарли?

Той бавно плъзна поглед по тялото ѝ от главата до петите и обратно.

— Досега не съм и предполагал, че памучната пижама може да е толкова секси. — Вторачи се право в гърците ѝ. — Знаеш ли, че гърдите ти са доста по-големи, отколкото предполагах? Ще трябва да коригирам фантазиите си.

Тя припряно скръсти ръце пред гърдите си.

— За бога! — възкликна гневно Сара. — Не би трябвало да забелязваш подобни неща... Пък дори и да ги забележиш, учтивостта изисква да не ги споменаваш.

— Няма да има цуни-гуни, а? — попита той, а устата му се изкриви от едва сдържан смях.

Сара въздъхна шумно. Чарли винаги ѝ се присмиваше. Обикновено това не я притесняваше, но не и тази вечер.

— Какво искаш, Чарли?

— Искях просто да се уверя, че ти е достатъчно топло и да ти кажа „лека нощ“.

— Добре съм. Лека нощ! — Понечи да затвори вратата, но той не помръдваше и тя въпросително вдигна вежди. Усмивката му се стопи, докато внимателно изучаваше лицето ѝ.

— Напрегната си — каза той меко. — Какво има, детето ми? Скарването с Олсън още ли те тормози?

Взирайки се над лявото му рамо в пейзажа, окачен на отсрещната стена на коридора, тя отбягваше нежната загриженост на погледа му.

— Всичко е наред. — Навлажни нервно устните си. — Просто съм уморена.

Последва дълго мълчание. Тя отмести поглед обратно към него. Той се взираше в дълбокото V-образно деколте на пижамата ѝ. Скръстените ѝ ръце провокиращо повдигаха гърдите ѝ нагоре. Погледът му я изгаряше. Тя с мъка си пое дъх.

— За бога, Чарли! — отрони дрезгаво. — Върви да спиш.

Той задържа поглед върху лицето ѝ, след това се обърна.

— Лека нощ, Сара Лав — каза нежно.

Сара хлопна вратата и безсилно се облегна на нея. Отпусна ръце и затвори очи, за да не ги гледа как треперят. Тази нощ пак щеше да сънува онзи сън. Знаеше го и нищо не можеше да направи срещу него. Защо не си бе дала ясна сметка какво щеше да означава да прекара уикенда сама с Чарли?

ТРЕТА ГЛАВА

Сара се събуди от песента на една птичка, кацнала на прозореца ѝ. Между овехтелите златисти кадифени завеси се процеждаха слънчеви лъчи. Отметна завивките, отиде до прозореца и го отвори. Наведе се навън, вдишвайки чистия свеж въздух. Сега чу някаква втора птичка, различна от първата. Тя вдигна глава и се заслуша. Звучеше като... като... „Елънор Ригби“!

Погледна надолу и видя Чарли, който стоеше под прозореца и я гледаше. Сара му помахаша.

— В кухнята има кафе — извика той. — Ще те чакам там.

Нямаше нужда от повече увещания. Навлече жълт пуловер с шпиц деколте и чифт удобни бели джинси и набързо среса косата си. За миг спря пред отражението си в прашното огледало. Не, по лицето ѝ нямаше и следа от бурните ѝ сънища. Пак ги беше сънувала, точно както бе предвидила, но за щастие властта им се бе стопила в ярката дневна светлина.

Беше достатъчно неразумна да дойде тук, но не и дотолкова, че да позволи тези два дни да ѝ окажат някакво влияние. Беше достатъчно силна, за да преживее дори един уикенд с Чарли, каза си тя твърдо на излизане от стаята.

Той я чакаше в кухнята и щом тя се появи, подаде ѝ чаша кафе. Днес бе облякъл оранжева щампована риза, която му беше поне с три номера по-голяма и освен това висеше на тялото му разтворена и крива, защото бе успял да закопчае само едно копче. Не беше се бръснал и като че ли нямаше намерение да го стори.

— Видях три елена, един енот и два заека — заяви той и приседна върху кухненския плот. — Единият от елените беше Бамби^[1].

Тя го стрелна с очи над ръба на чашата си:

— Откъде знаеш, че е бил Бамби?

— Той ми го каза.

— Може да е излъгал.

— Колко си цинична. Но щом искаш допълнителни доказателства, то Тъмпър^[2] го потвърди, а къде се е чуло и видяло заек да лъже? — Той поклати глава. — Тези двамата ми наговориха такива неща за Уолт Дисни, че направо не са за вярване. Всичките ми илюзии бяха сринати.

Сара го изглежда изпитателно:

— На колко години си тази сутрин?

Той постави чашата си с кафе върху плота:

— Стар като планините и млад като пролетта, Сара Лав. Искаш ли да разгледаш къщата или предпочиташ първо да закусиш?

— Разглеждането, моля. Трябва да видя къде съм попаднала.

— Трапезарията е точно зад тази врата. — Бутна двукрилата врата и направи нисък поклон. — Ако мадам благоволи да заповяда, ето оттук!

Сара поклати глава през смях и влезе пред него в трапезарията.

— Моля, обърнете внимание на дизайна, стил неопаркинг. — Чарли използваше най-добрия си тон на агент по недвижими имоти. — Масите са направени от най-добрата имитация на дърво, която „формика“ може да предложи. — Той се приближи до една стена. — Ето тук бих искал да разгледате тези изключителни картини. Виждате ли как червеното на бика се откроява на фона на черното кадифе? А из цялата стая са пръснати пиесе de resistance, най-добрите пластмасови папрати, които можете да намерите.

— Достатъчно! — Вдигна ръка тя. — Получавам киселини в стомаха.

Отправи се към салона, той я последва. Сара се огледа замислено:

— Май че преобзавеждането ще бъде основният разход.

— Съгласен съм. Като разположение е просто идеално. Само си го представи с някоя много добра мебелировка. Нужна ни е ненатрапчива елегантност.

— Елегантност в ски хижа? Мислех, че по тези места предпочитат по-скоро селския стил.

— Но ние искаме именно да се открием от този стил — наблегна той. — Въобще не мисли за това като за ски хижа. Искам хората да идват тук, за да прекарат медения си месец или да празнуват сребърната си сватба. С много романтика и старомоден чар. Нужна ни

е елитна клиентела. Нека идват просто да наблюдават смяната на сезоните. — Ентусиазмът на Чарли беше едно от най-типичните му качества. Сега просто преливаше от ентусиазъм: — Искам тук да спят президенти!

— Ако ще спят президенти, то ще е добре да сменим чаршафите. Той хвана ръката ѝ под мишницата си и я притисна към себе си.

— Ще бъде чудесно. Просто го усещам физически.

Тя го гледаше внимателно:

— Ама ти наистина си въодушевен от това място.

— А ти не си ли?

— Съм... — отвърна тя и бавно кимна. После се усмихна. — Да, мисля, че съм.

— Ела! Искам да ти покажа парцела. Имаш ли представа какво означават сто акра земя?

— Няма да разглеждаме всичките сто акра точно сега, нали? — запита тя уморено, докато излизаха през една странична врата в занемарената градина.

Без да обръща внимание на забележката ѝ, той разпери ръце към обширната поляна пред тях:

— Това ще стане идеална градина за хранене на открито. Ако засадим жив плет да спира вятъра, ще можем да поднасяме храна на открито през три четвърти от годината. Може би дори закуски и обеди при слънчево време през зимата. — Той посочи едно малко възвишение в далечината: — Ей там, зад този хълм, има малко поточе. Пъстървата в него само стои и чака да я уловиш.

Хвана я за ръка и я повлече към гората:

— Пътеката е малко пообрасла, но лесно може да се оправи. В бъдеще, щом това се превърне в изгодна оферта, може да направим допълнително и пътека за коне и да завъдим цяла конюшня.

Тревата беше покрита с паднали листа и съчки, които прасяха под краката им. Над тях клоните шумоляха от лекия вятър. Енот с черна муцунка обърна малките си уплашени очички към тях, като минаха покрай него, и бързо се шмугна в тревата. Беше прекрасен есенен ден, от тези, които те карат да забравиш за човешката цивилизация.

— Сега не се ли радваш, че дойде? — попита Чарли и я погледна в очите. — Не бих могъл да ти опиша това място с думи, нито дори със

снимки. Трябва сама да го усетиш, да вдишаш въздуха му.

Сара кимна усмихнато:

— Да, Чарли, признавам, че беше прав.

Той забави крачка и заопипва джобовете си.

— По дяволите! — измърмори недоволно.

— Какво има? — запита Сара подозрително.

— Защо никога не си нося касетофон, когато имам най-голяма нужда от него? — ядно възнегодува той. — Признанието ти, че съм бил прав, се случва на човек веднъж в живота.

Тя все още се смееше, когато дърветата и пътеката внезапно свършиха. Дватамата стояха на ръба на една скала и пред тях се откриваше живописна панорама. Виолетовите планини се простираха надалеч с древно великолепие, а точно под тях блестеше езеро. Искрящите му води бяха прозрачносини и несъмнено — леденостудени.

Сара затаи дъх:

— Човек забравя колко високо се намира, докато не види нещо подобно. Наистина е... величествено!

Чарли дълго мълча, докато се взираше далеч напред.

— Понякога, когато съм в Билингз — каза тихо той, — забравям, че съм в Монтана. Това е град като всички останали... Като Сейнт Луис или Омаха. — Вдигна ръка, сякаш да отпъди кошмар. — Това е истинската Монтана, Сара. Тази просторна и дива природа и чистата ѝ красота, която просто грабва сърцето ти. Това е, което превръща Монтана в моето най-любимо място, по-добро и по-красиво от всички останали.

Тя мълчеше и се чувстваше като натрапница, докато гледаше напрегнатото му лице на фона на суровия планински пейзаж. Никога преди не беше долавяла толкова дълбоки чувства в гласа му.

— Нямах ни най-малка представа, че толкова обичаш Монтана — каза тя с тиха почуда.

Блесналите му очи срещнаха нейните. После огънят в тях угасна и той сви рамене.

— Никога не си ме питала за това. — Огледа се. — Всичко това може да бъде наше, Сара Лав! — вече звучеше по-познато. Като този Чарли, когото познаваше. — Можем да притежаваме изгледа и поточето, енотите и свещниците от ковано желязо! Какво ще кажеш?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Е, добре — бавно изрече. — Съгласна съм.

Победният му вик събуди ехото. Той я сграбчи и я завъртя около себе си.

— Чарли! Вие ми се свят! — смееше се тя на невъздържания му изблик.

Свали я на земята, направи крачка назад и се спъна в стръчащ корен. Сара се разсмя още по-силно, когато той се просна в дебелия килим от листа.

— Много е смешно, а? — викна, пресегна се, сграбчи я за глезена и я събори до себе си.

— Идиот такъв! — тя се задъхваше от смях.

Чарли се поизправи на лакът и се надвеси над нея.

— Това ще означава много работа и за двама ни — каза той сериозно, докато махаше листата и стръкчетата трева, заплетени в косата ѝ. — Всичко, което можем да свършим сами, ще ни спести пари.

— Предполагам, че ще мога да се справя с обзавеждането, ако ти се погрижиш за градината — каза тя. — Не съм специалист, но гарантирам, че резултатът ще бъде по-добър от сегашното състояние.

— От само себе си се разбира, че изцяло се доверявам на вкуса ти.

Тихият му дрезгав глас я накара да вдигне очи към него. Той я гледаше със същата настойчивост, която я беше стреснала по-рано. Чарли бавно прокара пръст по бузата ѝ, чак до устните, после проследи линията им с нежност, от която тя се задъха.

Учестеното ѝ дишане го накара да я погледне отново в очите и тя не успя да направи нищо, когато той наведе устни към нейните. Нямахме време дори за привиден протест, защото разтърсващото усещане се усили десетократно. Топлите му устни сякаш я изгаряха. Съвсем точно усещаше всеки един от пръстите му върху шията си, а следите от палеца му пламтяха върху бузата ѝ.

За пръв път от две години насам Чарли я целуваше. Не беше забравила — господи, та как да забрави това усещане! Но съзнателно го беше изтласкала в периферията на съзнанието си. Беше прекалено опасно да си спомня как действителността избледнява под натиска на устните му. Беше ѝ прекалено срамно да го осъзнае ясно, дори и за

толкова кратко, че тогава нищо на света няма значение, освен целувката му.

Внезапното осъзнаване на това, което се случваше в момента ѝ действа като плесница. Рязко го отблъсна, обхваната от някаква необяснима паника.

— За бога, Чарли! — каза тя дрезгаво, като се претърколи настрани и се изправи. — Кога ще пораснеш?

Тишината, която последва, можеше да се разреже с нож. Сара отръскваше листата от дрехите си и усещаше как любопитството му се носи на вълни към нея и това я накара да потръпне неловко.

Обърна се към него със слаба усмивка:

— Съжалявам. Винаги съм такава преди закуска. — Не смееше да го погледне в очите.

Той помълча още малко, достатъчно, за да се разтреперят ръцете ѝ.

— Тогава хайде да хапнем — рече Чарли с обичайния си глас и се изправи. — Чувал съм за толкова кървави деяния, породени от ПЗС.

— Парламентарната законодателна система?

— Не, заради Предзакусковия синдром.

Тя се разсмя. Напрежението беше изчезнало. Сара изпитваше топлота и благодарност към него само защото си беше Чарли. Винаги успяваше да каже и да направи точно това, което беше нужно, дори когато го беше ядосала. Защото въпреки всичко Чарли беше великодушен. Докато вървяха към хижата, тя се чудеше дали той осъзнава какво рядко качество притежава.

След закуска започнаха да правят инвентарен списък. Докато решаваха какво да запазят (твърде малко неща) и какво да изхвърлят (купища), мина доста време. Защото, въпреки че хижата беше малка, трябваше да огледат всичките помещения.

Спалните не изискваха много мислене, понеже бяха обзаведени почти еднакво, но освен тях имаше складове, кабинети, зали за срещи и две малки всекидневни, освен големия салон. Решиха, че подробния списък ще го правят по-късно, но дори най-грубият му вариант им отне целия ден, с изключение на двете кратки прекъсвания за обед и вечеря.

Минаваше десет вечерта, когато най-сетне седнаха да си починат пред огромната камина в салона. Сара бе ходила да се преоблече с

чиста блуза, а Чарли бе запалил огъня.

Сега двамата седяха на пода, попиваха топлината и си пийваха горещ пунш с уиски, като от време на време изохкваха от мускулна треска.

— Чудесен, отморяващ уикенд — каза Сара и се протегна, за да раздвижи схванатия си гръб. — Напомни ми да те убия, когато събера достатъчно сила. Нищо чудно, че Ел Греко е бил толкова напрегнат. В Гърция всичко е толкова леснопреносимо, но щом е отишъл в Испания, вероятно е трябвало редовно да мести нелепите им мебели.

Чарли се засмя:

— Стария винаги казваше, че Ел Греко го стяга чепика.

Сара не познаваше лично дядото на Чарли, защото той беше починал година преди тя да се запознае с Чарли. Но беше слушала много за него. Явно е бил голям особняк.

Майката на Чарли починала, когато бил четиригодишен и баща му го прехвърлил на грижите на дядо му по майчина линия. Сара понякога се чудеше дали баща му не съжалява за това, че е пропуснал детските години на сина си, защото Чарли определено беше плод на възпитанието на стареца.

Замисли се за миг какво ли е да имаш такива открити и сърдечни отношения, каквито Чарли бе имал с дядо си. Самата тя винаги се бе чувствала някак чужда в семейството си. Като единствено дете би трябвало да й угаждат, да я защитават и глезят. И в известна степен беше така. Но все пак липсваше нещо. Може би просто не й стигаше кураж да бъде докрай откровена с родителите си за чувствата и недостатъците си.

Години наред беше правила това, което те искаха от нея да прави, в желанието си да се сближи с тях и да спечели безрезервното им одобрение. Колежът, който бе завършила, беше избран от тях, както и работата ѝ като юридическа секретарка. Едва когато всичките ѝ усилия да им угоди се провалиха, тя осъзна, че следващата ѝ стъпка в живота трябва да бъде самостоятелна. Именно тогава срещна Чарли.

Мислите ѝ се върнаха обратно към мъжа до нея и тя се взря внимателно в лицето му:

— Все още ти липсва дядо ти, нали?

Той кимна.

— Бих искал да го познаваше. Беше славен старец. Понякога знаеше какво ще си помисля дори преди да съм го помислил. — Наведе се напред. — Би ли ме почесала по гърба? Не, по-надолу... точно там. Ааах, имаш златни ръце. — Облегна се назад на дивана. — Никога няма да забравя деня, в който Стария умря. В този ден научих толкова неща, колкото не бях научил през целия си живот.

Млъкна и се усмихна нежно при спомена.

— Цялото семейство се бе събрало в спалнята му. Някои бяха дошли от уважение към него, други — за да разказват после за последните му мигове. В стаята бе толкова тъмно, че хората едва виждаха. Във въздуха витаеше специфичната миризма на смърт. Леля Алмайра се бе облегнала върху чичо Нейтън, въпреки че беше поне с двайсетина кила по-тежка от него. Трима мои братовчеди седяха върху съгъваеми столове и си гледаха ноктите, сякаш цялата работа им беше ужасно досадна. Баща ми крачеше напред-назад, както обикновено, а преподобният Хатчър седеше до леглото и четеше Библията, като безмълвно мърдаше устни. Казвам „безмълвно“, но всъщност той издаваше нещо като свистене заради болните си сливици. Не мога да забравя този звук, защото микрофонът в църквата винаги го усилваше десетократно. — Чарли се засмя. — А аз седях в ъгъла и си мислех колко не ми се ще да съм там. Двайсет и пет години гледах как Стария живее. Не можех да понеса мисълта, че ще го видя как умира. Но когато ме повика, отидох и седнах до леглото му.

— „Чарли, момчето ми“ — каза той. (Тук Чарли поклати глава.) Мъчително беше да чуя колко е отслабнал гласът му. — Обикновено викаше така, сякаш щеше да събори покрива. Беше някак унижително. Както и да е, щом ме повика, аз казах: „Тук съм, старче“.

„Чарли, трябва да ти кажа нещо...“

„Какво, старче?“

„Сега... сега вече знам.“

„Какво знаеш, старче?“

„Цял живот съм търсил отговора, истината... истината за живота и смъртта.“

Чарли хвърли бегъл поглед на Сара.

— Всяка дума излизаше с мъка от устата му, но, кълна се, очите му блестяха. Искях да му кажа да пази силите си, но знаех, че не мога да почна да го командвам, не и в такъв момент.

„Чарли, най-сетне открих истината — каза той, после дълго мълча, докато събираше сили да продължи. — Ти си добро момче, Чарли, но трябва да научиш истината. Животът е тежък и труден и трябва да работиш здравата, за да го направиш по-хубав. Това ти е работата на този свят — да правиш живота по-хубав. Обаче смъртта... — Сара, той ме сграбчи за яката и ме придърпа към себе си, докато лицето ми почти докосна неговото. Така както ме беше хванал, за миг се усети отново силен. А после викна тъй, че да го чуе цялата стая: — Можеш да правиш живота по-хубав, Чарли, но накрая смъртта ще го погълне.“

Чарли се засмя на глас при спомена.

— Лицето на преподобния Хатчър стана неестествено мораво. А леля Алмайра едва не получи удар. Но Стария... — Чарли поклати глава. — Стария умря засмян. Засмян живя, засмян и умря. — Чарли се облегна назад и бавно въздъхна. В очите му блестяха сълзи. — Господи, колко ми липсва този ужасен старец.

Това беше едно от нещата у Чарли, помисли си Сара с трепет, докато гледаше лицето му — не се срамуваше да покаже чувствата си и така я караше да ѝ бъде още по-неловко. Водена от някакъв неведом импулс, погали къдрав кичур на челото му.

— Съжалявам — прошепна тя.

Чарли хвана ръката ѝ и бързо я поднесе към устните си, после ѝ позволи да я отдръпне.

— Все едно че ми мериш температурата — ухили се той. — От теб ще излезе страхотна майка.

Тя истерично се изсмя:

— Ти луд ли си?

— Съвсем сериозно говоря. Не четеш ли женски списания? Твоят биологичен часовник сигурно е на ръба да се взриви от напрежение.

— Как можеш да говориш подобни глупости? — попита тя насмешливо. — Единственият биологичен часовник, който имам, е този, който ми казва кога съм гладна.

— Съвсем сериозно, Сара. Никога ли не си се замисляла, че трябва да създадеш семейство?

Той не можеше да знае какво означава този въпрос за нея, помисли си тя и така стисна юмруци, че ноктите се забиха в дланите ѝ.

Въпросът му ѝ напомни за първото ѝ съсипващо откритие, когато осъзна, че не може да си позволи лукса да има деца. Семейството — децата, съпругът — бе за онези щастливи жени, които плуваха без усилие в морето на живота. А тя постигаше всичко с труд и нерви. Целият ѝ живот беше битка. След като веднъж беше стигнала до тази истина, не си позволяваше да копнее за нещо, което никога не можеше да има. Още тогава бе започнала да калява сърцето си и сама да се оправя в живота. Като вдигна очи, видя, че Чарли още чака да му отговори.

— Разбира се, че съм мислила — каза тя сковано и отмести очи към пламъците. — Просто съм решила, че това не е за мен. Не само защото съм твърде заета за семеен живот, но защото не се понасям с децата. Достатъчен им е и един поглед и те, в зависимост от възрастта си, или надават вой, все едно ги колят, или ме ритват в кокалчето. — Тя поклати глава. — Но дори и да не беше така, пак бих била лоша майка.

Усещаше въпросителния му поглед. След малко той каза:

— И как стигна до този извод?

Тя раздразнено сви рамене:

— Ами просто не ми идва отвътре. Не бих могла лесно да се реша на подобно нещо. Да имаш дете е голяма отговорност, прекалено голяма за мен. Твърде много жени раждат деца, така както си купуват домашно животно, защото децата са забавни или защото всичките им приятели вече имат. Но не можеш да захвърлиш едно дете, щом ти омръзне да си играеш с него. Родителите са истински фабрики за неврози. Когато детето се роди, ти решаваеш по какъв начин да забавиш развитието му, после цял живот се стремиш да постигнеш целта си. — Тя решително поклати глава. — Без мен. Отказвам да проваля живота на някое невинно същество.

Още щом свърши, осъзна колко горчиво са прозвучали думите ѝ. В очите му долови сянка на съжаление, това я накара да се размърда неспокойно и да каже:

— Как, за бога, стигнахме до тази тема?

Той се усмихна криво:

— Ти ме утешаваше. Не знам защо чувствам, че сега аз трябва да поема тази роля.

Сара изсумтя:

— Само се опитай!

Той запълзя към нея на четири крака.

— Чарли Сандърсън, не се приближавай! — Тя рязко се дръпна назад.

— Само мъничко да те утеша, Сара Лаврова клонка. Само мъничко. — Усмиваше се, дебнейки да я нападне.

— Чарли, предупреждавам те! — каза тя твърдо, после изпищя от смях, когато той шумно започна да души шията ѝ. — Престани, идиот такъв!

С нежен тласък той я повали по гръб и с вой се хвърли върху нея.

— Танто за танто, любов моя. Ти ме утеши. Сега е мой ред.

— Не, Чарли! — Тя се задъхваше от смях, докато той обсипваше лицето ѝ с бързи целувки.

— Да, Сара — каза той и я погледна в очите. После сякаш всичко се разви на забавени обороти — смехът постепенно избледня в очите му и на негово място лумнаха сапфирени огньове.

Погледът му се спусна надолу и като го проследи, тя видя, че блузата ѝ се е разкопчала до половината. Той се взираше в златистата кожа на раменете и гърдите ѝ, а после бавно вдигна очи към нейните. Онова, което съзря в тях го накара рязко да си поеме дъх.

Сара ясно усети тежестта на силното му тяло върху своето и понечи да протестира. Но преди дори да направи опит да го спре, той прокара пръста си по шията ѝ чак до закръглените ѝ гърди.

— Не! — изстена тя, но беше късно. Годиците на усърдно изградена самодисциплина се изпариха при допира на неговата ръка.

С рязък стон той наведе глава, а Сара падна по гръб, треперейки конвулсивно под топлите му влажни устни върху кожата ѝ.

— Не, не, не... — трескаво шепнеше тя. Но думите ѝ се разминаваха с посланието на тялото ѝ. Вълна от остро блаженство премина през нея и тя затвори очи. Когато устните му потърсиха нейните, тя ги разтвори и жадно прие целувката му. Ноктите ѝ яростно се впираха в раменете му, а тя се извиваше под него, жадна за още и още.

Когато той се надигна и започна да съблича ризата си, тя внезапно се отрезви. „Господи“, помисли си, и се вцепени, когато ясно осъзна какво се случваше с нея в момента. Трябваше да го спре. Трябваше да прекрати това незабавно.

Изправи се на колене и се отдръпна от него. Прокара треперещи пръсти през косата си. Чувстваше учестеното му дишане, усещаше напрегнатия му поглед, но не смееше да го погледне в лицето. Още не.

Седеше с гръб към него и оправяше блузата си. Мина доста време, преди предпазливо да го погледне през рамо. Изразът на лицето му накара сърцето ѝ да се свие от болка.

Трябваше да се измъкне от положението с някаква лъжа — единствено това ѝ оставаше.

— Приличаш на човек, сгазен от камион — опита се да запази лекия тон Сара. — Само не ми казвай, че това малко изкушение може да те събори.

Чарли не отговори с обичайната си дързост. Не се разсмя безгрижно. Безмълвният му упрек ставаше нетърпим.

— Даа — проговори той накрая, влагайки толкова силни чувства в една-единствена небрежно казана сричка. — Какъв странен развой на нещата!

Той знае, помисли си тя. След всичкото време, след всичките предпазни мерки, въпреки всичко, той познаваше всяко кътче на душата ѝ. Нямахше какво повече да добави, затова не се и опита.

След малко той каза:

— Много е странно — гласът му беше чувствено дрезгав. — Щастлив съм — каза колебливо, сякаш претегляше думите си. — Щастлив ли? Направо съм луд от щастие. Смейте се, палячовци, гърмете, фойерверки, аз съм в екстаз!

— Недей да бъдеш в екстаз — срязва го тя. — Защото аз пък не съм.

Той се премести да седне до нея и я загледа в лицето.

— Да, виждам, че не си. — Млъкна за миг и тя за свое учудване усети, че той не е сигурен в себе си. — Защо не ми каза?

Тя отметна уморено глава и се изсмя.

— Шегуваш се! Какво трябваше да направя — просто да ти кажа: „О, между другото, Чарли, не си падам по твоето тяло“. Какво щеше да се случи, ако ти го бях казала?

Той сви рамене и помилва с пръсти косата ѝ.

— Не знам. Предполагам, че щяхме да направим нещо по въпроса.

Тя прехапа устни:

— Ето точно и затова не ти казах нищо.

— Но...

— Виж какво, Чарли. — Тя се премести по-далеч от парализиращата му близост. — Това е просто едно от онези неща. Винаги съм го знаела и винаги съм избягвала ситуации, които биха го изкарали на показ.

Той се намръщи:

— Какво искаш да кажеш с „онези неща“? Кой неща?

Тя бавно въздъхна:

— Виждал ли си ме някога да ям шоколад? Не, не си. Аз обожавам шоколада. Обожавам вкуса му, обожавам усещането, когато той се разтапя по небцето ми, обожавам...

— Достатъчно — каза Чарли и вдигна ръка, за да я спре. — Схванах смисъла. Ако продължиш с подобни описания, ще се окажеш отново по гръб.

Тя се опита да не обръща внимание на топлината, която изби по бузите ѝ, и продължи:

— Мисълта ми е, че въпреки че обожавам шоколада, едно парченце от него е достатъчно, за да напълнея. Имам достатъчно ум в главата си, за да се пазя.

— Значи да разбирам, че съм в една група с шоколада? — отбеляза той иронично.

Тя го погледна право в лицето:

— Не искам това да се изплъзне от контрола ми и бог ми е свидетел, не искам да наранявам егото ти, но ти не си за мен, Чарли. Поне имам смелостта да го призная.

Чарли я гледаше втренчено, после се пресегна и докосна бузата ѝ.

— В това не може да си сигурна — каза той пресипнало.

Тя енергично поклати глава:

— Сигурна съм. Ние сме страхотни приятели и чудесни бизнес партньори. Всяко задълбочаване би било фатално за отношенията ни.

— Фантазираш си. — Той се примъкна по-близо, докато тя го гледаше внимателно с присвити очи. — Не трябва ли поне да опитаме, Сара? — в гласа му прозвуча копнеж, докато протягаше ръка към нея.

— Не! — изкрещя тя, скочи на крака и се отдалечи на няколко крачки. — Знаех си, че ще стане така. Трябваше да си тръгна още в

мига, в който започнах да сънувам онези сънища.

— Сънища ли? Какви сънища?

Тя го погледна ядосано.

— Ааа, такива сънища — промърмори той и се отпусна в един стол. — Разкажи ми ги.

— Ти си луд!

— Не, сериозно. Те явно те тревожат. Ако ги запазиш за себе си, те ще запазят и своята власт над теб. Да признаеш свой страх — означава да го обезсилиш. Когато ми разкажеш за тях, те ще ти се сторят нелепи и повече няма да те безпокоят.

Тя все още се колебаеше, затова той добави:

— Не сме ли си помагали винаги когато сме имали проблеми? Защо сега да е по-различно?

Имаше нещо неубедително в последния му аргумент, но не можеше да каже точно какво бе. Прокара пръсти през косата си.

— Предполагам, това са най-обикновени еротични сънища. Всъщност няма какво толкова да се анализира.

— Нека аз да преценя. Всеки път различен сън ли е или се повтаря един и същ?

— Обикновено е различен, но един се повтаря много често. Най-мъчителният.

— Разкажи ми го!

Тя седна върху една възглавница и опря брадичка върху дланите си.

— Карам колата си и се загубвам. Мисля, че съм в Кентъки, въпреки че никога не съм била там. Спирам на някаква бензиностанция да питам за пътя и когато влизам вътре, тя се превръща във...

Тя внезапно млъкна:

— Това е лудост! Не мога да ти разказвам такива неща.

— Напротив, можеш — каза той твърдо.

— Забрави, че съм тук. Просто си представи, че сега го сънуваш.

Тя си пое дълбоко дъх и кимна:

— После ще съжалявам за това, но карай да върви. Това е порнографско студио, подобно на онези студиа, в които се снимаш в старомодни костюми, но тук те снимат в еротични пози. Отначало просто питам за пътя, но нещо у фотографа ме привлича. Той се

опитва да ме убеди да му позирам за няколко снимки. Казва ми, че ще направи за мен специална отстъпка в цената, но аз отказвам. Той се усмихва с тази влудяваща бавна усмивка и аз усещам погледа му върху гърба си, докато излизам от сградата. Сякаш знае нещо за мен, което самата аз не знам. Отвън не мога да вляза в колата си. Трябва да се върна обратно, а той ме чака... сякаш знае, че ще се върна.

Сънят беше завладял ума ѝ, все едно че го сънуваше в момента.

— Казвам му, че може би се интересувам от една от снимките и искам да ми покаже различни пози, за да си избира. — Тя с мъка си поема дълбоко дъх. — През цялото време съзнавам, че всъщност не искам да се снимам, а просто желая да съм близо до него. Той поставя ръка на кръста ми и започва да ми показва снимките модели, които висят по стените. Позите ме смущават — толкова са откровени — но не мога да отместя очите си от тях. Ръката му обвива талията ми и се спира точно под едната ми гърда. Усещам как ме изгаря през блузата. — Тя потърка с трепереща ръка лицето си. — После той ме завежда да видя няколко костюма — прозрачни блузи и драперии от тюл.

Сара млъкна, за да навлажни изсъхналите си устни. Погледът ѝ беше закован в една точка на отсрещната стена, докато сънят владееше мислите ѝ.

— Той взема един костюм — тънка синя дреха, която не прикрива нищо и го слага върху гърдите ми, за да види дали ще ми стане. После изведнъж, както става насън, сутиенът ми изчезва, ръцете му са под блузата ми, като мачкат и гаят гърдите ми. Ризата му също е изчезнала, усещам космите на гърдите му върху бузата си, когато се навеждам към него. Всичко е като истинско, усещам дори дъха му в косата си. После той ме докосва между... между... Той ме докосва и аз се възпламенявам. Казва ми, че ще повика някой друг да направи снимката, а той ще позира с мен. Вече съм съгласна на всичко. Казвам „да“ и всичко друго престава да съществува — освен нас двамата, голи върху една кожа от зебра. Опитвам се да се движа в синхрон с него, да се отдам напълно на усещането... — Ноктите ѝ се впиваха в дланите, за да не издаде треперенето на ръцете си. — И в мига, в който направя движение, се събуждам и всичко е свършило.

Когато свърши, дишането ѝ се беше учестило. Да разкаже съня си, беше почти физическо наказание за нея. Тя рязко се изсмя:

— Никога не съм предполагала, че подсъзнанието ми проявява такъв лош вкус — кожа от зебра, каква гадост!

Колебливо погледна Чарли и с изненада видя, че челото му е оросено с капчици пот, а кокалчетата му са побелели от силното стискане на страничните облегалки на стола.

След малко той отвори очи и я погледна.

— Фотографът... Кой беше той? — попита едва чуто Чарли.

— Проклет да си, Чарли! — отвърна грубо тя.

— Кой беше?

— Знаеш много добре кой е. За какво, мислиш, беше всичко това?

— Знам за какво беше всичко, но не смятам, че и ти го знаеш. Да ти кажа ли, Сара Лав?

Не му отговори. Не можеше. Притвори очи и чу, че той става от стола си и идва към нея. Сара скочи от мястото си и избърбори:

— Ето от това се страхувах. Ето защо бях решила никога да не ти казвам. По дяволите, сега всичко пропадна заради това, което чу. Как ще работим заедно, когато то стои между нас?

Той рязко се спря и тишината ги зашемети като заблуден куршум.

— Искаш да кажеш, че разтрогваш съдружието? — попита бавно Чарли.

Тя уморено потърка тила си.

— Не искам да правя това, Чарли, но ако не можем да забравим случилото се, може би ще се наложи да го разтрогна.

Паузата продължи колкото удар на пулс.

— Ей, няма проблеми! Вече съм забравил — изрече весело Чарли. — Ние сме си добри и верни приятелчета, както преди. Нали?

Тя кимна, обърна гръб на кивата му усмивка и напусна салона. Няма проблеми. Той можеше да забрави просто ей така. Кога щеше да проумее, че нищо не бе в състояние да разтревожи задълго Чарли? Той живееше, за да се забавлява.

[1] Герой от анимационен филм на Уолт Дисни. — Б.пр. ↑

[2] Герой от анимационен филм на Уолт Дисни — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сара лежеше неподвижно в тъмната спалня и гледаше в тавана. Цели две години се бе страхувала, че ще се случи точно това, което стана в салона. Цели две години си бе казвала, че ако то се случи, ще съумее да се справи с него. Трябваше да бъде по-прозорлива. Още от мига, в който зърна Чарли за първи път, трябваше да бъде по-прозорлива.

Онази вечер, преди две години, тя седеше на тесния чин в една класна стая, гледаше огромните червени уши на мъжа пред себе си, опитваше се да не обръща внимание на бръмченето на хората в стаята и се бореше с раздразнението си. Мисълта за нова кариера я плашеше и ободряваше едновременно. Беше висококвалифицирана юридическа секретарка, но сега искаше нещо повече. Имаше нужда от по-голямо предизвикателство, от кариера, която да я накара да използва цялата си предприемчивост и умения.

Така се бе унесла в мислите си, когато изведнъж осъзна, че всички внезапно бяха млъкнали. Предполагайки, че лекторът най-после е дошъл, Сара повдигна очи към вратата и... там стоеше Чарли и блестеше като коледна елха между борове.

Русите му къдрици бяха твърде небрежни, за да не са естествени, а лицето му беше твърде интересно, за да е красиво. Ръкавите на тюркоазната му фланелка бяха отрязани и само оръфани ръбове бяха останали от тях, разкривайки загорели мускулести ръце. Едната ръка беше притисната плътно от розово лакираните пръсти на една висока, елегантна червенокоса особа.

Но не притиснатата жена, нито добре сложеното здраво тяло на мъжа приковаха погледа на Сара, а очите му. Имаха цвят на яйце на червеношийка и щом срещнаха нейните очи, в тях заиграха малки сапфирени пламъчета. Той продължи да я гледа дори когато се сбогуваше с приятелката си. Тръгна към Сара с онази особена несиметрична усмивка, която тя толкова добре щеше да опознае по-късно.

Застана до чина зад нея и заговори на седналото там момиче:

— Извинете ме, страхувам се, че имаме малък проблем. Чували ли сте за квадротерциафобията? Не обичам да говоря за това, но ако не седна на четвъртото място на третия ред, започвам да пея френски детски песнички. — Той тъжно поклати глава. — Понякога е направо отвратително.

Сара прехапа устни, за да не се разсмее, но момичето зад нея открито се изкиска. Очевидно не вярваше на измислицата му, но също толкова очевидно бе очарована от него.

Още със сядането си той потупа Сара по рамото:

— Казвам се Чарли Сандърсън и мисля, че те обичам.

Устните ѝ трепнаха, но тя не се обърна.

— Казвам се Сара Лав и мисля, че твърде рано са те изписали от заведението.

— Сара Лав... — повтори бавно той, сякаш за да се наслади на звука. — Съвършено име. Ти си съвършена.

Стаята отново притихна, защото лекторът влезе. Беше мъж на средна възраст, нисък, умен и енергичен.

— Казвам се Милър — каза той — и съм вашият преподавател по основи на недвижимите имоти.

Той се обърна към дъската, докато говореше, и написа „Милър“ с високи издължени букви.

Чарли се наклони напред и прошепна:

— Значи така се пишело „Милър“. Знаех си аз, че този курс си заслужава парите.

Сара стисна треперещите си устни и се опита да се съсредоточи върху думите на лектора относно курса.

— Ще се занимаем малко с онази част на вещното право, касаеща недвижимите имоти — каза господин Милър. — Но ще трябва да минете пълния му курс, преди да получите диплома. Това ще ви осветли по всички различни аспекти на недвижимите имоти.

Чарли пак се наклони напред и прошепна:

— По въпроса с правото, знаеш ли, че в щата Монтана е незаконно да изглеждаш като Дон Нотс?

Сара почти се задави, докато се опитваше да прикрие смеха си с кашлица. Това беше само симптом за това, което последва. През следващия час Чарли ѝ шепнеше непочтителни коментари, а понякога

ги споделяше с целия курс, не толкова често, че да разстрои работата, но достатъчно, за да поддържа доброто настроение. Въпреки че трезвеността не беше между силните му страни, коментарите и въпросите му издаваха висок интелект.

Щом часът свърши, Сара дори не успя да събере мислите си, защото бе замъкната да пият заедно кафе. Леко зашеметена, тя седеше и слушаше как Чарли говори за работата си, за семейството си и за самия себе си.

— Сега съм на 31 — точно като за теб — изтърси той, без да му мигне окото. — Работя във фирмата на баща си — сигурно си чувала за „Леярни Сандърсън“, в счетоводството — от пет години. — Той въздъхна тежко, опитвайки се да изглежда нещастен. — Баща ми не ме разбира!

— Не мога да кажа, че го обвинявам за това — вметна кисело Сара.

Той се ухили:

— Аз също. Но поне се опитах да се вменя в представата му за идеалния син... поне за известно време. Но постоянно ме възпираха някакви забрани. Знаеш ли какво значи да седиш по цял ден в една малка стая и единствената ти компания да са цифрите. И това — всеки ден! — Той поклати глава. — Развих синдрома на изолираните хора. Наистина тъжна история. Започнах да се вслушвам в стъпките покрай вратата ми и ако някой минеше оттам, аз го сграбчвах за гушата, завличах го в офиса си и го карах да разговаря с мен. — Той объркано сви рамене. — Неизвестно защо, другите служители започнаха да се притесняват от мен.

Тя се разсмя, присвивайки очи от удоволствие. Този беше истински оригинал — нещо рядко в този свят на имитации.

— И така — продължи той — реших, че трябва да правя нещо, което съвсем законно ще ме среща с хора. Трябваше да избирам между недвижимите имоти и коли втора употреба. — Той млъкна и се втренчи в лицето ѝ. — А ти защо потърси предимствата на тази вечерна мелачка за знания?

Тя се усмихна и сведе поглед към кафето си:

— Аз съм юридическа секретарка. Знаеш ли какво означава това?

— Означава, че прекарваш много време в правене на кафе и седене в скута на шефа си. И в клюки край хладилника — предположи той, а лицето му запази внимателна безизразност.

Тя си пое рязко дъх, поклати глава и се изсмя:

— Знам, че се шегуваш, но така е с всички, които попитам. На теория се предполага, че трябва да пиша на машина, да водя картотеката и да пиша под диктовка, но моят шеф вярва в преотстъпването на задължения. Скъсвам се от работа по всеки от случаите, които влизат в кантората. През 90 на сто от работното си време аз върша това, което се предполага, че е негова работа или работа на помощниците му.

— Трябва да си страшно умна, щом шефът ти възлага работа на адвокати и помощник-адвокати. — Той я гледаше с възхищение.

— Аз ли? — учуди се тя. — Не, не съм. Просто съм единственият човек там, който може да свърши тази работа. Ако ме нямаше мен, той сигурно щеше да намери друг — някой куриер или чистачка, за да го свършат. — Тя отпи от кафето си. — Всъщност той вероятно щеше да дава на чистачката допълнителни премии от време на време за извънреден труд. Ето защо искам да започна нещо ново.

— Но защо точно недвижими имоти? — попита той с искрен интерес. — Защо не се запишеш да следваш право?

— Защото от мен ще излезе ужасен адвокат — призна си тя. — Прекалено много се вживявам.

— Това е друга работа. Как се спря на недвижимите имоти?

Тя постави обратно на масата чашата с кафе.

— Наскоро купих стара викторианска къща в покрайнините на града. Агентката, която ми я продаде, обичаше да говори за работата си и докато я слушах как се оплаква колко трудно се продавали старите къщи, внезапно разбрах, че моето призвание са недвижимите имоти.

— Как така го разбра?

— Заради любовта ми към старите къщи. Мисълта да работя с тях всеки ден, да откривам хора като мен самата, които да живеят в тях... — Тя сви рамене. — Беше прекалено привлекателна. Най-малкото трябваше да опитам. — Наведе се напред, черните ѝ като самур очи блесяха от възбуждане: — Искam да се занимавам предимно със стари къщи. Но не просто стари — а с истински произведения на архитектурата.

— Имаш предвид онези къщи с триметрови тавани, които никога не са достатъчно отоплени? В тях винаги има килими миши цвят и мебели, в които човек се страхува да седне.

Сара го погледна ядосано:

— Предполагам, че предпочиташ къщи с червени минибасейни вместо вани и ярки тънки щори в тон с килима и картините.

Той кимна убедено:

— А в кухните — всички съвременни приспособления трябва да са струпани на половин квадратен метър.

Тя пое дълбоко дъх, после го изгледа подозрително:

— Пак ме дразниш, нали?

— Малко — призна той, а очите му се смееха. — Много лесно се ядосваш. Но всъщност харесвам старите сгради. Както и новите.

— Колко банално! Нямах ли си предпочитания?

Той сви рамене:

— Всяка къща възприемам индивидуално и я оставям да ми говори. Стара или нова, ако е топла и обичлива къща, тя сама ще ми го каже.

Тя го изгледа с недоумение:

— Баща ти е прав. Много си особен.

Този път той се разсмя открито.

— Може и да е така, но смятам, че всички странности са само в плюс за бизнеса. Никога няма да нося златисто сако или да говоря на жаргона на агентите на недвижими имоти. Смятам, че ентусиазмът носи успех, в който и да е бизнес.

— Прав си — съгласи се тя през смях. — Нямам търпение да започна. Опитът ми от юридическата кантора ще ми е само от полза. Възнамерявам да си направя офис на задната страна на къщата. Така, след като ще се профилирам, потенциалните ми клиенти няма да имат нищо против да пътуват дотам.

— Ти ще успееш — каза той тихо, после се усмихна. — Аз също ще се профилирам. Възнамерявам да търгувам със скъпи къщи.

Тя се изсмя от изненада, а той добави:

— Най-сериозно. Без значение какво е икономическото положение на страната или състоянието на пазара, винаги ще има богати. Това може да не е много оригинално, но затова пък е вярно.

Винаги ще има хора, които да искат да купят нещо по-голямо и по-скъпо. Възнамерявам аз да съм този, който ще им го продаде.

Сара леко се усмихна.

— Вероятно и ти ще преуспееш. Предполагам, че би могъл да продадеш почти всичко.

— Мислиш ли? — попита той, а кривата му усмивка отново цъфна. — Бих искал незабавно да ти продам нещо.

— На мен ли? Избрал си не когото трябва. Всичките ми спестявания отидоха, за да платя в брой къщата.

— Няма да ти струва нищо. Продавам себе си. — Хвана ръката ѝ и проследи с палец линиите на дланта ѝ с учудващо еротична нежност.

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно утре?

Сара беше шокирана. Не очакваше, че ще ѝ се наложи да вземе някакво решение толкова скоро. Докато го гледаше онемяла, постепенно осъзна какво е привлекателното у него. Никога досега не беше изпитвала толкова силно физическо привличане към мъж още от пръв поглед, физическото привличане винаги идваше след емоционалното и интелектуалното привличане. Но сега беше моментално привлечена от Чарли и това я тревожеше.

Сара не разбираше докрай чувствата си. Знаеше само, че има нещо, което я плаши в евентуалната ѝ връзка с Чарли. А тя се беше научила да се доверява на интуицията си.

Така че онази вечер му бе отказала, но това не му попречи да се опитва отново и отново. По някакъв начин, щом курсът по вещно право за недвижими имоти започна, Чарли успя да се запише в групата на Сара. Така стана и по всички останали дисциплини. През деня тя продължаваше да работи в юридическата кантора, а Чарли — във фирмата на баща си, но и двамата очакваха с нетърпение деня, в който щяха да започнат новата си работа. Месеци по-късно, когато вече бяха минали всички задължителни дисциплини, заедно положиха държавните си изпити.

Три седмици след изпитите Сара си беше вкъщи и полираше сребърните части на мебелите, като се опитваше да не мисли за чакането и за възможността да са я скъсали, когато звънецът на входа иззвъня. Чарли стоеше на прага с по една бутилка шампанско във всяка ръка.

— Взел си го! — каза тя, като не се и опита да скрие завистта си, докато го пропускаше да мине покрай нея. — Защо още не са ми се обадили? Правят го нарочно — изстена тя. — Все едно да те пекат на огън... Или може би знаят, че ще се разплача, като ми съобщят, че не съм го издържала. — Тя го изглежда тревожно. — О, Чарли, скъсали са ме, нали? И никой не иска да ми го каже?

Той се подсмихна лукаво:

— Разказвал ли съм ти за връзките си с изпитната комисия?

— Ти знаеш нещо — обвини го тя и го сграбчи за ръката. — Какво знаеш, Чарли? Кажи ми!

Като се смееше на заплашителното ѝ изражение, той я хвана през кръста:

— Взела си го!

Сара изпищя и триумфално хвърли парцала във въздуха. После и двамата затанцуваха из стаята и по мебелите ритуалния танц на победата. Бяха пияни от въодушевление дори преди да са отворили шампанското.

Доста по-късно седяха на дивана и разговаряха, а раменете им се докосваха. Едната бутилка шампанско вече беше празна, а другата — преполовена.

Сара отпи от чашата си.

— Толкова дълго чакахме точно това. Сега то е факт. Още не мога да повярвам. Тепърва предстои толкова работа.

Чарли изстена:

— Трябва да си намеря офис. Имам предложение от две кантори за недвижими имоти, но не е това, което искам. Желая да започна собствен бизнес, да предлагам тези къщи, които аз самият харесвам, а не тези, които някой друг ми определя. — Погледна Сара. — Какво ще кажеш да ми дадеш под наем една от стаите отзад? Ако клиентите не харесат твоите предложения, бих могъл да им показвам своя каталог.

Тя замълча за момент.

— Знаеш ли, може и да стане.

— Шегувах се.

— Не, слушай, Чарли. — Тя се поизправи. — Бихме могли да станем съдружници. Аз поемам старите къщи, а ти се занимаваш с новите. Идеална комбинация.

— Ама ти сериозно ли?

— Помисли добре — подкани го тя. — Виждаш ли някакви сериозни недостатъци в плана ми?

— Не... но ми се струва, че аз ще прибирам цялата печалба.

— Не, няма да е така. Колкото повече нараства работата ни, толкова повече клиенти ще привличаме. Комисионите ни ще са от печалбата, а процент от тях ще реинвестираме. И не след дълго ще станем истински милионери.

— Харесва ми този план. — Сините му очи блестяха, докато я прегръщаше. — По дяволите, наистина ми харесва. — Вдигна чашата си. — За нашето съдружие!

Тя се разсмя от вълнение и пресуши своята чаша.

— А сега трябва да хвърлим чашите в камината — каза той и се изправи.

— Най-хубавият ми кристал! — извика Сара и го дръпна за ръкава, за да седне.

Той падна на дивана и през смях обви ръцете си около кръста ѝ. И двамата бяха изпили твърде много шампанско, но то не можеше да е причина за разтърсващото усещане, което тя изпита, когато Чарли я целуна. Сара някак си предусещаше, че ще стане именно така. Знаеше, че щом той я докосне, тя няма да е в състояние да мисли за нищо друго. Ръцете ѝ трепереха, докосвайки лицето му, гърдите му, бедрата му. Докато те изучаваха трепетно телата си, една мисъл я порази с кристална яснота. Сега Сара знаеше със сигурност, че в живота ѝ няма нищо по-важно от това, да се люби с Чарли. Когато тази мисъл достигна до съзнанието ѝ, тя се вкамени от страх.

Сега, когато мислено се връщаше назад във времето, Сара си даде сметка, че онази нощ сигурно не е била на себе си. Съвсем ясно си спомняше докосването на тялото му. Мирисът му още витаеше в ноздрите ѝ. А ръцете му, красивите му ръце на скулптор ѝ бяха казали повече неща от всички думи.

Беше казала „стига“ на разгорещените му ласки, преди да е станало твърде късно, без да съзнава, че още от мига, в който се бяха срещнали, беше вече твърде късно. Дори сега, две години след онази нощ, лудостта все още кипеше в кръвта ѝ.

Не ѝ беше трудно да убеди Чарли, че шампанското е виновно за разпалената ѝ взаимност. Беше приел факта, че трябва да останат само

приятели и съдружници. „Без излишна пот“ — беше казал Чарли онази нощ, сякаш на света нямаше нищо по-лесно от това.

Сара неспокойно се въртеше в леглото. Без излишна пот. Толкова лесно беше дал тогава обещание, за разлика от тази вечер. Взаимното им привличане беше погребано и пренебрегнато, поне що се отнася до Чарли. Самата тя никога нямаше да го пренебрегне напълно, никога нямаше да забрави усещането за неговата близост. Месеци бяха нужни, за да сяда върху дивана, без да си припомни ясно всяка секунда от любовната им сцена върху него. Еротичните й, объркващи сънища бяха започнали именно след онази нощ. Бяха толкова реалистични, толкова разстройващи. Понякога минаваха месеци, без да ги сънува. После ставаше нещо, нещо незначително — едно докосване или някакво усещане — и те се връщаха с пълна сила. Имаше такива моменти през последните две години, когато нуждата й от него почти сломяваше съпротивата й. Продължаваше да си казва, че това, което изпитва, е маниакално и нередно и че трябва упорито да се бори с него. Интимната връзка с Чарли би й донесла болка, с която тя не би могла да се справи.

Сара затвори очи и си припомни една нощ преди година. Лежеше будна в леглото си в ранните часове преди изгрева, когато съпротивата й стигаше до най-ниска точка. От отчаяние бе грабнала телефона и бе набрала номера на Чарли. Някаква жена бе вдигнала слушалката и дрезгавият й сънен глас бе прерязал като с нож сърцето на Сара. Всеки път после, когато изпитваше нужда да задълбочи отношенията си с Чарли, си спомняше този глас. Болка и ревност я разтърсваха наново и й даваха сила да устои. Можеше да се справи един уикенд с Чарли, каза си тя сега. Трябва.

На другата сутрин остана до късно в леглото. Страхуваше се да погледне Чарли в очите. Снощната сцена се бе запечатала твърде болезнено в ума и тялото й. Щеше ли да си проличи това по лицето й?

С тежка въздишка най-после отметна завивките. Не можеше вечно да го отбягва. Единственото, което можеше да направи, беше да превъзмогне ситуацията час по-скоро. Чу го да подсвирква, преди още да влезе в кухнята. Когато тя бавно отвори вратата, той се обърна.

— Мазето! — каза той, щом тя влезе, а гласът му прозвуча зловещо, въпреки че говореше с пълна уста.

Изглежда го за момент, после усети прилив на облекчение. Всичко щеше да бъде наред. Както винаги, Чарли щеше да оправи всичко.

— Пак ли? — попита тя с едва прикрита усмивка.

— Мазето!

— Казваш го, сякаш е нещо много важно — наля си тя кафе.

— Още не сме проверили мазето — каза той нетърпеливо. — Бог знае какви зли духове витаят в мазето на една къща.

— Тъмната сянка ли? — попита тя. — Чарли, аз ненавиждам паяци и прилепи. Не можем ли да оставим мазето за друг път?

Той категорично поклати глава:

— Наистина ли вярваш, че някой паяк или прилеп ще има неблагоприятното да те нападне в присъствието на Чарли Сандърсън?

— Ами ако не е оттук и не знае кой си?

— Невъзможно! Името ми е легенда!

— А аз през цялото време си мислех, че е Чарли. — Тя допи кафето си. — Е, добре, щом се налага да го свършим, по-добре да го направим веднага.

— Ей това ми харесва — ентусиазмът у хората — каза той на излизане от кухнята.

Вратата на мазето не беше заключена, но бе толкова плътно затворена, че Сара беше сигурна, че през последните сто години никой не я е отварял. Дори когато лампата се оказа изгоряла, Чарли не ѝ позволи да се върне. Извади фенерче и я поведе надолу по тясната дървена стълба.

— Идеята ти наистина беше тъпа, Чарли — каза тя и го стисна за ръкава.

— О, не съм сигурен — промърмори той и обви ръка около кръста ѝ. — Мисля, че отдавна трябваше да го направим. Сякаш ми харесва да се притискаш към мен.

— Не обичам да се притискам.

— Знам — гласът му беше тъжен. — Ето няколко прозорчета. Ще се опитам да изчистя едно от тях и може би ще стане по-светло.

Той се отдалечи от нея и тя го чу как тършува в някаква кутия.

— Какво правиш?

— Търся парцал. Може и да мога да се боря с паяците и прилепите с голи ръце, но мръсните прозорци са друга работа.

Когато няколко стъкла на един висок прозорец бяха почистени, подът непосредствено под тях се освети със слънчева светлина. Тъй като прозорчето гледаше на запад, светлината беше слаба, но пак беше по-добре от нищо.

Навсякъде из мазето стояха струпани кутии, сандъци, както и мебели, пред които испанските ужасии горе изглеждаха почти прилично. Сара веднага забеляза, че тук Чарли е в стихията си. Ровенето в кутиите беше за него едно потапяне в чудния свят на миналото.

— Какво ще кажеш за това? — попита той и вдигна избеляла зелена балетна поличка. — Питам се чия ли е била?

— Ако ми позволиш едно предположение — вметна тя кисело, — бих казала, че не е принадлежала на мъж.

Той зае балетна поза.

— Не знам. Но чудесно би откроявала краката ми.

Тя изсумтя:

— Не мисля, че Баришников трябва да се страхува от теб.

— На кого му пука от мъж, който пъха панталоните си в гимнастически чорапи? — гласът му отекна от вътрешността на голяма кутия, над която се бе надвесил. — Фантастични неща! Хората днес не си пазят вещите както някога. Всичко хвърлят. Вече дори не можеш да видиш истински носни кърпички. Всичко...

Крайт на изречението бе заглушен от шумоленето на това, в което Чарли се ровеше. Наоколо се вдигна прах и я накара да се разкиха.

— Чарли! — запротестира високо Сара. — Спомни си за гробницата на Тутанкамон! Прахът в нея бил смъртоносен. Този тук сигурно е също толкова древен.

— Господи боже! Я виж! — гласът му преливаше от удоволствие.

— Да не е нещо мъртво?

Той се засмя:

— Ти си едно малко ужасно създание. Гледай!

На главата му имаше нещо гладко. Когато той се доближи до прозореца, тя видя, че си беше сложил стар кожен авиаторски шлем.

— Отива ти! — каза тя с пресилено въодушевление.

— И аз мисля така — отвърна той, нагласявайки го по-добре върху главата си. — Много ще отива на коженото ми сако.

Тя замига от изненада:

— Ама ти сериозно ли?

— Напълно. Това ще ми придаде известен блясък.

— Ох, да. Винаги съм си казвала: „На Чарли му липсва само малко блясък“.

— Умницата ми! Ето ти и на теб един.

Сара се дръпна назад:

— Отказвам да сложа на главата си авиаторски шлем, в който са спали няколко поколения мишки.

— Виж само. — Той пристъпи към нея и сложи на главата ѝ миришеца на плесен широкопола дамска шапка. — Сега сме си лика-прилика.

— И точно това ме плаши — промърмори тя.

Чарли я сграбчи за ръката:

— Хайде, ела да отидем на светло и да се огледаме.

Преди още да стигнат горната площадка, той спря:

— Вратата е затворена! — Обърна се и я погледна. — Сара, вратата е затворена!

— Да, Чарли, затворена е — повтори тя бавно. — Това някаква гатанка ли е? Вратата е затворена, стълбите са тесни, виж мъжа с мухлясалата шапка.

— Трябваше да се досетя! Винаги загасящ лампите и затваряш вратите след себе си.

— Освен това си мия зъбите след всяко ядене. Би ли ми казал срещу какво толкова роптаеш?

— Теб въобще не те интересува!

— Е, хайде, Чарли, започваш да ме плашиш.

— Когато затвори вратата, не забеляза ли, че от вътрешната страна няма дръжка?

— Не, аз просто я за... Какво искаш да кажеш с това „няма дръжка“?

— Искам да кажа, че няма брава, няма как да отворим. Като в... Ние сме затворени.

Тя помълча няколко секунди, после се облегна на стената.

— В мазе! — промълви Сара. — Да умра в мазе! Ще дойдат да ни търсят и никой няма да се сети да погледне тук, защото кой въобще

ще повярва, че сме били толкова глупави да слезем в мазето. Ще си помислят, че просто сме се изпарили.

— Мислиш ли? Трябваше да издълбая знак върху кората на някое дърво. — Той се засмя. — Господи, бих дал петарка, за да видя лицето на този, който пръв го открие.

— След години, когато разравят мястото с булдозери, за да построят нова магистрала, ще открият два скелета с две смешни шапки на черепите и всичко това ще бъде заради теб.

Тя го удари по рамото и процеди през зъби:

— Не искам да прекарам остатъка от живота си в мазе, Чарли! Направи нещо!

— Не изпадай в паника — каза той.

Долови насмешка в гласа му. След това слязоха обратно по стълбите.

— Аз ще те измъкна оттук. Няма да допусна някой да разправя, че Чарли Сандърсън не е съумял да спаси изпаднала в беда дама. Славата ми на спасител се носи надлъж и шир. Защо, мислиш, ме наричат Дъдли Сръчния?

Тя изсумтя скептично:

— По-скоро Дъдли Сковаващия.

Чарли се засмя:

— Имаш странна представа за сексуалното ми въздействие.

— Не искам да говорим за секс. Искам да изляза оттук.

Сара не си даваше сметка, че шапката все още е на главата ѝ, до момента, в който той внезапно ѝ я свали. Ръцете му я прегърнаха изотзад.

— Аз също не искам да говоря за секс — каза тихо той и устните му нежно докоснаха чувствителната кожа на тила ѝ.

— Чарли — изпъшка тя, — обеща да забравиш какво стана снощи.

— Снощи е забравено, но днес си е чисто нов ден. — Той я обгърна с ръце и тя не можа да не отвърне на прегръдката му.

— Не е честно! — изстена тя и безпомощно затвори очи.

— Дай ме под съд — каза той с неестествено дрезгав глас, а устните му се впиха в нейните.

Тя се изтръгна от прегръдката му.

— Не мога да мисля, когато правиш така — прошепна Сара пресипнало.

— Ами недей да мислиш. — Отново я прегърна и притисна тялото ѝ към своето. — Поне веднъж в живота си не мисли.

Чувственият му глас, уверените му ръце, изучаващи тялото ѝ, сломиха и последната ѝ съпротива и тя жадно и нетърпеливо прие целувката му. Подчини му се и престана да мисли, а само усещаше. Светът се концентрира в една целувка.

Устните му, езикът му, шията му под пръстите ѝ — всичко стана част от нея самата. Пое го с дъха си, наслаждавайки се на мъжкото ухание.

Господи, толкова беше хубаво, помисли си тя замаяно, когато той я пусна. Отвори очи и го погледна в лицето. Мътната светлина от прозорчето светеше право в лицето му. Изразът му я озадачи — сякаш изпитваше някаква болка.

— Чарли? — нерешително каза тя. Тялото му потрепери от силна конвулсия, после болката изчезна и той отново стана старият Чарли.

Той я оципа по носа, после се отдалечи от нея и вдигна глава към прозорчето:

— Ето оттук ще се измъкнем, моя лейди Лав.

Нужно му беше известно време, за да се пребори със засъхналата стара боя на прозореца, преди да го отвори. Сара беше благодарна на това забавяне, защото то ѝ позволи да се съвземе. Прекалено много неща ѝ се бяха случили за прекалено кратко време. Нека само всичко да свърши по-скоро, молеше се наум тя. Нека всичко си дойде на мястото.

Няколко минути по-късно, докато пълзеше през прозорчето на мазето, зърна лицето на Чарли и си каза, че вече нищо не може да се върне, както е било преди.

По-късно следобед, докато Сара седеше в салона и го чакаше да изключи всичко, за да си тръгнат, през ума ѝ премина всичко, което се бе случило през последните два дни. Толкова много неща. Изглеждаше невероятно, че бяха изминали само два дни.

Притвори очи и мислено се върна към най-важното нещо, което се бе случило — Чарли вече знаеше какво изпитва тя към него, какво е изпитвала винаги. И колкото и да ѝ се искаше да забрави цялата история и да се престори, че нищо не се е случило, знаеше, че ще се

наложи да си поговори с Чарли за това. Трябваше да стигнат до някакво споразумение, преди нещата да са отишли прекалено далеч. Ако не сложеха край на това сега, докато все още имаха тази възможност, съдружието им можеше да пострада. Сара нямаше да позволи да се случи подобно нещо.

— Искаш ли да ти донеса бележник и молив?

Отвори очи и съзря Чарли пред себе си.

— Защо ми са бележник и молив?

— Приличаше на човек, който пресмята разстоянието до звездата Алфа от съзвездието Кентавър или нещо подобно. Просто си помислих, че с бележник и молив ще ти бъде по-лесно.

— Чарли, трябва да поговорим.

За да не вдигне прах, той рязко седна на един диван и я погледна в очите:

— Звучи примамливо. Напоследък не разговаряме достатъчно. Кой ще избира темата? Ако съм аз, ще хвърля ези-тура между натрупването на ядрени оръжия и брачните навици на юпитата. Обичам да се потапям в такива дълбоки теми.

— Чарли, моля те, бъди сериозен!

Той я изгледа внимателно.

— Бих искал наистина да го желаеш — каза той нежно, почти с копнеж. После сви рамене. — Е, добре, тогава ти избираш темата. За какво ще си говорим?

Като избягваше да го гледа в очите, тя задърпа ръба на ръждивокафявите си памучни панталони:

— Трябва да си поговорим за... за това, което се случи.

— Имаш предвид това, което се случи в Билингз? Или в Лос Анджелис? А може би във Франция?

Сара смутено прехапа устни. Чарли нямаше да я улесни. Той искаше тя да го каже първа.

Вдигна очи и го изгледа враждебно.

— Имам предвид тук и ти го знаеш. Имам предвид това, което се случи с теб и мен. Това... това...

— Отслабване на защитата? — предположи той.

— Тази груба игра — отвърна тя кратко. — Трябва да ѝ се сложи край. Знам, че ми обеща да забравиш за снощи, но сега е някак по-различно. Отношенията ни вече не приличат на отношения между

приятели и съдружници, а по-скоро на отношения на... — тя млъкна, търсейки най-точната дума.

— Мисля, че думата, която търсиш, е „любовници“, но много бъркаш — каза той. — Ако някога си имала истински любовник, щеше да разбереш каква е разликата. — Гледаше я напрегнато. — Винаги се връщаш в ролята си на динамична агентка по недвижимите имоти. Само за кратко ние си общувахме просто като две човешки същества. Не виждам какво толкова лошо се е случило. Но ако ти си ми разкрила повече, отколкото си искала, предполагам, усещаш, че защитата, която си изградила, се е поразклатила. — Той се усмихна. — Винаги съм мислил, че сигурно им е много трудно на хората, които се ограждат със стени. Постоянно трябва да проверяват дали стените са цели. Винаги се тревожат дали някой няма да се покатери отгоре или да пробие дупка в тях. — Поклати глава. — Смятам, че така много енергия се хаби на вятъра.

— По дяволите, Чарли! — каза тя и удари с юмрук страничната облегалка на стола. — Не искам да разговаряме за психологическите ми навици. Искам да изясним тази работа, за да може всичко да си върви постарому.

Той се изправи, вдигна и нея:

— Не можем да върнем нещата назад, малката. Можем само да се опитаме да се справим с онова, което бъдещето ще ни поднесе.

И само толкова, мислеше си тя невярващо, докато излизаха от салона. Това ли беше изясняването на проблема?

По взаимно споразумение Чарли караше колата на връщане, а Сара го гледаше внимателно. Не можеше да остави това току-така. Прекалено много неща бяха заложени на карта. Ако продължаваше да я докосва, да я целува, ако продължаваше да гледа на нея не само като на приятел и съдружник, напрежението между тях би довело до прекратяване на съдружието.

Когато спряха, за да обядват в едно малко бистро край магистралата, Сара реши да направи още един опит. Щом той приключи с храненето, тя подхвана нерешително:

— Чарли, ние наистина трябва да... — Вдигна очи към него и веднага млъкна, като поклати глава. — Как мога да разговарям с теб, когато още носиш това... това нещо на главата си? На масата не се седи с шапка на главата.

— Но това не е шапка, а шлем — отвърна той прозаично. — Не си ли гледала филми за Първата световна война? Шлемът на авиатора е част от него самия, показва колко безстрашен и мъжествен е той. Да не мислиш, че Лилиан Гиш би припаднала в ръцете на гологлав пилот?

Сара огледа малкото заведение:

— Нея я няма тук, така че можеш да го свалиш.

— Съжалявам. Ние, въздушните асове, си имаме кодекс на честта. Все едно да ме накараш да сваля главата си.

— Ако смятах, че ще бъде от полза, щях да го направя. Но ти сигурно просто би си поиграл и с нея.

Той се засмя:

— Толкова си умна! Хващам се на бас, че досега не си забелязала колко си умна, но всички тук го забелязаха. Виж как те гледат.

— Не гледат мен, Чарли. Гледат шлема ти. — Тя примирено въздъхна. — Е, добре, предполагам, че някой ден все ще свикна с него. Само година и половина ми беше необходима, за да свикна с жълтите ти тиранти.

— Имаш щастието да дружиш с човек, който налага модни тенденции — каза той. — Всеки момент очаквам „Сиърс каталог“ да публикува колекцията на Чарли. Обзалагам се, че...

— Стига, Чарли! Искам да говоря с теб.

— Пак ли? — Той недоверчиво поклати глава. — Трябва да е от смяната на климата.

— Ще ме изслушаш ли най-сетне? — процеди тя през зъби.

Чарли се наведе напред и скръсти ръце върху масата:

— Слушам те.

Сара въздъхна бавно:

— Нямам желание да говоря затова, но се налага. Снощи... Снощи ти признах нещо...

— Имаш предвид това, че страшно желаеш тялото ми ли?

— Млъкни, Чарли. Изслушай ме за момент. Това, което се случи снощи, не биваше да се случва никога. Не трябваше да допусна да се случи. Страхувам се, че признанието ми ще накърни деловите ни отношения. Не искам това да стане. Не бива да става. И двамата работихме твърде упорито, за да оставим всичко да отиде на вятъра.

Той хвана ръката ѝ:

— Гледаш ли ме в очите?

Тя кимна.

— Сега съм напълно сериозен... или поне толкова, колкото допуска огромната дилема, която сама си си измислила. — Той обърна дланта ѝ и проследи някои от линиите по нея. После я погледна в очите. — Човек никога не може да е сигурен какво ще му се случи в бъдеще, така че е безсмислено да правиш прогнози. Това, което е по силите ни е да посрещнем нещата, когато те станат. Не можеш предварително да очакваш само неприятности, Сара. Мисля, че дълбоко грешиш за всичко, но ако се окаже, че не съм прав, ще му мислим, като му дойде времето. — Той се усмихна и помахна на сервитьорката. — Престани да се тревожиш. Всичко ще бъде наред. Обещавам ти.

Като излязоха от заведението, студеният порив на вятъра прониза Сара през тънкия пуловер и тя забърза към колата. Докато се оглеждаше, почувства нещо средно между носталгия и очакване.

Сезоните се сменяха.

ПЕТА ГЛАВА

Сара остави листа, който държеше пред себе си, защото усети, че пак се взира през прозореца. Какво, за бога, й ставаше напоследък? Леко се намръщи. Никога не бе изпитвала пролетна умора, дори през пролетта. Да усеща пролетна умора сега, през есента, беше нелепо.

Но, разбира се, тя не мислеше за сезона, мислеше за Чарли. Беше изминала цяла седмица от уикенда на хижата. Дълга и странна седмица. Седмица, през която се чувстваше на предела на нервите си.

Все още преговаряха за покупката на хижата, но не това я тревожеше. Всъщност — не и самият Чарли. Тревожеше се от себе си. Нещо се бе променило между тях и колкото и да искаше да обвини Чарли, не можеше. Знаеше, че промяната се дължи единствено на нея. Сега помежду им имаше някакво ясно разбирателство, което бе липсвало преди.

Все пак „разбирателство“ не беше съвсем точна дума, помисли си тя и прокара пръсти през косата си. Беше нещо далеч по-осезателно и колкото и налудничаво да звучеше — по-неуловимо.

Ако Чарли се бе опитал да я накара да започнат връзка, тя би се справила веднага със ситуацията и би приключила с въпроса веднъж завинаги. Но той не се опита да направи нищо. Чарли играеше някаква игра на изчакване, която я подлудяваше. Онова усещане постоянно витаеше помежду им, готово да изплува на повърхността, когато най-малко го очаква и най-малко го желае.

— Мисля, че скоро ще го изтоця напълно.

Сара се завъртя със стола си, щом Чарли влезе в офиса:

— Какво?

— Финдли — поясни той, присядайки на сантиметри от нея на края на бюрото й. — Определено напредвам с покупката. Той се кълне, че имал друг купувач, който щял да плати за хижата 20 000 повече от нас, но мисля, че блъфира. Ако имаше толкова привлекателна оферта, защо въобще ще се занимава с нас?

Днес от шията надолу Чарли почти приличаше на нормален човек. Карираната му памучна риза и панталони цвят какви бяха като за разходка на открито, но все пак нормални. Но така беше само от шията надолу. Върху главата му се кипреше авиаторският шлем. Наушниците му бяха обърнати нагоре като своеобразен компромис с парното отопление, но не бяха опънати плътно по шлема, а стърчаха под ъгъл 45 градуса, а каишките се вееха от двете страни на лицето му като неспокойни антени.

— Слушаш ли ме? — попита той.

Тя примигна и срещна въпросителния му поглед.

— Не — призна си тя. — Чарли, нашите клиенти не намират ли шлема ти за малко смущаващ?

Той се засмя:

— И още как! Отдавна трябваше да се сетя за нещо такова. Толкова са погълнати от гледането на шлема, че забравят да се пазарят. Господин Огдън все още го гледаше, когато подписа документите за имота на Ревъсгао. Най-лесната сделка, която някога съм сключвал.

Тя се облегна назад в стола си:

— Радвам се, че се забавляваш, но не мислиш ли, че това може да подбие авторитета ти?

— Какъв авторитет? Чакай да ме видиш с коженото ми сако. Става истинска приказка.

— Хрумвало ли ти е някога да й затвориш устата на тази приказка? — попита сухо тя, грабна един договор от бюрото си и се зачете в него.

— Това беше жестоко от твоя страна, Сара. Наистина жестоко. — Той хвърли поглед на договора, а после я погледна в лицето.

— Та кога отиваме да видим имота на Морисън?

Сара вдигна очи и леко се намръщи. Току-що бяха получили предложението за старата къща, която се намираше на няколко километра извън града. Тъй като къщата била пуста почти половин година, трябваше да проверят състоянието ѝ и да уредят поправките, както и да отбележат предимствата ѝ.

— Мислех, че можем да отидем следобед, ако нямаш други планове. — Погледна часовника си. — Но не мога да ѝ отделя повече от два-три часа, защото госпожа Дън каза, че ще дойде в късния следобед. Така че сигурно ще я водя да огледа къщата на Суис авеню.

— Става. Ще вземем шевролета и ще полетим със скоростта на вятъра.

— Как пък не! Ще вземем моята кола. Така поне ще съм сигурна, че ще стигнем.

— Хайде, Сара — гласът му стана тих и мамещ и той се наведе към нея. — Виж какъв разкошен ден е днес. Мога да сваля гюрука... Ние летим през пейзажите на Монтана... Вятърът развява косите ти. Не ти ли звучи примамливо? Защото аз вече съм въодушевен и нетърпелив от тази мисъл.

Тя се разсмя и призна пред себе си, че идеята наистина звучи много примамливо.

— Добре — съгласи се Сара. — Но ако тази развалина, която караш, предаде богу дух, докато аз съм в нея, никога няма да ти простя.

Той бавно поглади с пръст бузата ѝ.

— Имай ми доверие, малката — каза нежно. — Как бих допуснал да ти се случи нещо?

Изведнъж Сара вече не беше сигурна дали говори за колата. Погледна го право в очите, сякаш движена от някаква външна сила. В същия миг потъна в сините дълбини на очите му. Загадката им все още я притегляше като магнит, привличайки я против волята ѝ. „Ще се изгубя в тях“ — помисли си.

Рязко скочи от стола си.

— Трябва да говоря с Ърма — прошепна тя и без да се обръща назад, побягна от стаята.

Откри икономката в кухнята, заета с приготвянето на обета. Щом Сара влезе, Ърма вдигна за миг глава, после пак продължи работата си, без да каже и дума. Сара си наля чаша портокалов сок и се облегна на кухненския плот.

— Как е Мерилин? — попита след малко.

— Вчера беше по-добре. — Ърма продължаваше да реже. — Но това нищо не значи. Треската ту идва, ту си отива. Понякога направо не е на себе си. Тревожа се за бебето.

Възрастната жена млъкна и по това Сара усети безпокойството ѝ. Ако чувството я лъжеше, то това щеше да е прецедент. Нищо не беше в състояние да смути Ърма. Сара искрено вярваше, че ако ѝ съобщаха, че

президентът ще дойде за обед, по лицето на икономката нямаше да трепне и мускулче.

— Какво има, Ърма? — загрижено я запита Сара.

Ърма остави ножа и се обърна към Сара. На лицето ѝ бе изписана решителност.

— Ще имате ли нещо против, ако от време на време нося бебето тук, за да го наглеждам, щом Мерилин се почувства зле?

Сара замига от изненада:

— Бебе... тук?

Бебе в къщата ѝ! На Сара ѝ се зави свят. Самата мисъл за бебе наоколо ѝ я шокираше. Толкова години беше избягвала децата от всички възрасти. В един свят на възрастни ѝ беше лесно да убеди самата себе си, че изобщо не обича децата, че не желае да има свое дете. Убеждаваше се, че е изцяло отдадена на кариерата си. В крайна сметка, бе си повтаряла хиляди пъти, сега времената са други. Раждането на дете не е вече нещо задължително. Съвременната жена има избор и не би трябвало да се чувства по-малко жена само защото е избрала да не става майка.

Всичко звучеше чудесно на теория. И ѝ вършеше работа дотолкова, доколкото не се бе сблъсквала лице в лице с това, което отричаше.

Прекалено много промени за твърде кратко време, помисли си тя и прокара пръсти през косата си. Още не беше разрешила проблема с Чарли и ето — животът ѝ поднасяше нова изненада. Непрестанно все нещо нарушаваше вътрешното ѝ равновесие. Как би могла да върши каквото и да било, като знае, че едро забранено удоволствие се крие някъде под собствения ѝ покрив?

Не би могла да го позволи! Ърма да си взима отпуск, ако желае, но Сара нямаше да ѝ разреши да носи детето тук. И фактът, че Ърма се гордееше, че нито ден не бе отсъствала от работа, не би повлиял на решението ѝ. Просто икономката ще трябва да измисли нещо друго.

— Няма и да видите бебето.

Решителният и горд тон на Ърма накара Сара да я погледне отново. Възрастната жена бе вирнала брадичката си, все едно я бяха хванали да проси.

— Нямаше и да разберете, че в къщата има бебе — добави тя.

Сара мигновено се засрами от себе си. Как можеше да поставя дребните си прищевки пред гордостта на тази жена? Усмихна се насила.

— Извинявай, Ърма. Не исках да прозвучи като отказ. Просто ме свари неподготвена, но... е, разбира се, че можеш. Щом смяташ, че това е необходимо, защо не?

— Благодаря! — каза Ърма. Думата прозвуча малко грубо, но пък искрено. — Хората мислят докторите за много компетентни, но те не знаят и половината на това, което майка ми знаеше за женската болест.

Аха, помисли си Сара. Пак тази мистериозна женска болест. Любимата тема на Ърма! И въпреки че Сара веднъж се опита да изкопчи някакво точно определение от Ърма, развеселена откри, че симптомите на това тайнствено заболяване варират от главоболие до откровена шизофрения. Да си жена беше нещо величествено и тайнствено.

— Значи мислиш, че тя е болна от... тъъ женската болест?

Ърма издаде един от характерните си звуци — нещо средно между пръхтенето на току-що напил се с вода кон и писъка на умиращ тюлен.

— Трябва умът ти да е като на пиле, за да не го разбереш. Мерилин винаги си е била твърде деликатна там долу. Още първия път, когато започнаха женските ѝ неразположения, разбрах, че я чакат неприятности.

Това беше любимата история на Ърма и тя я разказваше често и с наслада, сякаш всеки слушател би могъл да извлече от нея полезна поука. Сара я знаеше дума по дума, но търпеливо я изслуша отново.

— Около седмица преди да ѝ дойде за пръв път, Мерилин отишла на някакъв увеселителен панаир в Калифорния — онзи, дето го закриха, след като един дебелак се преби от „Летящия октопод“. — Ърма винаги разказваше тази част на историята с многозначителен глас, сякаш смъртта на нещастния човек имаше нещо общо с продължителните генитални проблеми на племенницата ѝ. — Мерилин дори не разбрала къде се намира. Изгубила приятелите си и накрая се озовала с някакъв моряк в „Къщата на ужасите“. Още щом сестра ми Вонсил ми писа за това, я предупредих на минутата, че Мерилин ще страда от женската болест цял живот. Беше ясно като бял ден за всеки, който познаваше симптомите.

Поклати глава при мисълта за глупостта на тези, които не се вслушваха в думите ѝ:

— Ето, Хармън, мъжът на Мерилин, е добър човек, но е още момче. Той не знае как да се справи с пристъпите на болестта ѝ.

Ърма енергично започна да мие зеленчуците.

— Две деца, които си играят на женени! Когато дойдоха да живеят тук, обещах на Вонсил да ги наглеждам, но не ми е лесно. Младите вечно имат някакви нови идеи.

Ърма винаги говореше за Мерилин и Хармън като за две деца.

— На колко години са те между другото? — попита Сара и погледна Ърма над ръба на чашата си.

— Тя е на дваисет и една, той — на дваисет и четири.

Не са съвсем деца, помисли си Сара.

— Лекарите не бяха ли казали, че имала някаква хронична инфекция?

— Лекарите! — гласът на Ърма беше рязък и изпълнен с презрение. — Не казаха ли те на братовчедка ми Уини, че всичко се дължало на някакъв си вирус? — Това беше втората любима история на икономката. — Казах ѝ: „Уини, помни ми думата, нямаш никакъв вирус. Това е просто реакция на яйчниците ти“. И какво ѝ казаха лекарите още следващата седмица?

— Че било реакция на яйчниците? — предположи Сара, схващайки намека.

— Точно така! — доволно възтържествува Ърма, докато чистеше марулята. — Така Уинифред се научи да ме слуша. Както направи и Харълдайн Симпсън.

„О, боже!“ — каза си наум Сара. Поучителна история номер три. Но преди още Ърма да я подхване, входният звънец иззвъня и Сара не скри въздишката си на облекчение. Историята на Харълдайн Симпсън, която и да бе тя, беше особено кървава и Сара не знаеше дали стомахът ѝ щеше да я понесе.

Когато възрастната жена излезе от кухнята, Сара си наля още портокалов сок и кисело се усмихна. Вече две години Ърма беше при нея — откак Сара бе купила къщата. Съпругът ѝ бе починал две години преди това и за да се занимава с нещо, икономката се бе превърнала в истински извор на истории и съвети за Сара и за всеки, който се доближеше достатъчно, за да я чува.

По характер икономката беше удивително уравновесена — без значителни плюсове и минуси. Доколкото бе известно на Сара, сестра ѝ Вонсил и племенницата ѝ Мерилин бяха най-близките ѝ роднини, но по собствения си ласкав начин Ърма се грижеше за всеки, с когото се срещаше в подредения си живот.

— Хванах те!

Сара подскочи от изненада и разля портокаловия сок. Пред нея стоеше Чарли. Той сложи ръцете си от двете ѝ страни и я приклещи с тялото си до плота.

— Не можеш вечно да бягаш, скъпа Сара.

— Не ставай глупак! — Сара се опита да се измъкне настрана, но ръцете му не ѝ даваха да мръдне.

— Пълен глупак — съгласи се той. После внезапно я вдигна и я сложи да седне върху плота, а той се намести между коленете ѝ.

— Пусни ме да сляза! — каза твърдо Сара.

— Не си ли чувала приказката за Принцесата и Глупака?

— Чарли! — предупреди го тя студено.

— Имало едно време една красива принцеса. Живеела в една далечна страна. В тази страна смехът бил забранен със закон. Тя била чела за него, но тъй като никой никога не я бил учил как да се смее, смятала прочетеното за измислица.

— Чарли!

— Не бързай! Сега идва най-хубавото. Един ден тя се разхождала в градината — това била една тъжна градина, защото никой никога не се смеел в нея, а както е известно, учените са доказали, че кикотенето помага на растежа на растенията. Както и да е, било точно рожденият ѝ ден и тя си мислела колко е скучен... и как изобщо не приличал на рожден ден на принцеса. Но тя не знаела, че в същото време един глупак се сражавал с дракони — разгневени и зли дракони — само и само да стигне до нея. Най-накрая той победил всичките дракони и се втурнал в градината. Очите им се срещнали и настъпило дълго мълчание. Тогава той протегнал ръка и... я погъделичкал ей така!

Сара изпищя, когато Чарли започна да я гъделичка.

— Престани! — възнегодува тя задъхано и се опита да отблъсне ръцете му.

— Дадено! — незабавно се съгласи той и като обви врата ѝ с ръце, притисна устни към нейните. Смехът ѝ замря на мига и тя се

опита да се отблъсне с ръце от раменете му.

Но ръцете ѝ имаха собствена воля. Без да им е разрешила, те притиснаха по-близо главата му. Сара не можеше повече да се заблуждава. Беше копняла за това цяла седмица.

Той я притисна още по-силно. А Сара с мъка потисна стон на задоволство.

— Каза ли нещо? — промърмори той и нежно засмука долната ѝ устна.

Тя се отскубна от прегръдката му.

— Какво? Не, не съм — прошепна. — Как ти прозвуча?

— Прозвуча ми като „О, Чарли, ти си чудесен! Моля те, не спирай!“ Каза ли нещо такова?

С дрезгав смях тя зарови пръсти в косата му и доближи устните си към неговите:

— Не, не съм.

Той вдигна глава и допря челото си до нейното.

— Някой го каза — настоя и потри носа си в нейния, докато ръцете му се плъзнаха под хълбоците ѝ и я повдигнаха към него. — Може пък да съм бил аз.

Докосна с устни устата ѝ, но не задълбочи целувката дори когато ноктите ѝ нетърпеливо се забиха в косата му.

— Чарли... Чарли... Ърма се връща. Чух я да затваря входната врата.

— Ще трябва да си изчака реда — отвърна той и най-последно задълбочи целувката си, като устата му погълна жадно сподавената ѝ въздишка.

— Най-сериозно — продължи тя, когато беше в състояние да говори. — Какво ще си помисли, ако ни завари така?

— Вероятно ще си помисли, че една разкошна жена е била методично нацелувана и напрегръщана от един очарователен, красив, съвсем ненатрапчив мъж.

Подръпна една от къдриците му:

— Никога в живота си не си бил ненатрапчив и ако Ърма ме завари да седя върху дъската ѝ за хляб, не мога да отговарям за последствията.

Когато икономката се върна в кухнята, Сара се бе подпряла небрежно до плота, със зачервено лице и разрошена коса. До нея

стоеше Чарли с рендето за сирене в ръка.

— ... И, разбира се — говореше той, — това е един от най-опасните предмети в кухнята. Веднага след миксера, който може да остави някои наистина грозни белези, бих казал, че този малък дявол е причинил повече нещастни случаи в американските кухни от всяко друго нещо в тях.

Сара се тресеше от потиснат смях, но Ърма само бегло ги погледна и отново се залови с подготовката на обета.

— Кога ще започнем връзката си, Ърма? — попита весело Чарли и се пресегна край възрастната жена да си открадне един морков.

Тя го перна през ръката:

— Като видиш гаргите да летят назад, може и да отделия от времето си за такава непрокопсана изгора като теб!

— Предизвикваш ме — сгълча я той и тъжно поклати глава. — Мисля, че трябва да си по-честна в отношението си с мен, Ърма. Трябва да престанеш с увъртанията. Игричките, които играете вие, модерните жени, са твърде объркващи заедно бедно селско момче. — Смигна на Сара и излезе от кухнята.

Щом се успокои достатъчно, Сара се върна в офиса си, но мислите ѝ продължаваха да я отклоняват от работата ѝ. Би могла да убие Чарли, че бе внесъл такъв смут в живота ѝ. Толкова добре си беше всичко преди. Защо му трябваше да обърква отношенията ѝ? И последната частица от енергията ѝ, умствена и физическа, ѝ бе необходима, за да се занимава с работата си. Не би могла да си позволи никакво разсейване.

Постави дланите си върху бюрото и дълбоко пое дъх. Не можеше да допусне това да се случи. Щеше да се сражава с него, както се бе сражавала с другите невидими врагове в миналото си. След това извади от бюрото един списък и се върна към работата си.

Следобеда се качиха в откритата кола на Чарли и се отправиха на север от Билингз. Сара го дразнеше, че кара трошка, но негласно призна, че макар и вятърът да бе малко хладен, пътуването бе вълнуващо. Чарли носеше коженото си сако и авиаторския шлем. Беше напълно прав — двете определено бяха приказка. Тя се усмихна на себе си, като забеляза как ги зяпаха хората от преминаващите насреща коли. И реши, че този костюм наистина му отива. Това, което не му достигаше, за да е съвършен, беше един дълъг бял копринен шал.

Бяха им нужни почти два часа, за да огледат голямата празна къща. Бивша резиденция на милионер, петдесетгодишната сграда бе това, което един рекламен агент без въображение би нарекъл „уредена къщичка“. Сара трябваше да открие подходящия човек за нея. С малко любов и много пари къщата би могла да върне предишното си великолепие.

Докато я обикаляха, двамата с Чарли отбелязаха всичко, което би било плюс при продажбата — от баскетболното табло до ръчно рисуваните керамични плочки.

После се отправиха обратно към града, по същите тесни пътища, минаващи покрай безкрайни полета от пожълтяла трева. Сара виждаше пейзажа, но умът ѝ все още бе зает с къщата, която току-що бяха напуснали. Наистина обичаше тази част от работата си. Контактът с хората беше необходимост, но най-вълнуващото, това, което би отнело твърде голяма част от времето ѝ, ако си разрешише, бяха самите къщи. Всеки път, когато получеха нов каталог, беше за нея като Коледа. Тъкмо бяха подминали една старовремска ръждивокафява къща, когато колата рязко подскочи, задави се и спря. За миг атмосферата се изпълни с напрежение, после Сара се обърна и погледна мъжа до себе си.

— Не би могъл да ми погодиш този номер. Просто не можеш!

— Охоо! — изрече бавно той.

— Охо? — Тя вдигна ръце невярващо. — Само това ли ще ми кажеш? Закъсваме на километри от града, а ти ми излизаш с блестящия коментар „охо“!

— Ами какво ще кажеш за „ура“?

— Чарли!

— Хайде, хайде, Сара — каза той, а нахалната му усмивка я вбеси още повече, — ще го оправя за нула време.

— Искаш да кажеш, че и преди е ставало така? — ужасено попита тя. — И ти ме накара да се кача в тази кола?

— Ами... не е правила точно така. Но каквато и да е повредата, сигурен съм, че ще мога да я оправя.

Тя се втренчи за миг в него:

— Ако ти кажа, че се доверявам повече на колата ти, отколкото на приказките ти, че можеш да я оправиш, това ще има ли някакво значение за теб?

Той се ухили широко и слезе от колата. След пет минути главата му се показа над ръба на вдигнатия капак:

— Окей, сега опитай!

Тя се премести на шофьорското място и завъртя ключа на стартера. Моторът се задави, но не запали. Стиснала здраво кормилото, за да не закрепси, тя хвърли смразяващ поглед на Чарли, от който той трябваше да падне мъртъв или поне да се олюлее.

Чарли затвори с трясък капака и като бършеше ръцете си с една лилава щампирана носна кърпичка, заобиколи колата и застана до Сара:

— Точно от това се страхувах.

— Оправи ли я, Чарли? — попита тя предпазливо.

Той извърна очи.

— Чарли?

— Малко по-назад имаше къща — онова чудесно ръждивокафяво бижу. Ще отида дотам и ще се обадя на Лигав Лисо — той е гений по колите. Ще дойде тук и ще я оправи за нула време — заяви Чарли оптимистично.

Тя скръцна със зъби.

— Не ти вярвам — каза глухо. — Не вярвам на колата ти. И никога — наречи ме старомодна, ако искаш — не бих се доверила на човек, който се нарича Лигав Лисо. Обади се на „Пътна помощ“.

Финалът на монолога ѝ беше отправен към гърба на Чарли, а единствената му реплика, подхвърлена през рамо, беше:

— Спокойно. Много на сериозно приемаш нещата.

Тя облегна глава на седалката и се изсмя безпомощно. Някой ден ще го убие от чиста ярост. Не, призна наум тя. Не би го сторила. Беше го приела такъв, какъвто е, отдавна. А когато приемеш Чарли Сандърсън, го приемаш изцяло. Внезапно Сара изпита ужасното чувство, че ако той някога напусне животи ѝ, тя никога повече не би се усмихвала.

Чарли се върна удивително бързо.

— Всичко е наред — заяви, докато се отпускате на седалката до нея.

Сара дори не вдигна очи, за да може настъпилата тишина да бъде още по-очевидна. Може би беше приела Чарли с всичките му

чудатости, дори може мъничко да го е харесвала, но това не означаваше, че ще го улеснява в подобни ситуации.

След малко той каза весело:

— Чудесен ден, нали?

Мълчание.

— Слънцето грее, птичките пеят. Да, сър, наистина чудесен ден.

Сара изрови една пиличка от чантата си и започна да си оправя ноктите.

Той се завъртя на седалката и се наведе напред, за да следи движенията ѝ.

— Пропусна кутрето. — С показалеца си той вдигна кутрето ѝ, за да ѝ го покаже. Тя го плесна през ръката.

— Кутрето ми си е моя работа.

— Радвам се, че отново разговаряме. Липсваше ми.

Нещо в тона му я накара бдително да вдигне очи.

— Ние не разговаряме. Защо седиш толкова близо? Чарли...

Но Чарли не слушаше, а докосваше косата, ухото, врата ѝ.

— Чарли — каза дрезгаво тя. — Трябва да престанеш.

— Да — съгласи се той и отметна косата ѝ, за да я целуне по ухото. — Трябва да престана. След около петдесетина години сериозно ще се замисля да престана.

Ето пак става така, помисли си тя и се облегна омаломощена назад. Затвори очи и се остави да я носят вълните на удоволствието. Когато Чарли я целуваше, беше ѝ трудно да си спомни защо му е толкова ядосана.

Ръцете му блуждаеха по тялото ѝ, изследвайки формите му. Тя се сгуши в него, а той проучи с устни и език сантиметър по сантиметър лицето и шията ѝ. Времето минаваше неусетно. Беше обвита като в топъл пашкул от ръцете на Чарли. Бе склонила глава на рамото му, а той милваше дългата ѝ коса.

— Сара — промърмори. Особеният му глас я накара да го погледне въпросително. — Трябва да ти направя едно малко признание.

— Имаш толкова виновен вид — каза тя и тихо се засмя. — Да не си присвоявал пари?

— Нее — той проточи думата и така увеличи любопитството ѝ.

— Звучи сериозно. Какво има? Трупове в мазето? Съпруги в три различни щата? Да не си лъгал данъчните...

— Не съм се обадил на Лигав Лисо — прекъсна предизвикателния й словесен поток той.

Тя се поизправи на седалката:

— Разбира се, че си се обадил. Нали отиде до тази чудесна малка ръждивокафява къща да използваш телефона им. Ти... — Тя внезапно млъкна и се взря в него. — Не си се обадил — констатира Сара с равен глас.

— Само не се ядосвай — бързо реагира той. — Просто исках да останем още малко насаме. Не съм планирал тази повреда, но след като се случи така, аз си казах... — Той сви рамене и вдигна длани нагоре в пресилено невинен жест. — Защо не?

Тя го изгледа продължително. После безмълвно отвори вратата и тръгна към къщата, която бяха подминали.

— Сара! — извика той, докато с мъка се измъкваше от колата. — Чакай, Сара, не си тръгвай толкова ядосана. Знам, че не биваше да го правя. — Думите му може би бяха искрени, но тя долови смях в гласа му. — Сара, моля за прошка. Наистина. Не си тръгвай просто така. Направи нещо. Можеш да правиш с мен каквото поискаш и аз няма да кажа и дума. Изтръгни сърцето ми. Стъпчи шлема ми. Каквото и да е!

Сара рязко спря и той се блъсна в гърба ѝ. Тя се обърна назад и каза:

— Дай ми обувките си. И двете.

— Ама, Сара...

— И двете.

С напрегнато изражение той свали и двете си обувки и ѝ ги подаде. Тя хвърли едната толкова далеч наляво от пътя, колкото ѝ стигаха силите, и запрати другата в някакви къпини от дясната страна на пътя. После изтупа доволно ръце и пак закрачи по неравния каменист път.

— Сара... Ох... Чакай!

Тя не му отговори.

— Ах, Сара Лав, ти не би могла да... — Той спря наскред думата и изкрещя от болка, защото беше стъпил върху остър камък. — Кучи с... Как боли! С малко усилие, обзалагам се, биха могли да открият и мек чакъл. Вече никой не заляга над работата си — роптаеше Чарли.

— Сара, нали няма да ме караш да извървя целия път до къщата така... нали, Сара?

Тя продължаваше да върви, вперила поглед право напред, за да не може той да види усмивката ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

Сара седеше в един дълбок люлеещ се стол пред камината и се взираше в пламъците. Вече два часа седеше така. В един момент беше готова да се разсмее, щом си спомнеше как Чарли куцукаше по чакълестия път след нея, в следващия момент безпомощно прокараваше ръка през косата си, а после на лицето ѝ се изписваше решително изражение, докато се опитваше да прогони образа му от мислите си.

В хижата, а и по-късно, тя си бе казвала, че може да овладее положението. Но повече не можеше да се самозалъгва. Чарли нямаше да ѝ позволи. По някакъв начин той бе успял да завладее всяка нейна мисъл — насън и наяве. Беше подложена на някаква странна психологическа обработка, без дори да го съзнава. Толкова често я бе докосвал, че ласките му сега изглеждаха напълно естествени. Той не пропускаше възможност да я целува и сега тя очакваше целувките му. Някак между другото приятелството им се бе задълбочило.

Постепенно той я караше да привиква с мисълта за физическата близост.

И — проклет да е дано! — планът му успяваше, помисли си тя и потърка слепоочията си, които я боляха. Този следобед в колата, когато той я прегръщаше и целуваше, тя не бе оказала дори формална съпротива. Страхуваше се, че вече няма връщане назад — или отношенията им щяха да се развият така, както Чарли искаше или щяха напълно да ги прекратят.

Сара сведе очи и забеляза, че разсеяно милва грубата тапицерия на креслото. Никога не бе гледала на себе си като на чувствена жена, но напоследък сетивата ѝ бяха изострили чувствителността си. Облегна глава назад и се опита да не мисли за нищо, но допирът с тапицерията извика във въображението ѝ едно видение. Спомни си съвсем ясно онази нощ на хижата, когато тя и Чарли замалко не започнаха да се любят. Отново усети тялото му под пръстите си, почувства натиска на гърдите му върху своите.

Притвори очи и тихо изруга. Ето, вече сънуваше еротични сънища дори когато е напълно будна. Защо всичко това се случваше с нея?

Размърда се неспокойно в креслото, чудейки се дали това ще е краят на съдружието им. Как биха могли да го продължат, ако тя не успяваше да се съсредоточи върху работата си за повече от пет минути! Но пък ако съдружието се разпаднеше, как би могла да продължи да живее без Чарли? Самата мисъл, че ѝ предстоят дни и години без него, я разстройваше.

Като се замисли за времето, което бяха прекарвали заедно, тя се запита какво щеше да прави без Чарли. Той я предизвикваше през тези първи трудни дни, когато най-после бяха започнали собствен бизнес. Но което бе по-важно — именно защото той беше с нея, тя трябваше да се преструва, че наистина знае какво върши. И не след дълго преструвката се превърна в реалност. Дължеше го на Чарли. Той бе причината за успехите в бизнеса им. Беше ѝ внушил, че за тях няма невъзможни неща. Тръпки я побиваха само от предположението какво би се случило, ако него го нямаше.

Сега всичко бе поставено на карта. Ако не разрешише скоро дилемата, щеше да загуби всичко — и Чарли, и бизнеса, и бъдещето си.

Защо се бои толкова от това, запита се тя, както се бе питала толкова често преди. Чарли не би ѝ направил нищо лошо. Не беше в природата му да причинява зло на друго човешко същество. В края на краищата физическото привличане беше само продължение на приятелството им. Разбира се, че можеше да се справи с него.

Но не беше толкова просто. Нещо в нея се плашеше, дори и да не бе в състояние да определи какво точно. Трябваше да се отдалечи. Имаше нужда да погледне отстрани това, което ставаше. Ако би могла да разбере какво я плаши толкова, може би проблемът ще се разреши от само себе си. Размърда се отново и си призна, че времето и пространството не бяха разрешение на въпроса. Това между нея и Чарли нямаше нищо общо с приятелството им. Беше нещо много по-дълбоко и всепоглъщащо.

Знаеше с точност какво е то, но заради собствената си сигурност отказваше да го признае дори в празната стая.

И какво сега? — запита се тя. Кой път трябваше да избере, щом толкова внимателно заобикаляше факта, че бе изцяло обвързана с Чарли? Дали щеше да си позволи да стане една от жените, които се мяркаха в живота му или щеше да продължи да се съпротивлява?

Толкова се бе уморила от тази съпротива! Дори временната връзка с Чарли щеше да ѝ даде повече, отколкото ѝ бяха дали досега всички останали мъже. Извън всякакво съмнение съзнаваше, че най-после би се почувствала завършена, ако си разрешише да направи следващата стъпка — тази стъпка, за която мислеше непрекъснато, тази стъпка, за която бе мечтала цели две дълги и празни години. Всеки път, когато Чарли я докоснеше, тя смътно предусещаше какво би означавало да се люби с него. Не можеше повече да се съпротивлява на онова, което бе в кръвта ѝ, плътта ѝ... в сърцето ѝ.

А какво щеше да стане след това, запита се тя внезапно. По тялото ѝ премина тръпка. Дали наистина смяташе, че може да преживее и да гледа как той преминава към следващата и към следващата жена в живота си?

Сара ядно поклати глава. Не би могла да си го представи. Цял живот е била много предпазлива с поемането на рискове. Но предпазливостта нямаше да ѝ донесе спомени. Предпазливостта нямаше да ѝ позволи да разбере какво значи да си напълно удовлетворен. Предпазливостта бе самотен компаньон за събуждането сутрин.

Поне веднъж щеше да забрави предпазливостта си. Този път наградата си заслужаваше усилието.

Толкова дълбоко бе потънала в мислите си, че минаха няколко минути, преди настойчивият звън на входния звънец да проникне в съзнанието ѝ. Приглади косата си назад и погледна кристално златния часовник върху полицата на камината. Девет часът. Това я изненада. Почувства се така, сякаш се бе изгубила в заплетената мрежа на мислите си дни наред.

Когато отвори входната врата и видя Тед, няколко секунди го гледаше безизразно, опитвайки се да включи защо е тук. Не беше го виждала от уикенда с Чарли. И за свой срам — нито веднъж не се бе сетила за него.

Тъмната красота на Тед сега ѝ се струваше чужда, сякаш бе претърпял някаква неуловима метаморфоза след последната им среща.

— Здравей, Сара — каза тихо той и огледа копринения ѝ халат на цветя и негримираното ѝ лице. — Нали не съм те вдигнал от леглото?

Тя поклати глава и се окопити:

— Не, разбира се, че не. Влизай, Тед.

Когато и двамата бяха седнали пред камината, тя — на стола си, а той — на края на другия стол, приведен към нея, той се покашля и каза:

— Извинявай, че не ти се обадох по-рано. — И млъкна.

Сара се почувства неловко. Знаеше, че той очаква нещо от нея, някакъв отговор, но за нищо на света не можеше да се сети какво да му отговори. Когато тя не каза нищо, устните му се свиха в гримаса и той продължи сковано:

— Сметнах, че и двамата се нуждаем от известно дистанциране.

Да, помисли си тя, точно така. Беше се дистанцирала толкова много, че го бе забравила съвсем. Внезапно с цялото си сърце пожела животът ѝ да можеше да остане същият, както преди уикенда с Чарли. Тогава всичко изглеждаше толкова просто. Двамата с Тед бяха двойка. Чарли ѝ беше приятел и съдружник. И мислите ѝ бяха заети почти единствено с работата ѝ. Така се живееше удобно.

Бавно се усмихна с надеждата лицето ѝ да не изглежда толкова сковано, колкото го усещаше:

— Радвам се да те видя, Тед. Как мина... как мина вечерята?

Той сви рамене:

— Мисля, че мина добре. Предложиха ми съдружие.

— Тед, но това е чудесно! — възкликна искрено тя. Беше работил толкова упорито, че заслужаваше този успех. — Трябва да го отпразнуваме. Не мога да ти предложа шампанско. Чаша вино ще свърши ли работа?

Той стана, пристъпи към стола ѝ и се наведе над нея:

— Не съм дошъл тук да празнувам... или дори да говоря за работата си. Сара, време е да оправим отношенията си — усмихна се той и добави: — Липсваше ми.

Горкият Тед, помисли си тя, докато го гледаше. Това, че тя седеше на стола, го затрудняваше. Не знаеше какво да прави със себе си и с нея. Чарли знаеше как да се справи с един люлеещ се стол. Щеше да се хвърли върху нея или пък да я вдигне в прегръдките си.

Дори можеше да падне на колене и това да изглежда естествено. Но Тед не беше Чарли.

Осъзна, че той отново нетърпеливо очаква отговора ѝ. Имаше вид на човек, който си е разтегнал врата.

— Седни, Тед — каза тя мило и посочи стола му. — Прав си, трябва да поговорим.

— Не ми харесва тонът ти — рече той унило, после се усмихна. — Изглеждаш по-красива от всякога. Как вървят недвижимите имоти?

На Сара внезапно ѝ се приплака. Трудно ѝ бе да приеме факта, че прибягваха до съвсем банален разговор. Дори и да не бе обичала Тед, някога бяха добри приятели. Чарли бе променил дори това.

— Сара?

Тя вдигна очи:

— Съжалявам. Питаше ме за бизнеса. Добре върви. Чарли и аз решихме да купим една хижа.

— Ами? Обади ми се, като я отворите, и аз ще поканя всичките си приятели. — Той пхна ръце в джобовете си. — Онази пиеса, която искаше да гледаш, тръгва от следващата седмица. Бихме могли...

— Тед, това е нелепо — прекъсна го меко тя.

— Права си. — Той се протегна, хвана ръцете ѝ и Сара неохотно се остави да я изправи на крака. — В крайна сметка мисля, че не искам да разговаряме. — Той наклони глава и докосна устните ѝ.

Сара жадуваше да почувства нещо. Отчаяно се опитваше да усети нещо, но напразно. Не усещаше друго, освен натиска на устните му върху своите. Не изпитваше и капчица желание към този мъж.

Тед обхвана с длани главата ѝ и се опита да задълбочи целувката. За миг Сара наистина си помисли, че ще му позволи. За неин срам, помисли си още дали да го заведе в спалнята си в отчаяния опит да отпъди Чарли от ума си.

Но само за миг. Почти веднага разбра, че не може да го направи. Нямахте да постигне нищо. Не желаше Тед, желаше Чарли. Господи, само колко го желаше! Опита да се отскубне от прегръдката му.

Тед обаче имаше други планове — сграбчи по-здраво главата ѝ, впивайки пръстите си в косата ѝ, и с език разтвори устните ѝ.

— Тед! — извика тя неспокойно и извърна глава. — Няма да стане така! Наистина трябва да поговорим.

Той си пое дълбоко дъх и се отдръпна от нея, като ѝ обърна гръб.

— Между нас всичко е свършено — промълви тихо той. Не беше въпрос, а чиста констатация.

— Съжалявам. — Сара знаеше, че думите ѝ прозвучаха сковано, но иначе и не можеше. — Ако си честен пред себе си, щеше да си признаеш, че беше свършено още преди онази вечеря.

Той сви рамене.

— Може би — съгласи се неохотно. После се извърна към нея и погледът му се плъзна изучаващо по застиналите ѝ черти. — Но ако се постареем повече, ако положим известно усилие, бихме могли да съживим връзката си.

— Трябва ли да се стараем наистина? — попита меко тя. — Не трябва ли всичко да стане естествено?

Лицето му се вкамени.

— Не знаех, че си от хората, които таят злоба в себе си.

Тя се опита да протестира, но спря. Може би той се нуждаеше от мотив за яда си към нея. Може би така му беше по-леко. Внезапно се почувства страшно уморена. Не беше все едно, че връзката им отдавна е мъртва, но поне му дължеше честна смърт.

Тъкмо се опитваше да събере сили за предстоящата сцена, когато входният звънец отново иззвъня. Тя се усмихна неловко и извинително към Тед, скръсти треперещите си ръце и отиде да отвори. Този път на прага стоеше Чарли, а лампата над вратата осветяваше тъмnozлатистата му коса и усмихнатото му лице. Една невероятно силна вълна на облекчение премина през сърцето ѝ.

— Тъкмо ми хрумна най-блестящата идея на света — изрече той вместо поздрав.

— Влизай, Чарли — отвърна тя и се усмихна на самоуверената му походка.

— Няма да повярваш, като ти кажа — продължи той. — Здравей, Олстън. Мисля, че видях колата ти отвън. — Той се обърна отново към Сара. — Готова ли си да я чуеш?

— Амии да... — измънка тя безпомощно.

— Ежегоден фестивал! — съобщи той триумфално.

— Какво?

— Ежегоден фестивал! Ще организираме ежегоден фестивал в хижата. Ще идват хора от цялата страна. Това ще стане една от туристическите атракции на страната.

— И какъв ще е този фестивал?

Той сви рамене.

— Какво значение има? Рожденият ден на Скатмън Кродърс. Седмица на сменянето на заешката козина. Национален ден на дегустацията на ряпа... Няма никакво значение, стига да го рекламираме добре. Хиляди хора се събират всяка година да гледат как ята тлъсти птици се прибират в една мисия в Калифорния. Лесно ще направим нещо по-добро. Просто трябва да...

— Не може ли да обсъждате това в работно време? — попита Тед нетърпеливо. — Сара и аз говорехме за нещо важно.

— О, аз ви прекъснах — извини се Чарли с разкаян, но неубедителен глас и седна в един от люлеещите се столове. — Вие двамата си продължете. Ще почакам, докато свършите.

— Мисля, че няма какво повече да си кажем — отбеляза Сара и погледна умолително Тед.

За миг Тед я изгледа втренчено, после се обърна и тръгна към вратата.

Сара със съжаление го гледаше как си отива. Наистина всичко свърши, помисли си тя и изпита нещо като носталгия, сякаш виждаше как си отива част от детството ѝ. Може би Тед не беше ужасно важна част от живота ѝ, но цели шест месеца бяха заедно. Едва сега тя осъзна колко много е разчитала на присъствието му. Тед бе за нея единственият отдушник от работата.

Не, не беше вярно. Тед никога не е бил отдушник от работата ѝ. Беше толкова важен само защото не се месеше в нея. Никога през деня не бе мислила за него. Държеше го в някакво удобно чекмедже с етикет „развлечения“ и го ползваше най-безсърдечно. Сега, когато бе проумяла истината, самотнието ѝ се бе понижило.

Внезапно усети тежката тишина в стаята. Чарли не бе продумал и думичка след излизането на Тед. Не бе пуснал нито една шегичка по адрес на адвокатите. Не беше в негов стил. Овладея изражението си и се обърна към него... и замръзна на място.

Невероятно, но в сините му очи се четеше гняв, дълбок и изпепеляващ гняв, който така я разстрои, че можеше само безмълвно да го гледа. Откакто го познаваше, нито веднъж не го бе виждала ядосан. Сега ръцете му стискаха силно страничните облегалки на стола.

— Чарли? — прошепна объркано тя.

Той се изправи вдървено и пристъпи към нея. С треперещи ръце оправи разрошената ѝ коса. После, като я хвана здраво за тила, я зашлеви през устата. Един, два, три пъти — докато устните ѝ се подуха.

Беше безсилна да отвърне с друго, освен с неразбиращ поглед.

— Ти постъпи недостойно — каза той. Гласът му беше груб, тих и напрегнат. — Ти измами, Сара. Не ти отива да мамиш.

Тя зашеметено поклати глава:

— Не те разбирам. За какво говориш?

Пръстите му се впиха в ръката ѝ.

— Ти измами и трима ни. Измами Олстън, измами себе си, измами и мен. Няма да ти разреша да го правиш повече, Сара.

Тя отмести поглед, за да не среща тези сурови сини очи.

— Ходих с Тед половин година — оправда се тя. — Защо сега да е по-различно?

Той хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите:

— Защото сега знам, че ме желаеш. Аз съм слабото ти място, Сара. Аз. И няма — чуй ме добре — няма да позволя той да се възползва от него.

Сара зяпна от учудване на грубостта му и се опита да се откопчи, но той не я пускаше.

— Не! — заяви той грубо. — Ще разрешим това веднъж завинаги. Бягането свърши, Сара.

Преди, когато останеше сама, тя почти се примиряваше с неизбежността на това, че ще се любят. Но това беше, когато си мислеше, че ще стане някак неусетно. Чарли сега изваждаше всичко на показ, насилваше нещата, насилваше я да вземе решението напълно съзнателно. И тя възнегодува. Възнегодува с всички сили срещу това.

— Пусни ме! — гласът ѝ беше студен и напрегнат.

— За нищо на света — отвърна той безжалостно. — Хайде да си поговорим за сънища, Сара. За твоите сънища, които толкова те смущават. Онази нощ нямаше да ми позволиш да говоря за тях. — Той дрезгаво се изсмя. — Онази нощ! Господи, та ти ми описа всичко до последната подробност. Това не беше терапия, малката. Това беше, за да изкараш въздуха на добрия стар Чарли. Накара ме да се обливам в

пот цяла нощ, гъделичкане и наказания — ето това беше цялата работа.

— Не! — изпъшка тя. — Ти, ти ме принуди да ти го разкажа.

— И как? Как те принудих? Измъчвах ли те? Заплашвах ли те? Не, не съм те принудил. Разказа ми го само защото съвсем точно знаеше как ще се почувствам след това. — Той сграбчи брадичката ѝ и отново я накара да го погледне в очите. — Не те виня, но това не ти ли говори нещо?

Тя поклати глава в бясно отрицание и се опита да не среща ясните му очи.

— По дяволите, Сара, трябва да спреш бягането най-после. Трябва да признаеш, че ти искаше това да се случи онази нощ на хижата. Искаше аз да поема отговорността за решението вместо теб и да те любя точно тогава. Това е друг начин да отречеш собствената си сексуалност. Ето затова сънуваш тези сънища. — Той въздъхна бавно и предпазливо. — Ти си една много сексапилна жена, но отказваш да си го признаеш. Вложила си всичко от себе си, всичките си емоции, всичките си желания, в работата. А отвътре изгаряш от скрити желания, които изплуват само в сънищата ти.

— Не е вярно — прошепна тя пресипнало.

— Да, вярно е. Наблюдавал съм как го правиш години наред. И можех да го приема, докато отричаше само себе си. Смятах, че това си е лично твоя работа, че можеш да живееш както си искаш. Но сега вече знам, че си отричала и мен — гласът му беше слаб, очите му я гледаха тъжно. — Повече не може така, Сара. Познаваш ме достатъчно добре, за да знаеш, че не обичам насилието. Няма да ти позволя да правиш такава жертва заради мен.

Той сведе глава и устните му докоснаха нейните. Сара не помръдна. Не можеше да позволи да се случи това. Опита се да се измъкне назад, но той я последва. Още усещаше топлината на устните му върху своите.

— Не! — прошепна тя, щом гърбът ѝ опря в стената. — Не, Чарли! Трябва да престанеш.

Той вдигна глава. Устните му бяха на косъм от нейните и тя усещаше топлината на дъха му, докато той изричаше:

— Това ли искаш, Сара? Сега не те докосвам. Само ми кажи, че наистина го искаш. Кажи ми, че не ме желаеш. Искам да го чуя. Само

кажи: „Чарли, не искам да се любя с теб“ — и аз ще престана.

Сара разтвори устни, за да му го каже. Беше толкова просто. „Не искам да се любя с теб.“ Би трябвало да го каже съвсем лесно, но не можеше. Затвори очи, защото собственото ѝ мълчание я издаваше. Усети ръцете му върху лицето си — той повдигна главата ѝ.

— Недей така! — каза ѝ умолително. — Не разбираш ли? Не си загубила нищо. И двамата спечелихме. Ти ми разрешаваше да опозная части от теб — част от мислите ти, част от тялото ти. Но аз не се задоволявам с огризки, нито пък ти. Искам всичко, Сара. Искам да видя всичко, да докосна всичко, да вкуся всичко, да опозная всичко. Всичко, което е в тялото и в мислите ти. Но хватката е, че трябва да дам също толкова в замяна. — Той млъкна. — Погледни ме, Сара.

Тя бавно отвори очи и погледът му я порази.

— Искам всичко, което се е натрупало през всичките тези години — изрече той дрезгаво. — Ти си като бомба пред взривяване и аз искам да бъда разтърсен от този взрив. Искам да бъда пометен от него. Но трябва сама да го кажеш, Сара.

Цялата трепереше. Лицето ѝ бе почервенияло, очите ѝ бяха замъглени. Думите му разпалваха у нея усещания, които я разтърсваха до мозъка на костите. Беше в хватката на нещо много по-силно и по-могъщо от всичко, което бе изпитвала дотогава. С мъка преглътна и прошепна:

— Моля те, люби се с мен, Чарли.

Той отметна глава и издаде някакъв неясен звук от дълбочината на гърлото си. После я взе в прегръдките си и сега тя усети, че той също трепери.

— Сара... Сара... — изстена и притисна лицето си в шията ѝ.

Очите ѝ се разшириха от учудване и тя изпита необяснима нужда да го успокои. Бавно сложи ръка върху главата му и го притисна към себе си.

Той се засмя възбудено и триумфиращо.

— Това е втората стъпка — промърмори дрезгаво. — Много време я чаках, но най-после ти я направи, детето ми. Може би ни предстои дълъг и труден път, но засега ще се задоволя с втората стъпка. Боже мой, колко доволен ще бъда!

Този път устните му не бяха нежни, а я изгаряха жадно. И тя неистово се потопи в тази болка — сграбчи с две ръце тила му и

притисна тялото си към него, жадна за още.

— Спокойно, любовна Лав — прошепна той. — Няма да бързаме. Това няма да бъде петминутно преживяване, което да можеш да заличиш от паметта си. Искам никога да не можеш да забравиш тази нощ. Искам тя да се запечата с нажежено клеймо в паметта ти. — Той се притисна по-силно към нея и изгаси лампата. — Тази нощ ще стане част от теб. Нещо, от което никога няма да можеш да избягаш.

Отведе я до камината и като постави ръце върху бедрата ѝ, я накара да коленичи. Той също коленичи с лице към нея. После леко помилва бузата ѝ.

— Ще продължим оттам, където спряхме преди две години. Не само ти си имала такива сънища. Онази нощ, в която решихме да станем съдружници, ме преследваше хиляди пъти в мислите ми. Тази нощ ще бъдем съдружници, приятели... и любовници. И ще видиш, че ставаме и за трите неща.

Развърза халата ѝ и бавно го свали от раменете ѝ, докато накрая дрехата се свлече в краката ѝ. После Чарли отстъпи няколко крачки назад. Гледаше я безмълвно, без да я докосва. Тя усещаше как въздухът около нея набъбва и пулсира под погледа му.

— Най-прекрасната от всички, моя Сара Лав! — прошепна с благоговение.

Бе хипнотизирана от изражението му. Протегна ръка и започна да разкопчава ризата му. Треперенето на пръстите ѝ я затрудняваше, но най-накрая успя да я съблече. Не можеше да откъсне очи от загорялото му тяло, чиито прекрасни извивки проблясваха в светлината на огъня. Той ѝ помогна да свали останалите му дрехи и ето, най-после бяха равни.

Между тях нямаше нищо друго, освен пространството.

Коленичили, от половин метър разстояние, те се любеха с очи, докосвайки своите топли, скрити, тайнствени кътчета. Усещането беше зашеметяващо, упоително, могъщо. Тя беше впримчена, открита и дива. Толкова често в миналото си го беше представляла точно такъв, но действителността надминаваше мечтите ѝ — до болка прекрасна, мъчително болезнена.

Той бавно протегна ръка и докосна лицето ѝ. Нежно прокара пръста си по очите ѝ, по изпъкналата кост над тях, помилва нежния клепач. После се спусна по носа ѝ, измервайки цялата му дължина.

Беше нещо повече от изучаване — докосваше я с почуда и с благоговение, сякаш всяка нейна част го изпълваше с възхищение и наслада.

Задълго се спря на устните ѝ, очертавайки контура им отново и отново, с почти пеперудено докосване. Устните ѝ се разтвориха с въздишка и за миг езикът ѝ докосна върха на пръста му. Соленият му вкус разпали още по-силно желанието ѝ.

Той обиколи с длан шията ѝ, гладейки я по цялата ѝ дължина, изучи ключицата ѝ, която очертаваше едно широко V под раменете ѝ, после се спусна към гърдите ѝ, като пое тежестта на едната в дланта си. Когато прокара върха на пръстите си по щръкналото ѝ зърно, прониза я остър спазъм на удоволствие и усети още по-силно желание.

С отворената си длан той обиколи стомаха ѝ. После плъзна ръката си между бедрата ѝ. Движението беше толкова просто, но я разтърси сякаш с електрошок. В този миг я озари също толкова силно прозрение — точно така и трябваше да бъде.

Сара чувстваше естествената сила на това усещане, неговата пълнота и тръпнеше в безмълвно очакване. Ръцете ѝ бяха стиснати здраво в юмрук от силното ѝ желание да го докосва на свой ред, да опознае местата, които само бе сънувала.

Тя вдигна очи, срещна погледа му и разбра, че е дошъл нейният ред.

Но нямаше сили да действа бавно и целенасочено като него. Искаше да усети твърдото му тяло под ръцете си по цялата му дължина. Впи пръстите си в мускулестите му рамене и ръце, сякаш за да се увери, че не е просто сън, който мъчително ще свърши. Това беше Чарли от плът и кръв.

— Този път няма да се събудя — прошепна тя с пресъхнали устни, докато прокараваше ръце по ясно очертаните му коремни мускули и надолу до триъгълника твърди къдрави косми.

— Не, този път не — отговори той. Думите му излязоха почти като стон.

Със сковани, нетърпеливи движения той я положи да легне върху кожата пред камината и легна до нея. Езикът му бавно очерта контура на устните ѝ, откривайки същите чувствителни места, които пръстът му по-рано бе откривал. Тя улови езика му с устни и го засмука, наслаждавайки се на нетърпеливия му стон.

Той вкуси устните ѝ, зърната ѝ, корема ѝ, събуждайки усещания, които надминаваха всяка мисъл, всяко чувство. Носеше в ръцете си самия живот и радостно ѝ позволяваше да го сподели с него.

Когато ръката му се плъзна между бедрата ѝ, тя долови тържествуването му, дълбокото му задоволство. Пръстите му правеха леки кръгообразни движения, които я влудяваха. Тя се притисна към него и някъде в дълбините на съзнанието си разбра, че точно тук сънят винаги свършваше. Но Чарли не спря.

Най-накрая те се сляха — беше по-прекрасно, отколкото изобщо смяташе, че е възможно. И напълно естествено. Ето тук ѝ беше мястото. Бе ѝ обещал, че тази нощ ще стане част от нея, но не бе и предполагала, че има предвид тази нощ да стане част от най-дълбоката ѝ същност. Когато я връхлетя дълбокото, болезнено желание, всички мисли се стопиха. Жадно посрещаше всеки тласък, сякаш приветстваше дългоочакваната си, дълго жадувана съдба. Силният натиск на пръстите му, впити в косата ѝ, когато улавяше главата ѝ, напрегнатите му изкривени черти ѝ подсказваха, че желанието му не бе по-слабо от нейното.

Те се бореха заедно да уловят изплъзващото се съкровище, сливайки се в едно в похода си към него. И когато най-после намериха удовлетворението, във вика на Сара прозвуча толкова учудване, колкото и радост. Тя се носеше на вълните на една преливаща, пронизваща наслада, докато най-накрая заседна на пристана — удовлетворение в прегръдките на Чарли.

СЕДМА ГЛАВА

Когато Сара бавно се разбуди, единственото ѝ усещане бе за топлина, топлина във всяка фибра на тялото ѝ. Дълго лежа неподвижна, със затворени очи, за да се наслади на усещането. То приличаше на онази уютна топлина през зимата, когато стаята беше студена и неуютна, но тя лежеше на топло и сигурно под дебелия юрган. Беше силна и трайна топлина.

Уютното усещане внезапно се изпари, когато почувства върху устните си лек полъх. Тя замига бързо-бързо и се опита да фокусира, но лицето срещу нейното беше толкова близо, че носовете им почти се докосваха.

„Чарли“ — помисли си тя премаляла и усети как присъствието му събужда у нея силна изненада. Тя го загледа настойчиво, изучавайки мъжа, който толкова рязко бе променил собствената ѝ представа за личността ѝ. И то само за една нощ. Никога не би могла да предположи, че бе възможна такава промяна. Тя се чувстваше... почти истинска.

Тази мисъл я порази. Каква нелепа идея, помисли си смутено. Как, по дяволите, ѝ бе хрумнало подобно нещо? Дали наистина бе толкова несигурна в себе си? Дали той го знаеше, зачуди се тя и потърси сините му очи. Би ли могъл само от един поглед да определи какво се е променило у нея през тази нощ?

Не би могъл да го знае, каза си тя, но някакво безпочвено безпокойство сви стомаха ѝ. Не би позволила на никого да наднича в душата ѝ — в нейната несигурност, в недостатъците ѝ. Би било твърде болезнено за нея. Все още безмълвна, тя се претърколи по корем. Беше ѝ нужно време. Време, за да си припомни предната нощ, време, за да прецени последствията от нея.

Миг по-късно почувства устните му на тила си, а после и върху мястото, където раменете ѝ се сливаха с тила. Чарли нямаше намерение да ѝ оставя време за размисъл. Тя се изпъна и леко присви рамене в знак на протест.

Но нещо толкова незначително, колкото бе свиването на рамене, не беше в състояние да спре Чарли. Устните му се плъзнаха под гърба ѝ и се задържаха върху тази податлива на гъдел, чувствителна зона. В отговор тя сви хълбоците си. Усещайки спонтанната ѝ реакция, той плъзна и двете си ръце по задните ѝ части, а пръстите му сякаш се наслаждаваха на допира със закръглената ѝ плът, докато през това време той ѝ цитираше пасаж, който тя разпозна, че беше от „Любовникът на лейди Чатърли“. Пасаж, който би трябвало да шокира нежния ѝ слух, но това не стана. Думите от книгата, произнесени толкова приглушено и нежно, звучаха невероятно еротично.

Когато Сара усети топлите му устни върху гърба си, цялата ѝ съпротива се стопи. Всичките ѝ съмнения отстъпиха, за да бъдат заместени от това удивително усещане. Въздъхна, чувствайки как напрегнатите ѝ мускули се отпускат, наслаждавайки се на докосването му.

Той я обърна по гръб, усмихна ѝ се и каза:

— Добро утро, Сара.

— Добро утро, Чарли.

Той прихлупи с длан едната ѝ гърда, а пръстът му потърка напред-назад зърното, като през цялото време погледът му не изпускаше лицето ѝ.

— Ти... — Сега Чарли я галеше. — Добре ли спа? — попита с мила учтивост.

— Да, благодаря — отвърна тя със същия равен глас. — А ти?

Той драматично въздъхна:

— Нали си спомняш приказката на принцесата и граховото зърно? Тя се мятала и въртяла цяла нощ, защото в леглото ѝ имало бучка.

Сара повдигна въпросително тънките си вежди:

— В леглото ти имаше бучка?

— Бучки и неравности, и извивки, и по някой лакът в окото — каза той сериозно и се засмя. — Обаче аз сигурно не съм истински принц... защото не мога да си спомня да съм имал някога по-прекрасна нощ.

Тя склочи ръце зад тила му и каза:

— Винаги съм знаела, че си самозванец.

— Знаела си, така ли? — Той се притисна към нея. — И това не те отблъсна от мен?

Сара се усмихна бавно и предизвикателно:

— Принцовете са за приказките, а самозванците са за...

Внезапно млъкна, защото вратата на спалнята се отвори с трясък. Сара припряно придърпа завивката към брадичката си, докато наблюдаваше как Ърма отива до прозореца и дърпа завесите с резки шумни движения.

— И двамата закъсняват — каза икономката, поглеждайки само бегло към леглото. — Закуската е на масата. Елате да я изядете, преди да съм я хвърлила на прасетата. — И излезе толкова внезапно, колкото се бе и появила.

Сара зарови лице в прегръдките на Чарли, за да заглуши полуистеричния си кикот. Смехът на Чарли звучеше дълбоко и меко в ушите ѝ.

— Не ѝ вярвам — прошепна Сара задъхано. — Държи се, сякаш си е напълно в реда на нещата да ни завари заедно в леглото ми.

Чарли я отдръпна от себе си и като хвана лицето ѝ с ръце, погледна я право в очите.

— Напълно в реда на нещата си е — каза той, усмихна се леко и сведе устни към шията ѝ. — Това се опитвах да ти кажа. Не само че е нормално, но и съвършено правилно.

— Какво правиш? — попита дрезгаво Сара.

— Радвам ти се. — Думите му прозвучаха приглушено, защото устните му бяха заети с един слалом по голата топла плът на шията ѝ. Тъй като бе в прекрасно настроение, тя обърна настрани главата си, за да го улесни.

— Чарли, закъсняваме за работа — измърка тя.

— Ще закъснеем!

Сара се засмя беззвучно.

— Ърма ще хвърли закуската на прасетата — предупреди го. — Не знам къде ще намери прасета наоколо, но доколкото я познавам, все ще се справи някак.

Той рязко вдигна глава и се отдръпна към ръба на леглото. Тя удивено го гледаше и неразбиращо избърбори:

— Какво правиш?

— Бях забравил за закуската.

Тя го сграбчи за рамото и го дръпна обратно до себе си:

— Само една стъпка към кухнята и си мъртъв!

Той се засмя и я прегърна силно, като обви с мускулестия си крак двата нейни, за да я привлече по-близо до себе си.

— Така е по-добре, нали?

Тя въздъхна дълбоко и блажено:

— На мен поне ми е добре.

Чарли нежно хвана брадичката ѝ.

— Знаеш какво имам предвид. Малко се страхувах как ще се чувстваш тази сутрин, но ти не съжаляваш за снощи, нали?

Дали съжалявам, запита се наум тя. Едва бе формулирала въпроса и отговорът изникна сам. Нямаше значение какво щеше да се случи по-нататък, никога нямаше да съжалява, че се бяха любили.

Потърси погледа му и каза нежно:

— Не, снощи не се случи нищо, за което да съжалявам, с изключение може би на историята с Тед — добави тя намръщено. — Трябваше отдавна да реша този проблем.

Натискът на пръстите му върху брадичката ѝ се усили.

— Не мисля, че съм готов да разговаряме за Олстън.

Сара безмълвно се взря в него.

— Нямаше да допусна да се случи нищо между него и мен, знаеш го — изрече тихо тя. — Може би преди несъзнателно съм го използвала, но никога не бих го използвала съзнателно.

Той погладил с палец долната ѝ устна, взирайки се в розовата ѝ мекота.

— Значи разбра какво щеше да направиш?

Тя тихо се засмя.

— Не съм глупачка, Чарли. Дори за частица от секундата не си помислих, че мога да му позволя да те изличи от мислите ми.

Той я целуна бързо и грубо и двамата разбраха, че това е наказание, но нежно наказание.

— Нищо нямаше да излезе — каза той тихо и уверено.

— Знам. Тед трябваше да се превърне във вампир, защото, боя се, ти си ми влязъл в кръвта, Чарли.

Той бавно се усмихна.

— Ето това се казва начало. Но точно сега се сещам за няколко други места, където бих искал да бъда в момента. — Той плъзна ръката

си под нея и я притисна по-силно. — Защо не ми покажеш за какво служи самозванецът?

Тя гърлено се разсмя и приложи нагледно тезата си.

Сара остави телефонната слушалка и се облегна назад в стола си с довольна усмивка. Най-после семейство Брейди бяха решили да подпишат договора. Продажбата я радваше не само защото комисионата ѝ бе голяма, но и защото знаеше, че семейство Брейди ще са щастливи в къщата на Евъргрийн Съркъл.

Скръсти ръце зад тила си и се отпусна за момент, за да се наслади на топлината, която я обгръщаше. Знаеше, че тази топлина не се дължи изцяло на успешната сделка. Всъщност, въпреки че продажбата ѝ носеше огромно удовлетворение, не тя бе причината за това, което Сара изпитваше. Причината за глуповатото, ухилено-щастливо довольство беше изцяло у Чарли.

Засмя се при спомена за онази нощ преди един месец. Онази нощ, онази чудесна нощ беше само началото. Връзката им най-после бе пълнокръвна и открита. Сега Чарли влизаше в офиса ѝ по дваайсет пъти на ден, понякога, за да я целуне и да я остави замаяна от милувката му, понякога просто да ѝ каже „здравей“. И въпреки всичко работата вървеше. Сякаш бе решил твърдо да ѝ докаже, че могат да бъдат едновременно и любовници и сътрудници.

След онази първа нощ никой от тях не бе повдигнал въпроса дали да живеят заедно. Затова тя се стресна, когато по-малко от седмица след първата им нощ заедно внезапно откри две негови ризи да висят в гардероба на спалнята ѝ.

За момент просто ги гледаше недоумяващо, сякаш бяха изникнали там от някакво друго измерение. После се втурна да го търси.

— Чарли — беше му казала намръщено още от прага на офиса му, — ризите в гардероба ми подарък ли са? Защото, ако са подарък, ще трябва да си го вземеш обратно. Не са моят номер.

— Ризи ли? — бе попитал той, но мнимото му объркване не я заблуди нито за миг. — О, да, онези ризи. Просто си помислих, че ако разкъсаш някоя моя риза от нетърпение някой следобед, когато изпаднеш в по-буйно настроение, ще се нуждаеш от резервна.

— Някога да съм ти разкъсвала риза? — попита тя.

— Не, но... човек не може да престане да си мечтае.

Просто се изсмя и вдигна ръце. Но постепенно все повече негови неща изникваха в спалнята ѝ. След две седмици тя отново нахлу в офиса му.

— Чарли, забелязал ли си, че половината — това значи петдесет процента, Чарли, от гардероба ми е вече зает? Твоите палячовски одежди затрупват моите скъпи, но изискани дрехи.

Когато той се засмя, тя опря ръце върху бюрото му и доближи лицето си до неговото.

— Чарли, твоите гащета са в моето чекмедже за бельо редом с моите бикини. Какво ще кажеш в своя защита?

— Изглеждат много сладки заедно, нали?

Той сложи ръце върху бедрата ѝ, накара я да обиколи бюрото му и да седне на коленете му заедно с най-различни документи и кабела на телефона. После приближи устни към нейните и каза:

— Винаги съм знаел, че мястото на гащетата ми е до твоите бикини.

Тя се бе изсмяла дрезгаво и отново бе отстъпила, защото се нуждаеше от устните и ръцете му твърде много, за да му откаже каквото и да било. По-късно, три седмици и половина, след като се бяха любили за пръв път, една вечер, когато Ърма почиваше, Чарли остана до късно, за да сготви специална вечеря за Сара. И повече не си тръгна. Независимо дали се бяха уговорили или не, Сара Лав и Чарли Сандърсън заживяха заедно.

Сега тя се усмихна, като се сети с колко ловки маневри, дебнене и чар той бе проникнал във всяко кътче от живота ѝ. От Чарли не би могло да се очаква нещо друго. Той винаги постигаше това, което искаше. Добродушието му прикриваше стоманена воля.

Тя се размърда неспокойно и усети как част от топлината се изпарява при мисълта за огромните различия помежду им. Чарли бе толкова дяволски сигурен във всичко, което правеше. Защо не можеше и тя да е като него? Обичаше да са заедно и сега си даваше ясна сметка, че интимната им връзка е била неизбежна. Но под тази повърхност дремеше едно вечно съмнение. А понякога то прерастваше в страх.

Сара не обичаше да си спомня за всички онези нощи, в които лежеше в прегръдките му треперееща и се взираше в тъмнината с едина-единствена мисъл: „Страх ме е, страх ме е“. В това се състоеше и цялото ѝ опасение — нямаше никакво основание, което да го поражда, нищо, върху което да разсъждава и да анализира.

Когато това ставаше, винаги ѝ бе нужно известно време, преди да започне да разсъждава разумно. Трябваше да лежи до мъжа, който спеше до нея и да изброява наум отново и отново всички факти, всички аргументи защо безпочвеният ѝ страх беше налудничав. Трябваше да се насили да повярва, че всичко ще се оправи, да се бори с цялата сила на разума си, която можеше да събере, срещу един безпочвен страх.

Трябва да спечеля, каза си тя сега и вирна уверено брадичката си. Длъжна беше. Какъвто и да е врагът ѝ, тя щеше да го победи. В живота ѝ имаше толкова много истински неща, с които да се занимава. Не можеше да си позволи да пилее време и енергия за страхове, които я връхлитат в тъмното.

Въпреки че не го бе усетила да влиза, тя внезапно почувства, че той вдига косата ѝ и топлите му уверени устни докосват тила ѝ. Притвори очи и неволно изстена от удоволствие.

— Трябва да позлатят устните ти за поколенията, Чарли — каза тя дрезгаво.

Той завъртя стола ѝ и тя се оказа лице в лице с него.

— Как разбра, че съм аз?

— Знаех, че или си ти или е господин Хюбърт, но господин Хюбърт никога не ме целува по врата преди вечеря.

Той се наведе по-близо.

— Господин Хюбърт не знае какво изпуска — промърмори той и леко я целуна. Сара тихо се засмя.

— Кое е толкова смешно?

— Как мога да те приемам сериозно, когато носиш това нещо на главата си? — попита тя и погледна авиаторския му шлем.

— Колко си невинна — отбеляза той насмешливо. — Не знаеш ли, че кожата е страшно секси?

— Чувала съм... но някак си не съм предполагала, че имат предвид авиаторски шлем.

— Чакай да ме видиш облечен само с него. Тогава ще се согласиш, че е секси.

Мисълта за тази гледка я накара да избухне в смях.

— Нямах намерение да го направя, нали?

— Има толкова много неща, които искам да ти направя — каза той, после коленичи пред стола ѝ, обгърна с ръце кръста ѝ и зарови лице в гърдите ѝ. — Толкова много неща.

Почти всеки друг би изглеждал раболепен на колене. Но Сара знаеше истината — Чарли никога не би раболепничил. Просто като даваше толкова много от себе си, той ѝ отнемаше контрола. Би могла да поиска от него да целуне ръката ѝ, а той би отишъл още по-далеч и би целунал краката ѝ.

Чарли беше щедър човек, но също толкова хитър. На няколко пъти заради собственото си душевно спокойствие се бе опитала да си докаже, че се владее, докато се любят. Но той разменяше ролите им. Като свободно признаваше властта ѝ над себе си, като съзнателно ѝ отстъпваше водещата роля, той ѝ доказваше, че надмощието не ѝ беше нужно. Доброволно ѝ ставаше роб и я караше да осъзнае, че в отношенията им няма място за доминиране. Двамата бяха равни.

— Ти си едно малко чудо, Чарли Сандърсън — каза тя меко. — Като си помисля за всичките тези пропиленни години! — Ръцете ѝ за миг стиснаха по-силно раменете му. — Как бясно те ревнувах от жените, които идваха и си отиваха от живота ти. Но твърде много ме беше страх, за да стана една от тях. Страхувах се какво ще се случи с мен, когато ме изоставиш заради следващата.

— А сега вече не се ли страхуваш? — попита той, без да вдига глава от гърдите ѝ.

Тя притвори очи. Господи, само ако знаеше! Но не би могъл да знае.

С пресилено безгрижие тя отговори:

— Отказвам да мисля за това. Когато стане, тогава ще му мисля. Ти си прекалено добър приятел, почти неразделна част от мен, за да те загубя толкова лесно. Като му дойде времето, ще направим следващата стъпка.

За миг той застина на гърдите ѝ. После си пое дълбоко дъх и се отдръпна.

— Точно така, малката — изрече със странна крива усмивка. — Ще напредваме стъпка по стъпка.

Изправи се, сега усмивката му беше по-нормална.

— А точно сега следващата ни стъпка е да докараме адвоката си, за да подмами Финдли да подпише договора. Прекалено дълго ни будалкаше. След като вече прие условията ни, искам хижата най-после да стане наша собственост. — Наведе се и я целуна бързо. — Ще се видим на обяд.

След като той излезе, Сара дълго гледа към вратата. Понякога Чарли я объркваше. Точно когато си мислеше, че е проумяла начина му на мислене, изведнъж долавяше у него някакво странно настроение, някаква непозната тъга — и това я разстройваше.

Постоянно разговаряха, но дали общуваха истински, запита се тя за пръв път. Кое беше това нещо в живота му, което бе причината за тези мимолетни настроения? Знаеше, че за него връзката им е все така вълнуваща, както в началото. Както и за нея самата. За някои неща човек просто не можеше да се излъже. Но дали му липсваше нещо?

Облегна се замислена назад и незнайно защо бе малко натъжена. Беше нещо, за което трябваше да поговорят. Никога преди не бе имала пълноценна връзка и правилата ѝ не ѝ бяха съвсем ясни. Може би в името на взаимното съхраняване и двете страни трябваше да запазят по нещо лично за себе си.

Тя се понамръщи и си призна, че има неща, които никога няма да каже на Чарли. Неща, които таеше дълбоко в себе си, неща, които самата тя се страхуваше да анализира. Тези ужасяващи неща, които я спохождаха нощем. Въпреки че идеята ѝ се струваше абсурдна, може би Чарли също се бореше със своите собствени привидения.

Преди да успее да размисли върху тази необикновена възможност, в офиса ѝ влезе Ърма и застана пред бюрото ѝ с ръце на кръста.

— Вземам си отпуск до края на деня — каза тя безцеремонно. — Да имате нещо против?

— Не, нямам — отвърна Сара и скрито се усмихна на резките маниери на икономката си. — Надявам се, че Мерилин не е болна пак?

Ърма кимна отсечено:

— Както преди. Утре влиза в болницата за по-подробни изследвания. Ще мине поне седмица, може би две.

— Тогава, разбира се, ти ще трябва да бъдеш до нея. Постъпи както е необходимо, Ърма — изправи се Сара. — Всъщност, ако искаш,

вземи си отпуск за няколко седмици. За известно време ще се оправим
някак си без теб.

— Няма да е необходимо... или поне така се надявам.

Когато Ърма се обърна да си ходи, Сара я повика:

— Ърма?

— Да?

Сара сведе очи към бюрото си.

— Ърма, не си ми казала нищо за това, че Чарли живее при мен.

— Тя се усмихна колебливо. Сега, когато беше повдигнала въпроса, ѝ се щеше да не го е правила. — Стараем се да не ти създаваме допълнителна работа.

— Готвенето за двама не е много по-различно от готвенето за един — сви рамене Ърма. — А що се отнася до чистенето, той може и да прилича на амбулантен търговец, но за него ще кажа само едно: Чарли не си разхвърля дрехите из цялата къща, както правят някои мъже.

Сара пое дълбоко дъх, за да си даде кураж. Можеше да продължи докрай:

— Какво мислиш за него, Ърма? Имам предвид за мен и Чарли... че сме заедно?

Ърма я погледна право в очите.

— За какво ви е моето мнение? Аз нямам нищо общо. Но след като ме попитайте, мисля, че сте щастлива. Мисля, че ще станете още по-щастлива, когато се омъжите за него.

Сара замръзна от изненада. Откъде ѝ бе хрумнала на Ърма подобна мисъл? Със сигурност нито тя, нито Чарли не ѝ бяха споменавали нещо подобно.

— Но... — започна Сара леко объркана. — О, Ърма, не мисля, че ме разбираш. Виж, Чарли и аз... женени? — Тя рязко заклати глава. — Изобщо не става въпрос за такова нещо. Ние сме си просто приятели.

Ърма шумно изсумтя:

— Разправяйте го на шапката ми. Сигурно си лежите всяка нощ в леглото, за да си разказвате истории за призраци! Много добре разбирам всичко. Живяла съм на този свят доста повече от вас, госпожице. И независимо дали искате да го признаете или не, нещата стоят точно така. Поне за Чарли. И ще ви кажа в очите, че ако само

разигравате бедното момче, то вие не сте човекът, за когото съм ви мислила!

И преди Сара да успее да каже нещо в своя защита, Ърма излезе от стаята, като я остави объркана и онемяла. Как, по дяволите, ѝ беше хрумнало, че Чарли има сериозни намерения, запита се Сара трескаво. Самата мисъл беше... Господи, направо смехотворна.

Тогава защо не ѝ беше до смях, запита се тя, хапейки устни. Брак! Семейство! Дори не можеше да мисли за подобно нещо спокойно. Ръцете ѝ се разтрепериха и тя ги сви в юмруци.

Защо изобщо беше запитала Ърма, ядосваше се на себе си. Нима се нуждаеше от нечие чуждо мнение за отношенията си с Чарли? Намръщи се. Очевидно се нуждаеше, иначе защо щеше да пита? Сега оставаше само един въпрос — дали се бе надявала на положителен или на отрицателен отговор?

Сара рязко разтърси глава, за да отпъди дразнещите въпроси. Нямаше смисъл да си търси сама белята. И без значение бе на какво се е надявала, защото не го беше получила от икономката си. Ърма грешеше по отношение на Чарли — иначе не можеше и да бъде.

По-късно, докато нареждаше вечерята, която Ърма беше приготвила предварително, Сара се опита да забрави за разговора им и почти успя. Причисли го към онези неща, чието обмисляне отлагаше за в бъдеще.

Дори се усмихна, докато поставяше свещи на масата. Всичко беше готово, но Чарли още го нямаше. Обикновено ѝ помагаше в кухнята. Всъщност, въпреки че би отричала до последния си дъх, Чарли беше много по-добър готвач от нея. Той слагаше щипка от това и стиска от онова и сътворяваше истински шедьоври. Сякаш инстинктивно знаеше кои миризми и подправки се комбинират най-добре. Сара, обратно, следваше съвсем стриктно рецептите и въпреки това понякога резултатът беше истински провал. Някак си не беше честно.

Когато най-накрая бе доволна от подредбата на масата, отиде от другата страна на къщата и надникна в офиса на Чарли. Той се беше облегал на стола си със затворени очи, сякаш се опитваше да разреши някакъв проблем.

— Ще направиш ли малка почивка за вечеря? — попита тя усмихнато.

Той отвори очи и обърна глава към нея:

— Толкова късно ли стана?

— Толкова късно — отвърна Сара и влезе. Хвана го за ръката и започна да го дърпа от стола. — Дори гениалните умове имат нужда от храна от време на време. Какъвто и да е проблемът, с който се бориш, може да почака.

— Слушам, капитане! — отвърна той дръзко и я последва в трапезарията. Като съзря изисканата маса, подсвирна от възторг. — Чудесно! Ти... ъъ, ти не си сготвила всичко сама, нали?

— Внимавай с какъв тон ми говориш, Чарли Сандърсън! — предупреди го. — Сядай и яж!

Докато вечеряха, Сара го наблюдаваше внимателно. Тормозеше я някакво неясно чувство. На пръв поглед всичко изглеждаше напълно нормално. Той я дразнеше и разсмиваше, както винаги. Разказваше й какви интересни неща му се бяха случили през деня, които искаше да сподели с нея. Но нещо не беше наред.

Хапейки устни, тя се взираше в десерта, който Ърма беше приготвила. Положението ставаше по-заплетено, отколкото бе очаквала. Това нервно усещане трябваше да я спохожда само през нощта.

Изведнъж усети как нещо я удари по главата. Стреснато вдигна очи.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Кое какво беше? — попита той невинно.

Тя погледна към пода и се намръщи.

— Кифличка! — Сара бавно вдигна очи към неговите. — Чарли, може въпросът ми да ти се стори глупав, но ти ли ме удари току-що с кифличка?

— Сигурно е бил някой полтъргаист. — Той огледа нервно стаята. — Винаги съм мислил, че в тази къща има нещо странно.

— Единственото странно нещо в тази къща е, че ти живееш в нея — промърмори тя. — Как можа да ме замериш с кифличка, Чарли? Това някаква твоя приумица ли е или част от мрачния ти план да ме докараш до лудост?

Той се наведе напред с брадичка между дланите си.

— Бях самотен. Ти не ми обръщаше никакво внимание.

— Как може това да звучи толкова логично в устата ти? — попита тя, като го гледаше с възхита. — Мъж, който носи мухлясал кожен шлем на главата си, ме замеря с кифличка и всичко това звучи съвсем логично! Не може ли просто да ми извикаш: „Ей, ти!“.

Той я погледна със съжаление:

— Липса на въображение! Пълна липса на въображение!

Сара продължаваше да се смее, докато час по-късно вдигаше масата. И триста години да доживееше, пак нямаше да престане да се изненадва от него. Все едно откриваше по един нов континент всеки ден.

Но два часа по-късно тя вече не се смееше, защото Чарли все още беше в офиса си. Когато си спомни за вечерята, Сара се намръщи. Лековатата закачка беше в стила на Чарли, но бе сигурна, че нещо го тревожи.

След вечеря той я беше целунал по бузата, беше я потупал отзад и се беше върнал в офиса си с обяснението, че трябвало да свърши едно-две неща. Искаше да запита с какво толкова е зает, но нещо ѝ подсказваше, че не е нейна работа. Внезапно, за първи път от толкова време, Сара усети самота.

Опита се да чете, но повече гледаше часовника и вратата на офиса му, отколкото списанието. В девет и половина вече не можеше да издържа повече и пак отиде при него.

Чарли вдигна очи, когато тя влезе в офиса.

— Не можеш дълго да стоиш без мен, а? — попита я със самодоволно изражение.

— Внимавай! Ако главата ти стане прекалено голяма, няма да можеш да я носиш на раменете си. Какво още правиш тук? Не помниш ли, че аз бях тази, която остава да работи до късно?

Той посочи голям куп пликове.

— Преглеждам пощата. — Притисна челото си с драматичен жест. — Такава ми е съдбата! Просто съм роден да преглеждам пощата и това ще правя цял живот.

Тя отиде зад него, смеейки се, и се облегна на раменете му.

— Освен съдбата ти, какво друго те е погълнало толкова?

— Какво друго ли? — ухили се той. — Работя върху общата ни кариера на предприемачи. В края на седмицата предстоят няколко продажби на имоти. Може би си заслужава усилияето да отидем и да

потърсим подходящо обзавеждане за хижата. О, освен това получих няколко оферти за оформлението на градината. — Той ѝ подаде две папки. — Но който и да избереш, ще трябва да почака до следващото лято, за да започнем. Бих искал дотогава всичко останало да е готово.

Тя набързо прелисти книгата.

— Не ми изглежда да предлагат чак толкова различни неща за тези пари.

— Така е — съгласи се той. — Разликата е в качеството. Даунс е в бизнеса от доста време и има доказани успехи. Бомон не е от толкова отдавна в бизнеса, но затова пък е направила някои наистина добри работи — като дизайна на площите около новата клиника например.

— Жена? — Сара отново погледна в книгата. — Ще се опитам да съм безпристрастна, когато преглеждам офертите.

Той се засмя.

— Аз също съм за нея. В края на всяка папка ще намериш списък на миналите им поръчки.

Тя седна в един от двата стола срещу бюрото му и внимателно се зачете в папките. Всяка от тях съдържаеше скици и планове, които показваха как щеше да изглежда хижата след окончателното оформление на градината. Сара бе изцяло погълната от различните предложения.

Не можеше да каже колко време е минало, когато внезапно потрепери и погледна към Чарли.

— Тук стана студено. Синоптикът каза, че до края на седмицата се очаква меко време. Мисля да му изпратя сметката си за отопление.

Отново се беше задълбочила в папките, когато чу някакъв шум откъм задната страна на къщата. Сара вдигна глава и леко се намръщи.

— Какво има? — попита я Чарли, като я гледаше в лицето.

Тя поклати глава.

— Не знам. Мисля, че чух някакъв шум отвън... — Млъкна за миг. — Ето! Ето пак! Чу ли го?

Той кимна.

— Прилича ми на котката на госпожа Евънс. Сигурно пак е избягала. Не знам защо постоянно идва тук. Къщата им е на около два километра, а около нас няма пукнат котарак.

— Мисля, че Ърма я храни — отвърна с усмивка Сара. — Но за нищо на света не би го признала. Иска да си мислим, че рита

беззащитните животни.

Когато отново чула шума, Сара остави папките върху бюрото.

— Не мога да работя спокойно, като знам, че една котка мръзне пред вратата — каза тя и стана. — Мисля да я пусна вкъщи, а като свършим работата, ще я занеса у тях.

Тя излезе от офиса и слезе в преддверието на задния вход. Отвори вратата и затаи дъх.

— Нищо чудно, че времето се захлажда — каза си тя на глас. — Вали сняг! Ей, как сипе само! — Извърна се и викна: — Ела тук да видиш, Чарли! Прекрасно е! — Направи една крачка навън. — Обичам...

Внезапно млъкна, долавяйки само с периферията на съзнанието си как Чарли дойде при нея и я запита:

— Обичаш какво?

— Чарли — каза тя с неестествено пресипнал глас, — не било котка. Това е... това е бебе!

ОСМА ГЛАВА

— Съвсем истинско бебе! — чу гласа на Чарли точно зад гърба си. — Защо ти е да държиш бебе пред задния си вход?

Сара се подпря на рамката на вратата и се втрени в увития с одеяло вързоп. Не мигна дори когато силен порив на вятъра навя сняг през вратата.

— Всемогъщи боже! Чарли! — прошепна тя. — Наистина е бебе! Той я избута настрани и взе бебето в прегръдките си.

— Ще се превърне във фруктов сладолед, ако не го занесем до огъня.

Той влезе обратно в къщата, като ѝ подхвърли през рамо:

— Хайде, Сара Лав, съвземи се!

— Бебе! — повтори тя с безизразно лице и затвори вратата. — Кой ще остави бебе пред вратата... и защо точно пред моята врата?

Зашеметена, тя гледаше как Чарли се отдалечава с широки крачки по посока на всекидневната. После се окопоти и побърза да го настигне.

— Къде отиваш? Чарли, какво смяташ да правиш?

Дори не се обърна да я погледне. Вече във всекидневната, той седна върху кожата пред камината и внимателно положи до себе си детето пред огъня, който господин Хюбърт беше стъкмил. Първо помахаш с ръка между бебето и огъня, сякаш извършваше някакъв странен ритуал, после разгърна одеялото.

— Отговори ми, Чарли. Какво правиш? — попита тя гневно.

— Просто проверявам — отвърна той, като прокара ръка по малкото розово човече. Бебето загука и той се засмя на глас.

Сара се наведе към него.

— Какво проверяваш, за бога? Това си е бебе. Бих могла да ти го кажа и без да разтварям одеялото.

— Първо проверявах дали стаята не е прекалено гореща за нея — отвърна той търпеливо. — После проверявах дали всичко ѝ е наред. В края на краищата преминала е през толкова изпитания. Личицето ѝ е

студено, но всичко останало сякаш ѝ е наред. — Той погъделичка с пръст детето под брадичката.

— Не мисля, че ти се е случило нещо лошо, нали, скъпа?

— Скъпа? Как разбра, че е... — Тя млъкна, защото срещна погледа му.

— Нещо липсваше, докато я проверявах — отвърна той. — Съвсем истинско момиченце си ми ти. Едно възхитително, здраво момиченце.

— Трябваше да се досетя — промърмори Сара. — Хили ти се със същото идиотско изражение, което се появява на лицата на всички жени, щом те погледнат.

Той се засмя.

— Този път има разлика. Не всички жени, които ми се хият, са толкова мокри като нея. Трябва да я подсушим.

— Да я подсушим?

— Да ѝ сменим пелените. Сара Лав! Пелените. — Той уви отново бебето в одеялото и се изправи с вързоп в ръка. — Предполагам, не разполагаш с излишни пелени?

— Разбира се — тросна му се тя и прокара разтрепераните си пръсти през косата си. — Пазя ги в раклата си за чеиз, точно под дантелените покривчици! Защо, за бога, трябва да имам пелени?

Той бутна бебето в ръцете ѝ.

— Тогава май ще се наложи да импровизираме. Имаш голям късмет, защото това е специалността ми!

— Не, Чарли! — отвърна тя бързо и автоматично му протегна бебето обратно. Но той вече излизаше от стаята. — Чарли! — извика тя в паниката си. — Не разбирам нищо от бебета. Дръж си го обратно!

— Не „то“, а „тя“ — чу се гласът му откъм вестибюла. — Спокойно, Сара. Винаги правиш от мухата слон. Бебетата са нещо напълно естествено. Не обърквай всичко с излишни нерви.

— Бебетата може и да са нещо съвсем естествено навсякъде другаде, но не и в тази къща — провикна се тя войнствено. — Върни се, по дяволите! Трябва да се обадим в полицията да дойдат да си го вземат.

— Не и докато е мокра.

Сара остана напълно неподвижна за момент, после плахо погледна нещото в ръцете си. „Бебе!“ — помисли си отчаяно. Господи,

колко мъничко беше, колко уязвимо. Дори не би трябвало да го държи на ръце. Ами ако го изпусне? Ами ако започне да се задушава?

Тя държеше детето сковано в неестествена прегръдка до себе си. Страх я беше да мръдне, да мисли. Защо Чарли не го беше оставил на пода? Сведе отново очи към бебето. Мъничкото му личице изведнъж се нацупи, после силно почервения и бебето сърдито изплака.

— Не... — прошепна Сара почти умолително. — Недей... Не прави това! Чарли! Веднага идвай тук!

— Ама вие двете сте доста шумни — отбеляза Чарли, като влезе във всекидневната. Носеше няколко ленени салфетки за чай и нещо, което поразително приличаше на кутия със сода за хляб.

Още щом постави всичките тези принадлежности на пода пред камината, Сара му натика бебето в ръцете. Той го пое, погъделичка го с пръст под брадичката така, че на Сара ѝ се прииска да го удуши. От безопасно разстояние го наблюдаваше как сменя пелените на детето. Докато работеше, Чарли му говореше нежно, издавайки идиотски, по мнението на Сара, звуци.

— За какво ти е содата за хляб? — попита тя сковано. — Имам пудра за баня.

— Пудрата за баня е парфюмирана — обясни той. — От нея малкото му сладко дупе може да се възпали.

Сара прехапа устни. Защо беше толкова дяволски самоуверен във всичко? Караше я да се чувства непълноценна.

— Откъде знаеш толкова неща за бебетата? — попита тя сърдито. — Държиш се, сякаш си отгледал поне дузина деца.

— Така, ето, вече сме сухи и стоплени — каза той и отново зави детето с одеялото. Най-накрая вдигна очи към Сара, за да ѝ отговори. — Имам приятели с деца, пък и съм наблюдателен. Между другото обичам ги, тези малки създания. Някой ден ще имам поне дузина свои.

По едно от всяка от жените си, помисли Сара, за пръв път не разбирайки собствената си злоба. Тя се обърна и отиде до телефона.

— Няма да чакам и минута повече! — каза тя твърдо. — Полицията трябва да дойде и да си го прибере.

— Нея.

Сара присви устни, защото долови насмешка в гласа му.

— Нея, него, какво значение има? Стига само да се махне оттук.

Вдигна слушалката, прегледа номерата за спешни случаи и започна да набира този на полицията. Внезапно спря и се заслуша. Чертите на лицето ѝ замръзнаха, защото от слушалката не излизаше никакъв звук.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — каза тя рязко. — Не работи! Защо ми трябваше да се местя да живея на края на света! Всеки път, когато се зададе и най-малката буря, телефонът ми пре... — Тя млъкна, защото и лампите угаснаха. — Както и токът. Страхотно! Направо страхотно!

Единствената светлина в стаята идваше от камината. Сара сграбчи масата и потърси с очи Чарли. После го чу да говори.

— Боя се, че бурята не е малка. — Сега в гласа му, който долетя от другия край на стаята, нямаше и следа от шеговитост. — Гледай!

Като се луташе сляпо, тя опипом се движеше в тъмнината по посока на гласа му. Когато стигна до него, той стоеше пред един прозорец с бебето в ръце. Застана до него и се взря в заслепящата белота навън. Едва сега чу воя на вятъра.

— Това е снежна виелица, Сара Лав — каза той.

— Не! — прошепна тя и стисна завесата. — Не може да бъде! Чарли, трябва да се оправим с бебето! Не може да има виелица!

— По-добре се обърни към Господ. — Сви рамене той. — Защото независимо дали искаме или не, това определено си е виелица.

— Но какво ще правим с бебето?

— Не знам... Можем да ѝ дадем един сандвич с фъстъчено масло и да си я отпратим по живо, по здраво. — Той погледна розовия пашкул в ръцете си. — Какво ще кажеш за това, малката? Готова ли си да отпратиш за Бъфало?

— Храна! — задъха се Сара.

— Огладняваш в най-невероятни моменти. — Поклати глава Чарли.

— Не, Чарли, това, което каза за сандвича с фъстъчено масло... С какво ще го храним? — попита тя нетърпеливо. — Не знам какви грижи изисква едно бебе. Ох, да бяха го оставили пред вратата на някоя майка! На госпожа Кийгън или госпожа Евънс. Госпожа Евънс има безброй внуци и е само на два километра оттук. Защо не са го оставили пред нейната врата?

— Сара? — изрече той спокойно.

— Какво? — тросна се тя.

— Да не изпадаш в паника?

Първият ѝ импулс беше да му се разкрещи. После, овладявайки се, се усмихна едва-едва.

— Отдавна съм минала фазата на паниката. Това, което виждаш сега, си е чист старовремски ужас.

Свободната му ръка обви кръста ѝ и тя омекна, облягайки се на силното му рамо.

— Ох, Чарли, какво ще правим? Дори да не съм искала да намеря бебе пред вратата си, дори да искам да поема само най-минимална отговорност за него, не можем да го оставим гладно. С какво ще го храним?

— Нея — поправи я той отново. — Ще я храним с храна. В одеялото ѝ беше увита и една бутилка мляко, но тя е достатъчно голяма, за да приема и твърда храна.

Сякаш по даден знак детето започна шумно да смуче пухкавото си юмруче. Чарли се засмя.

— Виж я, Сара. Тя ни говори. Казва ни: „За бога, няма ли кой да ми хвърли една свинска пържола?“.

Сара го стрелна с поглед, в който се четеше чиста ненавист. Проклетникът се забавляваше отгоре на всичко. Как можеше да приема толкова леко нещата? Това беше бебе. Но Чарли не разбираше чувствата ѝ. Не би и могъл.

— Добре — каза тя след кратко мълчание. Гласът ѝ звучеше спокойно. — Добре. Достатъчно голяма е за твърда храна. Ти си специалистът. Каква твърда храна? Да ѝ изпека ли една пържола?

— Най-напред трябва да изровиш резервните свещи. После ще се опитаме да стигнем до кухнята и тогава ще видим какво можем да направим по въпроса.

„Звучи така, сякаш Чарли говори на някой идиот“ — помисли си Сара унило. Дори и да си признаваше, че в момента се чувства като истински идиот, мразеше да се отнасят с нея по този начин.

Петнадесет минути по-късно в кухнята светеха половин дузина свещи, а Сара държеше една от тях пред отворения хладилник.

— Това е най-нелепото нещо на света — мърмореше тя. — По-нелепо от бебе пред вратата ми. Тъмният хладилник е нещо ненормално. Неамериканско. Лампичката, която се включва

автоматично с отварянето, е нещо неотменно — като факта, че слънцето изгрива сутрин.

— Какво си мърмориш? — попита Чарли точно зад гърба ѝ.

— Не би го разбрал. — Обърна се и го погледна. — Какво търся, Чарли?

— Имаме ли банани?

— Не знам. Никога не ям банани.

— А пък аз ям. И Ърма винаги ми купува — каза той самодоволно. — Къде е купата с плодовете?

— Някъде на кухненския плот. — Зашари с ръце по тъмния плот. — Искрено се надявам, че знаеш какво вършиш.

— Имай ми доверие.

Сара изсумтя неприлично.

— Последния път, когато ми каза това, колата ти се развали.

— Не — поправи я той, а гласът му стана по-дълбок и леко пресипнал. — Последния път, когато ти го казах, беше, като се любихме за пръв път.

— О! — рече тихо тя. Успокояваща топлина се разля по тялото ѝ при мисълта за онази нощ. — Та какво да правя с бананите?

— Направи ги на пюре.

След малко тя донесе на масата купичка с кафеникаво пюре и седна до Чарли.

— Добре, специалисте, сега какво?

— Можеш да избираш. — Сините му очи блестяха дълбоко в светлината на свещите, пак ѝ се присмиваше. — Можеш да я държиш изправена и да спираш малките ѝ ръчички, докато натъпча кашата в устата ѝ или пък ти да ѝ я натъпчеш.

— Аз ще я натъпча — заяви тя твърдо и взе лъжичката.

Отначало Сара беше нервна и непохватна, но след известно време се поотпусна. Сякаш всичко вървеше гладко. Дори и да не знаеше какво точно да прави, на малката ѝ беше все едно. Тя искаше само да излапа кашата колкото може по-бързо.

Когато Сара се наведе, за да ѝ даде още една лъжичка бананова каша, бебето изпръхтя и изплю кашата право в лицето ѝ. Тя бавно обърна очи към Чарли.

— Знаеше, че ще стане така, нали?

Той се разсмя.

— Допусках, че е възможно. Не помниш ли, че сама избра да я храниш. — Той наклони глава встрани, за да я огледа по-добре. — Освен това банановото ти отива на лицето, изглеждаш красива. Аз щях да изглеждам глупаво.

Тя взе една кърпа и избърса лицето си.

— Майка ми винаги ме предупреждаваше да не се доверявам на мъже, които говорят много.

Щом кашата беше изядена, Чарли избърса устата на бебето и се изправи.

— Не болеше толкова, нали? — попита весело. — Сега е време за банята й.

Сара го гледаше с истинско изумление.

— Ти си луд!

— Не, само те дразня — засмя се откровено той. — Става студено и предполагам, че тази вечер ще се наложи да пропусне банята.

— Радвам се да го чуя.

— Страхливка! — изкоментира насмешливо той.

Като се върнаха във всекидневната, Чарли каза:

— Предполагам, че ще трябва да запали камините в спалните.

Тя кимна.

— Да, само ще трябва да донесеш още дърва от... — Млъкна внезапно и изстена. — Бараката! Няма да я откриеш къде е в тази буря. Направо чудничко! Какво още може да ни се случи? Не стига, дето сме затворени с малкото сираче Ани от една снежна виелица, ами сега всички ще си умрем от студ.

— Не се ядосвай — каза той покровителствено. — Това е само една малка виелица. Колко такива сме преживели! Просто всички ще спим пред камината във всекидневната. Господин Хюбърт не е очаквал буря, иначе щеше да донесе повече дърва.

Като стигна до камината, Чарли се обърна и погледна Сара внимателно.

— Страхувам се, че трябва да я подържиш малко, Сара Лав. — Усмихна се извинително. — Аз трябва да сглобя постелята ни.

След кратко колебание Сара кимна неохотно и протегна ръце да вземе детето. Прегръдката й беше непохватна. Може и да трябваше да го държи, но не беше длъжна да го харесва.

— Вземи шишето — посъветва я той. — И ако почне да плаче, просто го пхни в устата ѝ. — Той млъкна и лицето му стана сериозно. — Устата е онова малко розово нещо отпред на личицето ѝ.

— Изчезвай оттук, Чарли! — каза нежно Сара. — Преди да съм те пернала по голямото розово нещо отпред на твоето лице.

След като той излезе, Сара обходи с поглед всичко в стаята, с изключение на бебето. Всичките тези години беше избягвала близостта с деца. Всичките тези години беше избягвала дори да мисли за тях. Със сигурност повече не можеше да продължава така, не и с бебе на ръце.

Внимателно сведе поглед към него. То сякаш не разбираше нейните притеснения. Малката въобще не съзнаваше, че жената, която я държи, е лишена от майчински инстинкти.

— Тъпо дете! — промърмори Сара, а бебето се засмя.

Главата ѝ бучеше от всичките онези мисли, които бе успяла да държи настрана през по-голямата част от съзнателния си живот. Започна да се разхожда неспокойно напред-назад. Всичко вървеше толкова добре, каза си тя възбудено. Най-после се беше преборила с неопределеността на бъдещето си. Почти, поправи се наум. Но ето че сега нещо толкова малко и беззащитно я принуждаваше да погледне лице в лице онова, което бе отричала.

А реакцията на Чарли към бебето... Той толкова естествено прие всичко, помисли си тя мрачно. Дали наистина знаеше какво означава за нея съзнателният допир с дете? Не би могъл да знае, каза си. Не би могъл да разбира колко мъчително е за нея дори да погледне дете.

Въздъхна с облекчение, когато чу стъпките му в коридора. Той се върна във всекидневната, носейки едно празно чекмедже от бюро и одеяло през рамо. Чарли остави чекмеджето пред камината и хитро кимна:

— Това ще свърши чудесна работа. В края на краищата Исус е имал само едно дървено сандъче и малко сено.

— Мисля, че леко преувеличаваш нейната важност — вметна Сара. — Но ще ти кажа едно — добави сухо тя. — Ако на вратата се появят влхви, ти ще се разправяш с тях. Малко съм раздразнена тази вечер.

Тихият му смях изпълни стаята и я стопли още повече, докато той оправяше одеялото в чекмеджето. Когато свърши, взе детето от ръцете ѝ и го сложи да легне вътре.

— Идеално легло! — възкликна той. Изглеждаше доволен от себе си.

Докато Чарли претърсваше килера за спален чувал, Сара седеше на пода до чекмеджето, без да гледа детето, въпреки че ръката ѝ беше върху одеялото му. Какво щеше да прави, ако Чарли не беше с нея, запита се тя. Чарли можеше да представи дори пърженето в олио като приключение. Винаги знаеше какво точно да направи и как да го направи. Никога не го беше виждала объркан, в нито една ситуация. И това бе едно от нещата, заради които го обичаше толкова много. Прониза я силна болка и тя стисна очи. „Е, добре — помисли си, опитвайки се да успокои дишането си — най-после ще си го призная.“

Тя бързо се овладя, когато го чу да се връща в стаята. Беше се преоблякъл в двуцветния си, прояден от молци анцуг, носеше две възглавници, а зад себе си влачеше спалния чувал.

— Царското ни ложе, миледи Лав — каза той и разстла чувала пред огъня до бебешкото легло. — Тъкмо за една начупена принцеса и за най-славния принц.

— Ти си само самозванец, не помниш ли? — каза Сара с пълното съзнание, че измамницата в стаята е тя.

Седна на пода до него. Той гледаше бебето.

— Мисля, че ще я нарека Трудн Лий — заяви той. — Защото я намерихме пред задната врата.

— Изобщо не искам да знам какво значи това — отвърна Сара и приглади назад косата си, като се преструваше, че не му обръща внимание.

Той се усмихна широко.

— Ела тук, Сара Стаена — гласът му излъчваше нежна топлина, докато я прегръщаше. — Не само Трудн Лий се нуждае от грижи. — Целуна я по челото. — Днес имаше тежък ден, нали, скъпа Лав?

— Евфемизмът на годината! — промърмори тя, сгушвайки се уютно. Нужна ѝ беше прегръдката на Чарли, до болка ѝ беше нужна.

Сигурно бе доловил напрежението в нея, защото я събори върху чувала и жадно ухапа устните ѝ. Властта му беше пълна. Безмилостната му целувка пропъди всичките ѝ призраци и надви всичките ѝ страхове.

Под горнището на анцуга му ръцете ѝ бясно стискаха твърдите мускули на гърба и раменете му в стремежа ѝ да се наслади по-пълно

на неговото тяло и на възхитителното усещане. Не се задава никаква раздяла на хоризонта, помисли си тя. Никога не би могла да му се насити. Щеше вечно да има нужда от него.

— Наистина ли са минали години, откакто те целунах за последен път? — попита той дрезгаво и дъхът му пареше гърлото ѝ. — Или само месеци?

— Векове... ери... — прошепна тя.

— Мисля, че... — Той млъкна, за да прочисти гърлото си, и я погледна. — ... че е време за лягане.

Тя проследи с пръст линията на челюстта му.

— Мисля, че може би трябва да отида да се преоблека. Тази рокля не е предназначена за спане.

Той кимна, без да откъсва очи от лицето ѝ.

— Права си. Има твърде много копчета.

Тя се изправи неохотно и го изгледа отгоре.

— Ще ми пазиш ли мястото?

— Мисля, че мога да направя това за теб — отвърна, като се подпря на възглавницата, — но те предупреждавам, че ще го пазя само завинаги.

Тя тихо се засмя и излезе от стаята, като взе със себе си една свещ. Едва в коридора, точно пред всекидневната, усети остър студ. А спалнята ѝ беше направо като хладилник. Не можеше да спре треперенето си, докато бързо се преобличаше в памучната си пижама.

Искаше да се върне по-бързо в прегръдките на Чарли, искаше да се върне при желанието, което той бе събудил у нея. Но сега, когато бе далеч, това желание я плашеше. Докъде щеше да я докара то?

— Обичам те, Чарли! — каза тя в празната стая. — Обичам те толкова много, че чак ме боли.

Дъхът ѝ се виждаше на светлината на свещта и това правеше думите ѝ да изглеждат невероятно самотни. Тя затвори очи за миг, взе свещта и излезе от стаята.

Когато влезе отново във всекидневната, Чарли беше коленичил, наведен над бебето. Тя се забави, после се спря, като разбра, че той му говори нещо. Думите звучаха ниско и приглушено, но тя ги чуваше ясно.

— Труди Лий — шепнеше той, — какво смешно име за един катализатор. И колко смешен катализатор си ти, толкова малка и

безпомощна. — Помилва с пръст бузката на бебето. — Как би могла да знаеш, че се нуждаех точно от теб, че се молах за нещо подобно? Само че никога не съм си и представял, че това нещо ще се появи на задния вход на къщата в снежна виелица. Но смешно или не, виелица или не, имам чувството, че с твоя помощ ще направим следващата стъпка.

Сара се намръщи. Какво искаше да каже той? Гласът му звучеше по-сериозно от всеки друг път. Почти като в онази нощ, когато я завари с Тед. Но тогава беше по-различно. Сега в сериозния му тон се долавяше някаква нова и необикновена нотка, нещо по-живо и развълнувано.

Но обикновено той не звучеше така. Обикновено звучеше като веселия Чарли — мъжа, който живееше, за да се забавлява.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сара отвори очи и за миг се взря в тъмния таван, като се чудеше защо се е събудила. Почувства топлината на Чарли до себе си и се усмихна. После с крайчеца на очите си забеляза трепкането на огъня и си спомни за виелицата. И за бебето.

И в същия миг откъм чекмеджето се чу плач. Сигурно това я беше събудило. Нежно докосна рамото на Чарли. Когато той не помръдна, тя започна да го разтърсва и забеляза, че огънят гори равномерно. Горкичкият Чарли, помисли си тя, сигурно е ставал и лягал цяла нощ, за да го поддържа. Бебето отново изплака, този път по-силно. Хапейки устни, Сара местеше поглед от Чарли към чекмеджето и обратно. Нямаше да е честно да го буди, каза си неохотно. Сигурно беше изтощен. Но какво да прави с бебето?

Изпълзя от топлия чувал, отиде до чекмеджето и се взря внимателно в бебето.

— Шшт! — прошепна тя, когато то отново изплака, протегна ръка и го потупа нерешително. — Тихо, детенце, ще събудиш Чарли.

То вдигна поглед към нея, лицето му се намуси — сякаш от гняв — и след това изпищя пронизително.

— Е, добре — промърмори Сара и непохватно вдигна детето от импровизираното му легло. — Но искам да знаеш, че те мисля за едно зле възпитано и егоистично създание.

Като притискаше към раменете си хълцащото сгушено пашкулче, Сара коленичи и се залюля напред-назад. Бебето се успокои почти веднага. След известно време движенията ѝ станаха автоматични и естествени. Бавно и против волята си усети как я обзема някакво спокойствие. „Това не може да се случи с мен — помисли си тя, опитвайки се да отрече чувствата, които я бяха обладали. — Няма да допусна да се привържа към нея.“ Беше се оказала прекалено беззащитна в чувствата си към Чарли, просто не биваше да допуска да ѝ се случи втори път. Толкова много неща зависеха от силата ѝ.

Докато Сара се взираше в малкото създание на рамото си, най-после си призна, че това неопределено чувство, което изпитваше, може би имаше нещо общо с майчинския инстинкт. Но съзнанието за това не ѝ пречеше да ненавижда това чувство. Не беше молила за него и не го желаше.

— Не разбираш ли? — прошепна тя на бебето. — Дадох всичко, до последната капчица от енергията си, за да се откажа от сигурността и да започна собствен бизнес. Трябва да работя по-дълго и по-упорито от всеки друг, за да не изостана. Но такива са законите на бизнеса.

Въздъхна и леко положи брадичката си върху главата на детето.

— Разбира се, че не разбираш. Дори аз самата не го разбирам. Само знам, че едва се справям с работата си. А колко повече би се изисквало от мен като съпруга и майка! Не съм свръхжжена като някои. Накрая ще се окаже, че давам прекалено малко от себе си за прекалено много неща.

Спомни си всички онези години, които бе работила като юридическа секретарка. Малката госпожица Никоя, която движеше нещата в офиса. Сега беше различно. Имаше си собствен бизнес. Никой — нито дори Чарли, особено пък Чарли — не знаеше какво означава това за нея и колко често си го повтаряше сама, защото още не можеше да повярва, че е истина. За пръв път в живота си бе успяла в нещо и никога нямаше да се откаже от него.

За нея кариерата не беше никакъв временен заместител, докато си създаде семейство и поеме грижите за него до края на живота си. Това беше животът ѝ. Беше го превърнала в свой живот, защото се нуждаеше от увереността, която успехът носеше. Това я караше да се чувства някак си равна с останалите хора.

Ако станеше алчна и започнеше да иска повече, щеше да загуби всичко. „Семейството няма място в живота ми“ — каза си твърдо. И ако не откриеше никакъв мъж като Тед, който просто да иска да е с нея от време на време, дори съпругът нямаше място в живота ѝ.

— Няма място — измърмори тя.

Зарови лице в меките бебешки къдрици и за миг притисна по-силно Трудни към себе си. После бавно сложи спящото дете обратно в чекмеджето.

Цял живот трябваше да работи по-упорито от всеки друг, само и само да не изостане. Не беше справедливо. Поклати глава, защото

усети, че я обзема самосъжаление, което нямаше да я доведе доникъде. Отдавна се бе примирила със собствените си самоограничения. Проблемът беше, че светът очакваше от нея толкова много. Чарли очакваше от нея да е най-добрата. Дори това бебе очакваше нещо повече от това, което можеше да му даде.

Труди Лий, помисли си тя и се взря в розовото лице. Детето въздъхна, после очите му се завъртяха нагоре под затворените му клепачи и на розовите му устни се появи невинна усмивка. Сара усети остра болка в гърдите си.

„Това е капан — помисли си тя. — Пуска ти една глупава усмивка и ти налапваш въдицата.“

Погледна към Чарли. Същата история: беше й пуснал една глупава усмивка и тя беше налапала въдицата. Дори не можеше да си представи какво би станало, ако той си намереше някоя друга.

Това все някога ще се случи, не биваше да се залъгва с илюзии. И когато се случеше, тя щеше да се примири, защото не би понесла да изгуби приятелството му. Но отсега усещаше колко силно щеше да я боли.

Като се движеше внимателно, тя хвърли още една цепеница в огъня и се вмъкна обратно в спалния чувал. Чарли се обърна, насън и праметна ръцете си около нея, сякаш несъзнателно бе усетил липсата ѝ.

Лежеше неподвижно, с широко отворени очи, защото призраците, които я преследваха нощем, я връхлетяха и сега. Мина доста време, преди да може да заспи отново.

Когато Сара се събуди на другата сутрин, първото нещо, което усети, беше, че Чарли не е до нея. Той клечеше пред огъня и го ръчкаше. Второто нещо, което усети, беше воят на виелицата отвън. Бурята все още вилнееше с пълна сила.

— Върни се в леглото! — промърмори тя сънено. — Много е студено да ставаме.

Той се наведе над нея и я целуна силно и ентусиазирано.

— Изгрей, за да светиш, прекрасна моя!

— Ти изгрей и ти свети. На мен ми е студено.

— Бих искал да имам време да те стопля — каза той с копнеж. — Но тъй като малката ни компаньонка се размърда, ще трябва да се задоволиш с този огън.

— Трудно? — Сара се надигна и седна, за да може да види бебето. Малките ѝ юмручета махаха във въздуха. Усмихна се:

— Сигурно се е събудила с горещото нетърпение да стане, нали?

Чарли спря за миг да ръчка огъня, обърна се и я погледна със странно изражение.

— Така е — съгласи се бавно той. После се усмихна. — Да, така е. Предполагам, че и аз да се събудех с мокри гащи и аз щях да горя от нетърпение да стана. Подай ми една от онези салфетки за чай.

— Ти продължавай да се занимаваш с огъня — каза тя, като гледаше Трудно, — а аз ще се оправя с подмяната.

Чарли вдигна учудено вежди.

— С какво ще я подменяш?

— Много смешно! — Тя се измъкна от спалния чувал и долази на колене до чекмеджето. — Просто сметнах, че не е честно ти да вършиш всичко. И двамата сме възрастни и двамата трябва да се грижим за нея.

— Звучи ми убедително — каза той сериозно, но очите му проблясваха. — Искам да кажа, това, дето сме възрастни и т.н.

Той отново се зае с огъня, като съвсем тихо се засмя. Когато Трудно вече беше суха, Сара отиде до спалнята си да се преоблече. Тя подскочаше из студената стая, навличайки един дебел клин, джинси и три пуловера. Бяха толкова замръзнали, колкото и самата тя.

Докато навличаше дебелиите вълнени чорапи на Чарли, се улови, че си подсвирква. Отвън има виелица, напомни си тя, опитвайки се да стане сериозна. Няма за какво да си подсвирква. Като погледна краката си, Сара се засмя. Чорапите, които бе отмъкнала от Чарли, бяха сигналнооранжеви. Можеха да стоплят, която и да е стая.

Когато се върна във всекидневната, завари Чарли приведен над един тиган, който бе поставил върху дървата в камината.

— Какво е това? — попита го подозрително.

— Овесена каша — отвърна той и я погледна. — Напомня ми за младежките години по лагерите.

— Мразя овесена каша, но тази сутрин съм готова да излапам всичко, стига да е горещо. — Приклепна до чекмеджето. — Нали така, Трудно? Не можем да започнем деня само със студена бананова каша в коремчето си.

Чарли сипа малко гореща каша в една купичка.

— Щом това изистине достатъчно, ще натъпчем коремчето ѝ.

— Мислех си, Чарли... — започна Сара, изпълзявайки до него.

— Звучи ми опасно. За какво си си мислила?

Тя седна и потърка коленете си.

— Мислех си, че вече съм твърде стара да пълзя на четири крака — каза сухо тя. После се засмя и добави: — Не, всъщност си мислех, че ако притисна едната ръчичка на Труди до тялото си, а другата държа с ръка, то едната ми ръка ще остане свободна и ще мога да я храня с нея. Така няма да се налага да я храним и двамата. И ти ще си свободен да се преоблечеш или да правиш нещо друго.

— Каква находчивост! — каза той с възхищение. — Но аз вече съм облечен.

Тя погледна износения му анцуг.

— Нямах ли нещо без дупки?

— Имам — каза той весело. — Мога да си сложа авиаторския шлем и коженото сако.

Тя вдигна очи към тавана, после взе купичката с каша и започна да я духа. Когато Чарли отиде да се преоблече, Сара погледна към чекмеджето и се усмихна. Труди махаше с ръчички във въздуха и сякаш си говореше нещо.

— Почти е готова — каза ѝ Сара.

Нямаше желание да анализира какво е станало с нея през нощта. Знаеше само, че изведнъж започна да ѝ харесва да е тук с Чарли и Труди. По-късно, много по-късно щеше да се разтревожи за причините.

Когато Чарли се върна, Сара държеше Труди точно както му бе описала: едната пухкава ръчичка беше притисната към гърдите ѝ, другата държеше, а със свободната си ръка даваше на Труди последните лъжички каша.

Чарли за миг се загледа в тях.

— Изглежда, добре се разбирате... Но ако не е тайна, мога ли да попитам защо имаш овесена каша в косата си? И в нейната? — добави той, докосвайки сплъстените кичури на Труди.

Сара се усмихна:

— Изпълзна ми се от ръцете. Малката ми хитруша! — Тя целуна разрошената сплъстена бебешка косица. — Чарли, наистина е много странно... и доста плашещо: тя ми се доверява напълно.

— Така правят бебетата — отбеляза той и я погледна нежно. — Доверяват се и обичат безрезервно.

— Човек може да се хване на подобна въдица — промърмори Сара и се изправи.

Чарли я погледна особено, тя забеляза погледа му, но не разбра какво означава той.

През останалата част от деня и двамата бяха заети. Решиха, че е достатъчно топло, за да изкъпят Трудис с гъба пред камината, но доста време не можах да намерят с какво да я преоблекат след банята. Накрая Сара откри една своя стара блузка с къси ръкави, която от години не беше обличала. На бебето щеше да му е голяма, но поне щеше да го топли.

Къпането на бебе беше ново и вълнуващо приключение и за двамата. И някак си то накара Сара да се привърже още повече към Трудис.

— Брей! — извика Чарли, като сложиха Трудис да спи в чекмеджето. — Откъде се намери толкова енергия в такова малко същество! — Той се просна върху спалния чувал. — Направо ме изтощи!

— Така е, защото остаряваш — отбеляза надменно Сара. — След няколко месеца навършваш трийсет и четири. Учудвам се, че още нямаш бели косми по главата. Може би ще е по-добре да оставиш тежката работа за нас, които можем да я вършим.

Той я сграбчи за ръката и рязко я събори върху себе си.

— Стар съм бил, а? Ако не ме лъже паметта, ти ще удариш трийсетака догодина.

— Възрастта е нещо относително.

Той се засмя.

— Цялата си зачервена и косата ти стърчи във всички посоки. Сякаш току-що си избягала от лудницата. И теб те е изморила.

Сара се отпусна върху него и изстена.

— Откъде има толкова сила? — После избухна в смях. — Толкова смешен беше, когато те ритна в лицето.

Той я плесна силно отзад.

— Трябваше да я държиш за краката!

— Не беше по силите ми, беше толкова хлъзгава, изплъзваше се. Той обви кръста ѝ с ръце.

— Не само Трудн Лий се изплъзна. Цяла сутрин се опитвам да получа целувка и си мисля, че устните ми вече съвсем са се сбръчкали от бездействие.

Вдигна глава и го погледна сурово.

— Хленченето не е особено привлекателна мъжка черта, Чарли.

Той я оципа и тя добави:

— Е, добре, щом ще се цупиш!

Покри с ръце лицето му.

— Направи муцунка и ще ти дам целувка.

Той покорно издаде устни:

— Така ли?

— Чудесно! — изкиска се тя. — Приличат ми на кокоше дупе.

— Кокошето дупе сигурно е много атрактивно... за един петел.

— Той отново направи муцунка. — Хайде, нали обеща да ми дадеш целувка.

— Не и когато изглеждаш така. — Тя върна устните му в нормалното им положение, после леко ги разтвори с показалеца си. — Ето, така е по-добре — промърмори. Упражнението й се струваше много еротично. — А къде е езикът ти?

— Хъм! — измънка той с полупритворени очи. — Беше си там вътре, като го търсих за последен път.

— Е, няма да те целуна, преди да го откриеш. Езикът ти е много важна част от операцията.

Като сложи ръка зад главата й, той я придърпа към себе си.

— Ако дойдеш по-близо — прошепна дрезгаво, — обзалагам се, че заедно ще го открием.

Тя долепи устни до неговите, после въздъхна и задълбочи целувката. Мина много време, докато накрая тя леко се отдръпна:

— Мисля... — Сара се покашля — ... мисля, че може би открих малкото дяволче, но не съм съвсем сигурна.

— Искаш да кажеш, че трябва да повторим всичко отначало? — попита Чарли.

Когато тя прехапа устни, той се засмя и се търкулна с нея, така че тя се оказа под него.

— Винаги съм казвал, че педантичното търсене е единствено верният път за откриване на истината.

— Не съм търсила истината — промърмори тя, — а само езика ти.

С негова помощ тя го откри... както и много други неща, докато лежаха пред камината. Никога преди не се бяха любили толкова бавно и чувствено, така както това можеше да стане само в дни без никакви спешни задачи. Преди да получат взаимно удовлетворение, тя почувства, че всяка част на Чарли става и нейна и в замяна му бе дала всяка своя част.

По-късно през деня Чарли извади едно старо портативно радио и няколко нови батерии и така чува прогнозата за времето. Според синоптика бурята щеше да продължи поне още едно денонощие, а може и повече.

Сара нямаше нищо против. Имаше чувството, че сякаш е изпъзляла в някаква топла ниша на живота. Нямаше никаква спешна работа, нито пък се тревожеше какво ще стане в бъдеще. Имаше само часове, прекарани пред топлата камина, игра с Труди, любене с Чарли.

— Надявам се, разбираш — каза Чарли, — че ако това продължи още няколко дни, ще се наложи да започнем да горим мебелите.

Беше късен следобед, главата му лежеше в скута ѝ, а Труди спеше. Сара сви рамене с пълно безразличие, играейки си с една от къдриците върху челото му.

— Какво значение има? — попита тя унило. — Твърде малко са нещата ми, които не бих хвърлила в огъня. — Тя се наведе и леко го целуна. — Чарли, мислех си за родителите на Труди — каза замислено. — Според теб защо са я оставили тук?

— Няма да го разберем, преди да сме ги открили.

Тя се размърда неспокойно.

— Какво ще стане с нея, като я вземат в полицията? Къде ще я пратят?

Той седна.

— Нямам ни най-малка представа, Сара. Но те знаят как да постъпят. Ще я пратят там, където ще е в безопасност и ще се грижат за нея.

— В приют за сираци! — намръщи се тя. — Или в дом „Майка и дете“. Няма въобще да разберем. Тук също ще ѝ е добре.

Той се вцепени.

— Сара... — подхвана с тревога в гласа.

— Чуй ме, Чарли! Знам какво си мислиш, но защо аз да не мога да се грижа за нея? Знам, че не съм идеалната майка, но Труди сякаш не го забелязва. Търма може да се грижи за нея през деня, а...

— Ама ти си го обмислила най-подробно?! — Той беше поразен.

— ... и ако ѝ се случи нещо, и двамата ще бъдем подръка. Бих могла да си правя почивки през деня, за да съм с нея, да преглеждам документите през нощта. Никога не съм си давала сметка за това, но имам идеална възможност да бъда една работеща майка.

— Сара! — Той я сграбчи за раменете и я разтърси силно. — Престани! Позволяваш си да градиш въздушни кули. Родителите на Труди сигурно направо са обезумели в този момент.

— Тогава защо ще я оставят пред вратата ми? — попита тя упорито. — Очевидно не се интересуват от нея.

— Не можеш да знаеш. Може да е била отвлечена. Може да са полудели от притеснение.

— Трябвало е по-добре да се грижат за нея. Трябвало е по-внимателно да я пазят.

— Сара... — Помилва я по бузата, а в сините му очи се четеше истинска загриженост. — Не прави това! Моля те... Само ще се чувстваш наранена накрая.

Сара не повдигна повече този въпрос, но и не спря да мисли за него.

Тази нощ, докато Труди спеше в чекмеджето си, Чарли я прегърна силно в спалния чувал.

— Мислиш още как да я задържиш, нали? — попита тихо той с устни до ухото ѝ.

Тя обви ръце около кръста му.

— И какво, ако мисля?

— Сара, ако толкова искаш да си имаш бебе, защо не си родиш свое?

— Няма да е същото. Не разбираш, Чарли — прошепна тя в мрака. — Не искам да се женя и да създавам семейство. Не мога. Но Труди е нещо друго. Тя ме приема безрезервно.

Ръцете му я стиснаха по-силно.

— Сара, Сара... — прошепна и зарови лице в косите ѝ. — Какво да те правя?

Тя примигна, защото усети отчаяние в гласа му, но преди да успее да го попита каквото и да било, устните му се впиха в нейните и тя се отдаде на чудесното преживяване да се люби с Чарли.

Нужни й бяха само няколко минути, за да разбере, че сега няма да повторят ленивия акт от сутринта. Движенията му, всичките му ласки изразяваха трескаво нетърпение. Потапяйки я в това чувствено блаженство, той се любеше с нея, сякаш се виждаха за последен път. Изтощена и с усещането, че е била силно и страстно любена, тя най-накрая заспа в ръцете му.

Внезапно се събуди. Отначало си помисли, че я е събудила Труд, но детето спеше. На Сара й бе необходима само минута, за да забележи слънчевата светлина, която струеше през прозореца. Тогава чу чукаването на предната врата.

Тя бавно и непохватно се измъкна от спалния чувал. Когато отвори вратата, видя пред себе си млад мъж. На лицето му се четеше тревога.

— Какво искате — попита Сара с дрезгав от съня глас.

Той преглътна с мъка и ръката му стисна рамката на вратата така, че Сара веднага се разсъни.

— Търся дъщеря си — каза той пресипнало. Гласът му стана дрезгав, докато произнасяше последната дума. — Виждали ли сте бебето ми?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сара гледаше мъжа пред вратата си, сякаш беше предвестник на някаква вражеска армия. Знаеше, че той очаква отговора ѝ, но не бе в състояние да проговори. Държеше се здраво за вратата, преглъщаше с мъка, а мислите ѝ лудо препускаха.

— Моля ви, госпожо! — каза той и вдигна трепереща ръка към лицето си. — Виждали ли сте я?

За част от секундата, която ѝ се стори безкрайна, Сара помисли да отрече, че бебето е при нея. Но преди да успее да каже каквото и да било, преди да осъзнае напълно какво става, Чарли изникна до нея с Труди на ръце.

— Това ли търсите? — попита той нежно, с изпълнен със съчувствие глас.

Когато мъжът залитна, протягайки ръце към дъщеря си, и влезе в къщата, Сара затвори вратата пред студената слънчева светлина, облегна се и мълчаливо впери поглед в тях.

В очите на мъжа блестяха сълзи, докато притискаше детето до гърдите си и обсипваше личицето му е целувки.

— Тя е... Тя е... жива и здрава! — прошепна той пресипнало. — Слава богу, тя е жива и здрава.

— Защо не влезете вътре да седнете? — предложи Чарли и поведе младия баща към един стол до камината. — Изглеждате изтощен.

Мъжът седна, все още притискайки силно дъщеря си.

— Два дни не съм мигнал — каза той и вдигна очи към Чарли. — Вие бяхте последната ми надежда. Аз...

Задави се от вълнение и Чарли отмести очи, за да му даде възможност да се успокои. Сара се отлепи от вратата и вдървено отиде при мъжете. Като стискаше здраво страничните облегалки на стола, тя бавно седна срещу бащата на Труди. Движенията ѝ бяха тронави, сякаш изведнъж се бе състарила. Взираше се немиждащо пред себе си, докато мъжът продължи тихо:

— Толкова се молах и се чувствах толкова дяволски безпомощен. Молах се дано да е оставила Доон тук.

— Оставила? — проговори най-после Сара, опитвайки се да приеме факта, че името на Труд е Доон.

— Жена ми — отвърна той.

Чарли седна по турски върху спалния чувал.

— Какво ви накара да мислите, че жена ви ще я донесе тук?

— Признавам, че това беше случайно попадение — отвърна мъжът. — Но бяхте последната ми надежда. Ърма толкова много е говорила за вас двамата на Мерилин...

— Мерилин! — прошепна Сара. Всичко взе да ѝ се изяснява.

— Това е жена ми — отвърна той. — Тя е племенница на Ърма. Напоследък не се чувства добре.

Сара прокара ръка през косата си.

— Племенницата на Ърма? Да, да, Ърма ми каза, че била болна. Значи вие сте Хармън?

Той кимна.

— Все още не разбирам какво общо има това с факта, че е оставила Тру... — Тя млъкна и се закашля. — Не разбирам какво общо има това с факта, че Мерилин е оставила детето пред вратата ми.

— Тя не е знаела какво прави — отвърна той и облегна глава назад.

— Не сте длъжен да ни обяснявате — намеси се Чарли. — Достатъчно сте изстрадали.

Мъжът поклати глава.

— Не, имате право да знаете. Два дни сте се грижили за чуждо дете. — Той се усмихна леко. — Най-дългите два дни в живота ми!

Чарли погледна бебето.

— Нямахме нищо против. Всъщност беше ни забавно, нали, Сара?

Тя хапеше устни. Като усети, че и двамата я гледат с очакване, бързо кимна.

— Както каза Чарли, нямахме нищо против.

— Но аз искам да знаете, че това никога не се е случвало преди... и няма да се случи. Понякога... понякога, като вдигне висока температура, на Мерилин ѝ се привиждат и причуват разни неща — гласът му беше пресипнал, сякаш разговорът за болестта на жена му

му причиняваше болка. — Тя наистина си е мислела, че Доон е в опасност. Мислела е, че трябва да я отведе някъде... някъде далеч от къщи, за да е в безопасност. — Той поклати глава. — Знам, че звучи налудничаво, но не го е направила нарочно. Просто не е била на себе си.

Хармън млъкна и докосна лицето на дъщеря си, сякаш да се увери, че наистина я държи в ръцете си.

— Мерилин наистина е вярвала, че прави най-доброто за Доон. Все още е много болна и направо луда от притеснение, но ясно си спомня, че се изплашила до смърт, а също така, че е излязла от къщи с бебето. След това всичко ѝ се губи. Открих я на около километър от дома точно преди да започне виелицата. Беше в колата, но колата бе спряла до бордюра. Мерилин беше в делириум. — Пръстите му леко стиснаха главицата на детето. — Когато открих, че Доон не е в колата с нея, това беше най-черният миг в живота ми.

Той затвори очи, а тонът му стана почти равен от изтощение.

— Ърма и аз заведохме Мерилин в болницата тази сутрин, веднага щом снегорините разчистиха пътищата. Тя не искаше да отива там... Молеше ни да не отива. Не спря да плаче, откакто се събуди... след като я открих в колата сама. — Хармън отвори очи и се опита да се овладее. — Сега Ърма е с нея, а от болницата са извикали някакъв специалист от Хюстън, който бил гениален в диагностиката.

— Тя се ще оправи — каза тихо Чарли. — Трябва да се успокоите, защото Доон има нужда от вас.

Хармън се усмихна нервно.

— Да, Доон има нужда от мен. И аз благодаря на небето, че е така. А също и на вас двамата, че сте се погрижили добре за нея. Не можете да си представите какви ужасни картини ми минаха през ума през последните два дни.

— Мисля, че мога — усмихна се Чарли тъжно.

Когато Хармън се надигна да си ходи, Чарли се изправи и му протегна ръка.

— Ако има още нещо, с което можем да ви бъдем полезни, ще се радваме да го направим.

„Ще се радваме да го направим“ — помисли си Сара мрачно, докато Чарли помагаше на бащата да увият отново бебето в одеялото. Чувстваше се толкова напрегната, че беше на ръба да се разкреши от

отчаяние и да обвини младата двойка, че са проявили небрежност, че заслужават да загубят детето си. Но не го направи. Нямаше да бъде вярно. Толкова много преживени страдания се четяха на лицето на мъжа, такова огромно беше облекчението му, че най-после е открил дъщеря си. Не би могла да отнеме щастието му.

Последва двамата мъже до изхода и дори успя да се усмихне, когато Хармън я погледна.

— Знам, че казахте, че ви е било забавно — каза Хармън, когато Чарли му отвори вратата. — Но все пак искам да ви кажа колко високо ценя това, което сте направили. Веднага ще я заведа в болницата, за да я види Мерилин. Жена ми няма да може да се успокои, преди да разбере, че Доон е в безопасност.

— Кажете й, че я подкрепяме — каза Сара, като събра сили да бъде любезна. — И кажете на Ърма, че може да си вземе толкова дълга отпуска, колкото й е нужна.

Той си отиде. Сара се взираше към алеята дълго след като колата му беше вече изчезнала. Затвори вратата едва когато почувства хапещия студ.

— Е — каза тя весело, — какъв щастлив край! Сега може би всичко ще се върне по местата си.

— Сара — каза Чарли тихо.

Не можеше да понесе съжалението в гласа му.

— Предполагам, че и токът не след дълго ще дойде — каза бързо тя. — А също и телефонът. — Изсмя се. — Какво, за бога, са правели хората, преди да се изобрети телефонът?

— Сара! — Той я сграбчи за раменете и нежно я разтърси. — Сара... за твоё добро е, не разбираш ли!

Тя не отговори. Не можеше. Може и да беше за нейно добро, но точно в този момент не можеше да го оцени. Сякаш бяха отрязали част от нея.

Отскубна се от ръцете му и отиде до камината. Седна върху спалния чувал и впери празен поглед в гаснещите пламъци. Чу как Чарли излиза от стаята, но сякаш не можа да го асимилира напълно.

Това беше лудост, каза си тя. Бебето беше при нея толкова за кратко. Защо ще се разстройва така? Беше крайно нереално да мисли, че ще може да го задържи. Но нереално или не, в един момент на лудост тя бе повярвала, че това е възможно.

Затвори очи, опитвайки се да се пребори с вцепенението, което сковаваше ума ѝ. Трябваше да се досети, че няма да излезе нищо от цялата работа. Какво знаеше тя за гледането на бебета? Това щеше да обърне с краката нагоре живота ѝ. Но точно сега логиката не ѝ помагаше. Проклинаше се, че е допуснала да се увлече, защото сега си плащаше за увлечението.

Беше минало повече от час, когато Чарли се върна в стаята, седна на пода до нея и взе едната ѝ ръка.

— Е, добре. Имаше достатъчно време за размисъл. Хайде сега да поговорим.

Тя се усмихна.

— Какво толкова има да приказваме?

— Много неща — отвърна твърдо той. — Най-напред ми кажи защо това бебе беше толкова важно за теб. Та то не стоя при нас дори 48 часа! Защо ти повлия толкова силно?

Тя го погледна бегло.

— Не ми излизай с тоя номер — отбеляза глухо. — Много добре знаеш, че ти я хареса.

— Разбира се. И защо не? Аз си падам по всяко срещнато дете. Но ти... — той целуна дланта ѝ — ... ти винаги си казвала, че не искаш деца. Всъщност определено смятах, че изобщо не ги харесваш.

Тя сведе поглед към ръката си, която той държеше.

— О, харесвам ги. Просто не мислех, че... Сигурна бях, че такова нещо не е за мен.

— Най-после стигнахме донякъде — в гласа му се долавяше задоволство. — Защо си мислеше, че не си способна да създадеш семейство?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Защото кариерата ми е твърде важна за мен.

— Чакай малко! — Гледаше я объркано. — Каква е връзката между децата и кариерата ти?

— Ох, Чарли, не разбираш ли? — Обзе я старото чувство за непълноценност. — Не, разбира се, че не разбираш. Как би могъл? За теб всичко е толкова лесно.

— Сара — каза той нежно. — Опитвам се да те разбера. Виждам, че това... това те тормози, но не мога да го проумея.

Тя поклати глава. Никога преди не ѝ се беше налагало да облича с думи страховете си. В съзнанието ѝ те бяха толкова объркани, че дори самата тя не ги проумяваше напълно. Как тогава би могла да очаква, че Чарли ще ги разбере?

— Добре — рече той. — Хайде да разгледаме нещата едно по едно. Каза, че за мен всичко било толкова лесно. Какво имаше предвид? Да не би нещо, свързано с бизнеса, да те тревожи?

— Нещо ли? — Тя се изсмя безсилно. — Всичко! Две години се изпотрепвах от работа, за да не изостана от теб. Ако не беше ти да ме подтикваш постоянно и да ме насърчаваш, моята част от бизнеса отдавна да е отишла по дяволите.

Той я гледаше с широко отворени очи, сякаш я виждаше за пръв път.

— Не го вярвам. Това не си ти, Сара. Ти си най-увереният човек, когото познавам. Откъде ти хрумна такова нещо?

— Уверена? — Тя се отдръпна от него и се изправи. — Господи, та това е смешно! — Започна да се разхожда напред-назад. — Всеки божи ден треперя от страх. Ужасявам се, че това ще е последният ми работен ден, преди да се проваля напълно. — Тя стисна юмруци. — Всички си мислят, че съм бизнес дамата на годината. Нали помниш, че ми дадох такова награда миналата година? Чудя се какво щяха да си помислят за мен, ако бяха разбрали, че съм една измамница. Цялата работа е огромен балон. Аз се преструвах, Чарли! През цялото това време се преструвах.

Той се изправи бавно, като я гледаше невярващо.

— Ето защо не беше съгласна да влагаме капитали на различни места — каза той предпазливо. — Защото си мислила, че ще загубим всичко. — Прокара длан през косата си. — Не разбирам, Сара, откъде са ти дошли всички тези идеи? Как е започнало всичко? Не може да е заради родителите ти. Винаги си ми казвала, че са те смятали за умна.

— „Смятали“ е условно казано — отвърна тя нервно и прехапа устни, за да не издаде треперенето им. — Нищо, което правех, не беше достатъчно добро според тях. Когато носех вкъщи бележника си, те никога не виждаха шестиците. Вторачвах се в петиците, клатеха глава и казваха: „Можеш много повече от това, Сара. Сигурно не се стараеш достатъчно“. — Тя се обърна с лице към него. — Но аз се стараех, Чарли. Учех повече и по-упорито от всичките си съученици. Просто

толкова ми бяха възможностите. Но родителите ми не искаха и да чуят, когато се опитвах да им кажа, че полагам всички усилия. — Поклати глава, за да отпъди спомена, после се отпусна в един стол. — Но това няма значение. Не съм таила лоши чувства към родителите си през всичките тези години. Знам, че ме обичат и винаги са ми желали само доброто, просто се опитвам да те накарам да разбереш, че се повтаря същата история. Постоянно трябва да се преструвам, че съм по-добра, отколкото съм в действителност.

Той си пое дълбоко дъх и се приближи към нея.

— Грещиш, Сара, но не знам как да те убедя в това. На първо място, имаш съвсем погрешна представа за успеха си в бизнеса. Наблюдавал съм те как се бориш двойно по-упорито, отколкото е необходимо. Когато вече имаш всички данни за една сделка, продължаваш да търсиш още. Знаеш всичко необходимо за недвижимите имоти, но постоянно опресняваш знанията си, постоянно събираш ненужни факти и цифри.

Той коленичи до нея. Гласът му беше напрегнат:

— Винаги съм те смятал за перфекционистка. Но не е точно така, нали? Ти полагаш десетократно повече усилия в работата си, защото си мислиш, че така ще избегнеш провала.

— Но това беше необходимо. — Пръстите се забиха в дланите ѝ. — Знам какво значи провал, Чарли. Всъщност може да се каже, че съм стара приятелка с него. Като се обърна назад, мога да изброя цял поменик от провали, от които да ти настръхнат косите.

— Всеки си има своите провали — отвърна той нетърпеливо. — Всеки. Но поне веднъж замисляла ли си се за успехите си? Защото ти имаш успехи, Сара. По дяволите, само откакто те познавам, си постигнала толкова неща. И съм сигурен, че преди това си имала още повече успехи.

Тя безпомощно поклати глава.

— Просто се инатиш — каза ядосано той. — Чуй ме! Напълно грещиш относно заслугите ми за успеха на бизнеса ни. Би се справила точно толкова добре и без мен. Не мисля, че го съзнаваш, но ако аз не съществувах, то ти би си измислила някой друг виновник за успехите си. Всичко друго, освен истинската причина за тях, а именно, че си адски интелигентна жена. Постигнала си сегашното си положение само благодарение на собствените си усилия, Сара. И когато казваш, че

си мамила всички, не си права. Не само че не си права, но си и страшно несправедлива спрямо мен и много други интелигентни хора.

Слушаше думите му, дори смътно схващаше смисъла им. Но всичко ѝ се струваше прекалено неочаквано. Не можеш за няколко минути да се откажеш от убеждения и чувства, в които си бил сигурен цял живот. Внезапно почувства, че Чарли поразен се отдръпва от стола ѝ.

— Чакай малко — прошепна дрезгаво той. — Какъв глупак съм бил! Колкото и налудничаво да звучи за всички нормални хора, в това била цялата работа!

Тя го гледаше изненадано. Изглеждаше ядосан, дори по-ядосан, отколкото беше в онази нощ, в която я завари с Тед.

— Ето защо не искаш брак и семейство — каза той. — Просто защото си мислиш, че всичките ти успехи се дължат на някакъв идиотски късмет!

— Не говори така! — Тя се изправи непохватно. — Не разбираш. Изградил си си някаква идеализирана представа за мен и аз се стараех да я достигна. Но брак, деца... Не разбираш ли? Би било провал, който не бих могла да преживея.

— Адски си права, не разбирам — отвърна той рязко. — Казах ти веднъж, че в жилите ми не тече кръв на мъченик. Можеш да отблъснеш всичко, което има някакво значение за теб. И само защото прекалено много те е страх да рискуваш!

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. — Какво отблъсквам?

Той отметна глава. Очите му бяха затворени, ноздрите му трепереха, сякаш го бе ударила.

— Наистина ли не знаеш? — гласът му беше груб и напрегнат. — Аз съм си добрият стар Чарли... само за шеги, така ли? И ако само намекна, че мога да бъда сериозен, че може би изпитвам нещо сериозно към теб, ти побягваш през глава по-далеч от мен. — Отвори очи и се втренчи в нея. — Ето защо се вкопчи в Олстън. Знаеше, че с него не можеш да се провалиш, защото той не очакваше нищо от теб. — Чарли се засмя, но смехът му не беше весел. — Господи, не бих могъл да спечеля тази битка! Толкова си блъсках ума да проумея как да стигна до теб, без дори да подозирам, че съм загубил още преди да започна! Вечното „Кога ще пораснеш, Чарли?“, „Бъди сериозен, Чарли!“. Но направо изпадаше в ужас, когато ме видеше сериозен. Не

би могла да приемеш тази страна от мен, която искаше да се наслаждава на живота, но отказваше да приемеш и другата ми страна.

Той се поизправи, като я гледаше право в очите с нарастваща болка. Забеляза, че в погледа му няма никакво вълнение.

— Мислиш се за неудачница? — каза той тихо. — Е, добре, права си да си го мислиш. Искаш бебе без предизвикателството на брака и любовник без оковите на любовта.

Той ѝ обърна гръб и тръгна към вратата. Вече хванал дръжката, се спря, но не се обърна да я погледне.

— Забрави за мен, Сара! Не участвам в такава игра. Забрави за съдружието. Забрави за приятелството ни. Забрави всичко!

Тя нерешително направи крачка към него. Не така трябваше да се развият нещата. Той я беше разбрал напълно погрешно.

— Не говориш сериозно — прошепна тя. — Не би могъл да си отидеш просто ей така.

Той леко кимна и тя отчаяно затърси думата, която можеше да го задържи.

— Само гледай — каза дрезгаво Чарли и си тръгна.

Сара стоеше като вкаменена и слушаше как колата му форсира в снега. После усети сълзи по лицето си. Довлече се до един стол, но вместо да седне в него, рухна върху скупчения спален чувал, притисна една възглавница до гърдите си и се залюля напред-назад.

Беше усетила празнота, когато бебето си бе отишло, но онази болка беше нищо в сравнение с това, което изпитваше сега. Няма го вече Чарли, повтаряше си тя пак и пак, докато сълзите не спираха да се стичат безмълвно по лицето ѝ. О, боже, как ще живее вече без Чарли?

Беше изминала по-голяма част от деня, когато Сара успя да се съвземе и да започне да мисли по-спокойно. Прокара през ума си всичко, което си бяха казали с Чарли: всяка дума, всеки нюанс, опитвайки се да си изясни нещата.

Той не беше прав, каза си тя. Нямахте как да е прав. Не можеше да се е борила толкова години е привидения, които сама си бе измислила. Не беше възможно да е вярно.

Беше казал, че бе постигнала много успехи. Знаеше, че е прав, но за всички успехи си имаше обяснение. Никога не би влязла в престижния колеж, в който бе учила, ако баща ѝ нямаше приятел в настоятелството. Ами наградата, която бе получила предната година?

Бяха просто празни почести. Бяха я избрали само защото беше неин ред. Всички останали бизнес дами на Билингз вече бяха удостоявани с наградата. Просто имаха нужда от ново лице.

Ами всичките ѝ сделки? Бе работила толкова дълго и упорито върху тях, двойно по-упорито от всеки друг агент по недвижимите имоти. Как би могла да счита тези сделки за успехи, когато бе вложила невероятна енергия за неща, които другите постигаха толкова лесно.

Отношенията с родителите ѝ бяха може би най-големият ѝ провал. Те не ѝ бяха проговорили, откакто бе предпочела недвижимите имоти пред юридическата диплома. Мислеха, че прахосва на вятъра способностите си. Не можеха да разберат, че...

Внезапно се замисли. Откъде знаеше, че не могат да я разберат? Дали въобще някога се бе опитала да им обясни какво изпитва? Дали беше възможно вината за тяхното неразбиране да е изцяло нейна? Тази мисъл беше прекалено разтърсваща, за да я приеме веднага. Затвори очи, като се опитваше да се успокои и да допусне в мислите си тази нова възможност. Винаги бе съжалявала, че не може да бъде откровена с родителите си за недостатъците си, но кой бе казал, че това не е възможно? Защо никога не бе седнала с тях да им каже: „Вижте, ето така усещам нещата“. Какво биха казали, ако им признаеше, че цял живот е мислила, че не е успяла да спечели любовта им?

Добре, призна наум Сара, може би Чарли е прав за някои от нещата, но това не значи, че е прав за всичко.

Докато седеше, сгушена на пода, нещо започна да я гризе отвътре, нещо, което Чарли беше казал. Той беше казал, че тя е несправедлива по отношение на много интелигентни хора, като смята, че ги е мамила.

Внезапно се поизправи. Приятелят на баща ѝ в настояществото! Сара го познаваше добре, семействата им бяха приятелски. Беше един почтен и интелигентен човек. Дали наистина бе направил нещо нередно, за да я приемат в колежа?

След като вече идеята беше формулирана, Сара остана поразена от това, което бе правила толкова време. Беше подценявала качествата и интелигентността на много хора в миналото си. Защо го разбираше толкова ясно едва сега?

Заради Чарли.

Отговорът изникна неочаквано и ѝ напомни за проблема, който старателно бе избягвала, след като той си бе отишъл. Чарли беше прав за всичко, осъзна тя и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Бе се държала точно като хленчеща глупачка, каквато си и беше. Беше толкова обладана от собствените си недостатъци, че те бяха погълнали живота ѝ. Защо никога не бе поглеждала страховете си очи в очи? Сега изпитваше срам при мисълта колко отчаяно се е опитвала да се скрие от себе си. Не можеше да вини Чарли, че си бе отишъл. Тя не го заслужаваше.

Сълзите ѝ пресъхнаха внезапно, очите ѝ се разшириха, като си даде сметка какво става с нея в момента. Всъщност тя се отдаваше на поредното си поражение. Но това не беше просто поредното поражение. Беше поражението, което щеше да я погуби.

— Не, не и този път! — каза тя на глас и решително стисна устни.

Не би си позволила да падне в същия капан. Просто не трябваше да се предава без бой, както бе правила досега. Прекалено много държеше на Чарли, за да го направи. Чарли беше животът ѝ. Ако сега му позволеше да си отиде, то бъдещето ѝ щеше да е една безкрайна празнота.

Цяла нощ стоя пред огъня, размишлявайки, планирайки какво да направи. Увереността не идваше по поръчка. Страхът от провал твърде дълго беше част от нея. Трябваше да мине много време, преди да се отърве от привиденията, които бяха управлявали живота ѝ в миналото.

Все още изпитваше панически страх при мисълта какво можеше да се случи, когато се изправи пак пред Чарли. Но този път страхът ѝ беше по-различен. Тя си го признаваше, приемаше го и продължаваше. Може би винаги щеше да изпитва страх, но никога нямаше да предпочете страха си пред Чарли.

На другата сутрин, когато токът дойде, Сара включи парното отопление и бойлера. Докато се къпеше и обличаше, се движеше като човек, който има някаква определена цел. Някак щеше да накара Чарли да я изслуша. Ако имаше начин да поправи стореното, щеше веднага да се възползва от него.

Ърма се обади около девет часа да присъедини благодарностите си към тези на Хармън за това, че са се грижили за Доон. Гласът на възрастната жена звучеше уморено, но успокоено, когато съобщи на

Сара, че специалистът от Хюстън е поставил точна диагноза на Мерилин. Вирусното заболяване имаше някакво непроизносимо име, но беше лечимо.

Сара се радваше заради Ърма и заради Доон, но имаше да изпълнява една спешна задача и всичко останало отстъпваше пред разрешаването на проблемите ѝ с Чарли.

Още щом затвори телефона, тя грабна чантичката си и излезе от къщи. Трябваше да купи подарък, много важен подарък и после да потърси Чарли.

Два часа по-късно по дългия път към къщи тя постоянно поглеждаше към пакета на седалката до себе си с пълното съзнание, че той не би могъл да оправи нещата, но с отчаяната надежда да ѝ осигури встъплението, от което се нуждаеше.

Когато зави по алеята пред къщата, видя колата на Чарли, паркирана пред задния вход. Сърцето ѝ подскочи.

„Моля те, господи — помоли се тя наум, — моля те, накарай го да ме разбере!“ Пое дълбоко въздух няколко пъти, за да се успокои, преди да слезе от колата.

Вече в къщата, спря пред вратата на офиса на Чарли. Той седеше на бюрото си, хванал главата си с ръце, като че също бе прекарал безсънна нощ. После, сякаш усещайки присъствието ѝ, вдигна глава и я погледна.

Дали наистина в очите му се четеше толкова болка, зачуди се тя, или само си въобразяваше? Устните ѝ потрепнаха в нерешителна усмивка.

— Здравсти — каза тя тихо.

Той не отговори и тя влезе в офиса му.

— Нося ти... Нося ти подарък. — Подаде му опакованата кутия.

Той задържа погледа си върху нея, после погледна кутията в ръцете ѝ. Без да продума, я отвори.

Сара затаи дъх, докато той изваждаше дългия бял копринен шал от кутията. С наведена глава попита:

— Какво значи това, Сара? Дали означава, че искаш да ти бъда Чарли Смешника?

Тя преглътна едно ридание.

— Означава, че искам да ми бъдеш Чарли Всезначещия! Значещият всичко за мен. Поне дотолкова, колкото нещо може да значи

всичко за мен... И смешната ти страна и сериозната ти страна. Приятел, съдружник... любим.

Пръстите му силно стиснаха бялата коприна, той притисна шала до лицето си със затворени очи и попита:

— Означава ли това, че вече не се страхуваш?

— Умирам от страх, Чарли — отвърна с треперещ глас. — Но дори страхът какво ще стане между нас е нищо пред ужаса да бъда без теб.

Той се изправи и бавно тръгна към нея.

— Дали си достатъчно ужасена да направиш следващата стъпка?

Тя нервно навлажни устни. Не разбираше какво има предвид, но точно сега не трябваше да се проваля.

— Следващата стъпка? — попита дрезгаво тя.

— „Приятел, съдружник, любим“ — да, всичко това. Но какво ще кажеш за „съпруг“, Сара?

Тя пребледня.

— Искаш да ти... Искаш да се оженим? Не би могъл наистина да искаш това, Чарли! — Тя рязко поклати глава. — Ти си тръгна от мен. Щеше да ме напуснеш завинаги... Нали?

— Почти съм изкушен да излъжа. — Тонът му беше самоироничен. — Но не мога. Истината е, че щях да се върна. Две години се борих за теб и предполагам, че бих се борил още четирийсет, че и повече, ако се наложеше. — Усмихна се с дяволската си крива усмивка. — Боя се, че обичта ми към теб е навик, от който не мога да се откажа лесно.

Сара усети, че внезапно ѝ се зави свят. Стисна силно очи.

— Ти ме обичаш?

Най-после той бе до нея и тя се отпусна в прегръдките му.

— Дали те обичам? — повтори дрезгаво Чарли в косите ѝ. — Почти полудях от обич към теб. Мисля, че те обикнах още в мига, когато те зърнах за пръв път. — Притискаше я толкова силно, че чак я болеше. Но тази болка беше чудодейна и желана. — Толкова пъти исках да ти го кажа, Сара. Просто не знаеш колко пъти. Но като си представех реакцията ти, винаги се отказвах. Мислех си, че ще се пръснеш от смях.

— Никога! — каза тя и го притисна трескаво. — Никога не бих ти се присмяла. Обичам те прекалено много, за да го направя.

Той рязко си пое дъх. После взе лицето ѝ в ръце и го отдалечи нежно от рамото си, за да я погледне в очите. Не говореше, не я питаше нищо. Просто искаше да прочете отговорите по лицето ѝ и когато най-после ги намери, в сините му очи проблеснаха сълзи.

Слънцето се спускаше на запад, когато Чарли, легнал до нея, се подпря на лакът, за да я погледне.

— Това не е сън, нали? — в гласа му звучеше онова дълбоко задоволство, което изпитваше и самата Сара.

Тя докосна лицето му.

— Все още мога да оплескам всичко, Чарли. Мога да го оплескам непоправимо.

Той целуна ръката ѝ.

— Мълчи! — срязва я лениво. — Можем да правим каквото си поискаме. Така че ако нещо се оплеска, то ще е благодарение и на двамата. Но няма да стане. Ние няма да го допуснем. — Намръщи се. — Не искам да си мислиш, че не разбирах какво ставаше с теб, Сара. И виня себе си за някои неща. Трябваше да се досетя. Трябваше да ти помогна. И двамата крием в себе си неща, които ни разяждат отвътре. По-късно ще ти разкажа за някои от моите страхове. Отсега нататък ще споделяш с мен всичките си опасения. Вече никога няма да се налага сама да се бориш с тях.

Тя затвори очи и усети прилив на истинско щастие. Знаеше, че от нея зависи да промени възгледите си, но щом Чарли беше тук, нямаше невъзможни неща.

— Звучи чудесно... Ти си чудесен!

— Винаги съм го знаел — каза той с усмивка, пред която слънцето бледнееше. — Но ми трябваше толкова време да те накарам да видиш нещата по мой начин.

Тя се разсмя, притегли главата му и го целуна. След малко сведе очи и като си играеше с космите на гърдите му, каза:

— Още само едно нещо, Чарли.

— Хъм?

— Ако си ме обичал през цялото време, за какво бяха всички тези жени?

Той повдигна вежди с горделиво недоумение.

— Окей! — примири се тя намръщено. — Знам защо са ти били.

Той плъзна ръце по гърба ѝ и я притегли към себе си.

— Не, не знаеш. Всичките тези жени бяха отчаян опит да те изтрия от мислите и сърцето си. Но те не помогнаха. Дори се опитвах да се влюбя няколко пъти, особено след като ти тръгна с Олстън. Но не успях. Виждаш ли... — Той нежно сложи ръка на лицето ѝ. — Нито една от тях не беше Сара, моята Лав. Страхувам се, че винаги си била в сърцето ми, малката. И никоя друга не може да те замени.

Очите му блестяха от вълнение, което тя безпогрешно определи като любов.

— Това е само началото, Сара — каза Чарли, а въодушевлението му се предаде и на нея, подпалвайки кръвта ѝ. — Ние сме по пътя си към вечността!

Издание:

Били Грийн. Любовна война
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 1994
Коректор: Светлана Проичева
ISBN: 954-459-145-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.